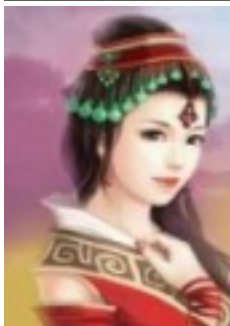

Tù Phi

Contents

Tù Phi	1
1. Vào Truyện	2
2. Chương 1	2
3. Chương 2	4
4. Chương 3	7
5. Chương 4	10
6. Chương 5	12
7. Chương 6	15
8. Chương 7	18
9. Chương 8	21
10. Chương 9	24
11. Chương 10	27
12. Chương 11	30
13. Chương 12	33
14. Chương 13	36
15. Chương 14	39
16. Chương 15	43
17. Chương 16	47
18. Chương 17	50
19. Chương 18	53
20. Chương 19	57
21. Chương 20	60
22. Chương 21	64
23. Chương 22	68

Tù Phi

Giới thiệu

Dịch: Phiêu Vân Nguồn : Nguồn: <http://pvvd.wordpress.com> Hẳn khi tiến vào lãnh cung rõ ràng là

1. Vào Truyện

Vương triều Thiên Triệu, Thiên Triệu quốc nằm ở giữa đại lục, chính giữa khu vực, giao thông thuận tiện, sản vật phong phú... do đó kinh tế phát triển, nhanh chóng nhảy lên vị trí đứng đầu sáu nước. Xung quanh có năm nước Thủy Kính, Lục Cam, Phong Phục, Vũ Trạch, Tuyết Phong, đó gọi là cây to đón gió lớn, năm nước kia cũng đều không phải tự nhiên mà nghe mệnh lệnh của Thiên Triệu, quốc vương của các nước đều duy trì quan hệ tốt đẹp bên ngoài thế nhưng gặp chiến tranh thực sự thì cũng như nhau – đều bỏ qua các nước yếu hơn.

Quân chủ của Thiên triệu là Huyền Trọng Thiên, năm nay vừa mới hai mươi tư tuổi, hấn mười sáu tuổi lên ngôi, vẫn nỗ lực cai trị quốc gia do đó vị thế và kinh tế của quốc gia nhanh chóng đi lên. Hơn nữa, hấn từ thuở nhỏ được kế thừa sự giáo dục của kỳ nhân trong võ lâm — Hư Vô lão nhân, Hư Vô lão nhân là nhân vật số một số hai trong võ lâm, suốt đời chỉ nhận qua năm tên đệ tử mà Huyền Trọng Thiên là lão tứ trong đó, ba người khác đều trà trộn trong võ lâm và đều là những nhân vật rất nổi tiếng. Chỉ có hấn cùng với lão ngũ, quân chủ của Vũ Bưng Biền – Vũ Quân Kỳ, là người trong hoàng thất. Cho nên Vũ Trạch coi như là đồng minh của Thiên Triệu, chỉ cần tiểu sư đệ của hấn đừng luôn luôn gây phiền phức cho hấn, hấn sẽ nguyện ý bảo trì quan hệ tốt đẹp này cùng Vũ Trạch.

Quân vương của bốn nước khác là Tinh Thủy Vân của Thủy Kính, Lục Bính Đình của Lục Cam, Phong Oánh Diệc của Phong Phục, cùng với Tuyết Tổ Tây của Tuyết Phong. Lục quốc đã trải qua trăm nghìn năm biến đổi, mỗi nước đều có câu chuyện của chính mình—

2. Chương 1

Huyền Trọng Thiên đã đăng cơ chín năm, mười tám tuổi đại hôn đến nay có hai nam một nữ. Đại hoàng tử Huyền Tĩnh Thiên năm nay vừa mới tròn sáu tuổi, thế nhưng đã rất biết tôn kính với tiền bối, thông minh sớm trưởng thành, và là nhi tử của Trinh Đức hoàng hậu. Trinh Đức hoàng hậu là nữ nhi của tể tướng đương triều, là một hoàng hậu tiêu chuẩn nhưng không phải một người vợ tình cảm.

Hôm nay lâm triều, trên đại điện lặng ngắt như tờ, Huyền Trọng Thiên liếc mắt nhìn một lượt các thần tử đang đứng phía dưới nhưng phát hiện không có ai thượng tấu, lẽ nào vương triều Thiên Triệu của hấn đã quốc thái dân an đến mức này sao?

“Các vị ái khanh, trăm nghe nói vụ xuân năm nay thượng lưu Hoàng Hà đại hạn, không biết các vị ái khanh có biện pháp đối phó gì cho vụ mùa thu?” Âm thanh lạnh lẽo cứng rắn quét ngang đại điện khiến cho thần tử phía dưới một trận run rẩy, bọn họ không phải là không biết nhưng nếu ai nói ra chuyện này thì người đó chắc chắn sẽ “được” cử đi xử lý. Bọn họ sao có cách xử lý nơi khô hạn như thế a.

“A, bẩm báo hoàng thượng, vi thần vừa mới lấy được tấu chương, chỉ là vi thần còn chưa tìm ra phương án tốt nhất cho nên không dám bẩm báo lên, sợ hoàng thượng phiền lòng.” Thừa tướng đại nhân – cha vợ hấn – Tôn Ứng Quyền lập tức tiến lên bẩm báo.

“Nga, nói như vậy là nhạc phụ đại nhân thông cảm cho tiểu tể. Nhạc phụ đại nhân thật là tốt.” Huyền Trọng Thiên nhìn nhạc phụ đại nhân lạnh lùng nói, người càng già thực sự là lòng nghi ngờ càng tăng lên, hấn luôn luôn sợ hoàng đế sẽ phế đi chức thừa tướng của hấn cho nên càng muốn đạt được càng nhiều quyền lợi hơn nhưng lẽ nào hấn muốn trăm đem cả ngôi vị hoàng đế cho hấn mới đủ sao?

“Vi thần không dám.” Thừa tướng kính cẩn nói, hoàng đế lại có tiếng không thiên vị thân nhân do đó hấn phải cẩn thận một chút, dù sao hấn cũng không phải con rể bình thường.

“Phải? Vậy không biết nhạc phụ đại nhân có thể vì tiểu tể chia sẻ ưu sầu này mà đi tới đó một chuyến chăng?” Huyền Trọng Thiên nhìn thừa tướng tuổi già, cũng không phải hấn tư tưởng tàn nhẫn mà là không

ai có khả năng che giấu hần, đây chính là kết quả của bọn họ. Mà hần giọng nói mang theo ý không cho phép cự tuyệt cũng làm tôn thừa tướng hối hận đã đắc tội con rể này a.

Giải quyết vấn đề hạn hần xong Huyền Trọng Thiên tuyên bố bãi triều, lại xoay người đi ngự thư phòng, công vụ mỗi ngày cần xử lý khiến hần chỉ có thể ngủ được mấy canh giờ mà thôi. Mà đối với hần, làm hạnh phi tử cũng chỉ như làm việc mà thôi, dù sao cũng là đẹp một chút “Lửa giận” của hậu cung a.

Huyền Trọng Thiên nhìn hai chồng tấu chương cao cao, trong lòng cảm thấy mờ mịt, lẽ nào hần cứ như vậy tới suốt đời sao? Chiếm được quyền lực cao nhất nhưng đang ở địa vị cao lại cảm thấy trống rỗng không ai có thể hiểu được, hần rất hi vọng bên cạnh có người có thể chia sẻ một chút công vụ của hần nhưng hoàng hậu luôn luôn nói nữ nhi không thể tham dự triều chính, hơn nữa ngoại trừ nữ kinh ra nữ giới không hiểu bất cứ cái gì khác.

Phụ vương Huyền Trọng Thiên sớm qua đời khi còn trẻ, chỉ để lại ba đứa con. Nhị đệ hần – Dung thân vương Huyền Trọng Tĩnh – mỗi ngày chỉ biết tới Vương phi của hần, bởi vì Dung Vương phi tử nhỏ thể nhược đa bệnh mà Dung Vương gia rất yêu vợ, cho nên ngoại trừ chuyện thực sự cần phải ra ngoài hần sẽ ở lại trong vương phủ làm bạn với kiều thê. Mà tam đệ – Cung thân vương Huyền Trọng Lệnh – là một võ tướng kỳ tài, một mực ra ngoài lĩnh binh, một năm cũng chỉ trở về mấy ngày mà thôi, cho nên sự cô độc của Huyền Trọng Thiên căn bản không có ai để tâm sự, chỉ có duy nhất sư đệ Vũ Quân Kỳ nhưng hần thỉnh thoảng lại mang cho Huyền Trọng Thiên một đồng phiền phức.

Hần luôn luôn chuồn ra khỏi hoàng cung Vũ Trạch, sau đó làm cho thần tử trong hoàng cung Vũ Trạch đại loạn. Cả ngày cũng không ngẫm lại chính mình đang là quân vương, không có việc gì lại tới Thiên Triệu trốn, nếu không thì trốn biệt tăm biệt tích, làm cho thừa tướng đại nhân của Vũ Trạch thiếu chút nữa phế đi chức hoàng đế của hần. Bất quá, thừa tướng Vũ Trạch là Lãnh Thiên Thương chính là nhân tài trị quốc khó gặp, tuổi còn trẻ lại nắm giữ quyền lực lớn trong triều. Huyền Trọng Thiên nhiều lần muốn lôi kéo hần sang Thiên Triệu nhưng Lãnh Thiên Thương hình như đã quyết định sẽ đi cùng Vũ Quân Kỳ.

Trong lúc Huyền Trọng Thiên đang nỗ lực phê tấu chương thì bỗng nhiên nghe thấy Đình công công bẩm báo Thái tử điện hạ gần nhất không biết đã xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên học được rất nhiều tri thức mà thái phó không hề dạy. Lâm thái phó cho rằng hoàng thượng không tín nhiệm hần nên đang ở ngoài thỉnh cầu hoàng thượng tiếp kiến. Lâm thái phó là cự thần cực kỳ có học vấn trong cung, khi hần còn là Thái tử cũng do Lâm thái phó giáo dục, tuy rằng hần biết hoàng tử có thể không thích một lão nhân dạy hần nhưng hần học được những tri thức này từ nơi nào? Hoàng hậu sao?

“Lâm thái phó, miễn lễ, tiểu Đình tử, mau cấp thái phó ban thưởng tọa.” Huyền Trọng Thiên vẫn thập phần kính trọng vị lão sư này.

“Thần không dám.” Lâm thái phó kính cẩn cúi lạy hoàng thượng, hần năm nay đã hơn bảy mươi tuổi nhưng vẫn muốn được giáo dục các vương tử tuy nhiên gần đây Thái tử điện hạ quá khác thường, mỗi ngày đi học đều ngủ trên bàn, tuy vậy nêu câu hỏi gì cũng có thể trả lời lưu loát.

Huyền Trọng Thiên sau khi nghe xong lão thái phó bẩm báo liền lập tức triệu nhi tử tới, bình thường thời gian hần ở chung với bọn nhỏ rất hữu hạn. Việc học tập của các hoàng tử cũng là định kỳ kiểm tra nhưng mấy tháng qua hần đều bận xử lý triều chính cho nên sơ sót, kết quả lại phát sinh loại chuyện này.

“Nhiên nhi, trầm nghe thái phó nói người gần đây công khóa rất tiến bộ khiến cho thái phó rất ngạc nhiên. Trầm nghe nói xong cũng vậy, không biết Nhiên nhi là được từ ai vậy? Chẳng lẽ là mẫu hậu người dạy sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn đứa con lớn nhất đang kính cẩn quỳ gối trước bàn. Xem sắc mặt cũng biết tiểu tử này là có chuẩn bị mới đến a.

“Khởi bẩm phụ vương, việc học tập của hài nhi vẫn đều tốt, ta nghĩ là thái phó đại nhân năm hào kỷ lớn, cho nên đã dạy hài nhi cái gì hần cũng quên mất.” Thanh âm non nớt cho thấy đứa trẻ tuổi còn rất nhỏ nhưng lời đang nói ra lại rất có trật tự rõ ràng. Ngữ khí trấn tĩnh cũng biểu hiện ra hần đang ở hoàng gia uy nghiêm.

“Nga? Phải, vậy người thậm chí có học lý tao của Khuất Nguyên a, nếu như không phải trầm tuổi già sức yếu, trầm hần là nhớ kỹ chương trình học của hoàng tử cũng không học khó như vậy. Ân?” Huyền Trọng

Thiên nhẹ nhàng cười ra tiếng, sau khi hần bắt được sơ hở của nhi tử tiếng cười phát ra càng thêm sung sướng. Tiểu tử, còn dám đấu với phụ thân sao, người nên biết chừng già càng cay a.

“Chẳng hay phụ vương từ đâu nghe được hài nhi từng đọc qua thơ ấy, chính là hài nhi hình như đã quên mất. Hay là phụ vương nghe nhầm a.” Huyền Tĩnh Thiên giả vờ trấn tĩnh trả lời phụ vương, xem ra sau này hành sự phải cẩn thận hơn, bằng không bị người khác phát hiện hần sẽ không thể cùng sư phụ học tập nữa, hần muốn học tất cả tri thức của sư phụ a. Hần rất ngưỡng mộ sư phụ, người giống như thiên nhân vậy.

“Nga, phải, Hiên nhi, gần đây thông minh hơn sao? Không biết Hiên nhi nghịch ngợm có tiến bộ hay không vậy?” Nhi hoàng tử Huyền Tĩnh Hiên năm nay năm tuổi, thế nhưng từ nhỏ hiếu động dị thường, không muốn đi học, luôn luôn trêu chọc cung nữ và thái giám trong cung khiến cho phụ vương hần luôn luôn đau đầu.

“Ân, là, nhi thần tướng Lâm thái phó cũng đã nói qua chứ, Hiên nhi gần nhất rất ngoan. Hần đều đúng giờ đi học, cho dù là không thích chương trình học, hần đã rất nỗ lực học.” Huyền Tĩnh Thiên kính cẩn trả lời, chỉ sợ xảy ra vấn đề đem sư phó của bọn họ lộ ra. Sư phụ dạy Hiên nhi học võ, dạy hần học binh pháp cùng kỳ môn độn giáp, cho nên trong mắt hai người huynh đệ bọn họ, sư phụ còn tốt hơn phụ vương của bọn hần. Đó đương nhiên chỉ có thể nghĩ thầm ở trong lòng mà thôi, ngoài miệng thì không dám nói ra.

“Nga, phải, vậy là tốt rồi a. Phụ vương đối với tiến bộ của hai người các người rất vui mừng. Hoàng nhi phải tiếp tục nỗ lực a.” Huyền Trọng Thiên biết nhi tử đang giấu hần, mà hai người càng là giấu diếm hần lại càng lo lắng, dù sao cũng là huyết thống hoàng thất, chỉ sợ bị người có tâm địa lợi dụng. Cho nên, xem ra chuyện này đáng để điều tra. Huyền Trọng Thiên nhìn đứa con lớn nhất quý trên mặt đất, lộ ra ánh mắt vui mừng của người làm phụ thân.

“Được rồi, xuống phía dưới đi, phụ vương còn có rất nhiều chuyện cần xử lý.” Huyền Trọng Thiên sau khi hỏi xong đại khái cũng biết mình phải làm gì.

“Nhi thần xin cáo lui. Phụ vương, nhi thần cả gan thỉnh cầu phụ vương bớt chút thời giờ xem qua mẫu hậu, nàng luôn luôn một mình len lén khóc.” Huyền Tĩnh Thiên ngược mắt nhìn phụ thân, tuy rằng mẫu hậu hần luôn luôn thập phần nghiêm khắc đối với hần, nhưng dù sao cũng là mẫu thân hần a. Hơn nữa sư phụ nói, hậu cung của hoàng thượng đều là vì hoàng thượng mà có, hoàng thượng có nghĩa vụ với hậu cung là bình thường, thế nhưng phụ vương hần luôn luôn ngủ một mình a, có phải là có bệnh gì hay không.

“Nga? Chẳng lẽ là mẫu hậu nói cái gì với ngươi sao?” biểu cảm của Huyền Trọng Thiên trở nên âm trầm rất nhiều, hoàng hậu sao có thể nói với nhi tử những lời này, nàng không phải vẫn nỗ lực duy trì hình tượng chính cung quốc mẫu của mình sao?

“Không có, mẫu hậu chưa từng nói cái gì. Nàng đối với nhi thần chỉ có yêu cầu, cùng tôn kính, không có cảm tình nào khác.” Huyền Tĩnh Thiên nói xong, ngữ khí còn có thể nghe ra một chút bi thương, sinh tại hoàng gia lại là thái tử, hần không biết đó có phải là bất hạnh của mình hay không. Thân tình trong hoàng cung hình như còn mỏng hơn cả không khí. Nếu như phụ vương và mẫu hậu đối hần bằng phân nửa như sư phụ đối với hần thì đã tốt, hần đã thỏa mãn — cho nên đó cũng là nguyên nhân hần biết trong hoàng cung có một nam nhân nhưng hần cũng không bấm báo —

3. Chương 2

Nhớ kỹ hơn nửa năm trước, hần cùng với đệ đệ Huyền Tĩnh Hiên không muốn lên lớp học mấy bài học khan không gì sánh được với Lâm thái phó bèn trốn thị vệ chạy đi chơi đùa trong cung, hai người bọn họ mãi mê chơi không biết mình đi lạc tới nơi nào. Sau đó bọn họ lạc vào một cái sân hoang vắng, nhìn phía ngoài cửa đóng chặt, trên tường loang lổ đã không còn màu đỏ thắm, so với tẩm cung họ đang ở tuyệt đối không giống nhau a.

Phía trên hiên cửa nhỏ hẹp lộ ra một tấm bảng đã nghiêng, trên mặt viết hai chữ “Lãnh cung” thật to. Trên bức tường màu xám mọc đầy cỏ dại khiến cho hai tiểu hoàng tử phi thường bất an, lẽ nào nơi này có quỷ? Trong lúc hai người bọn hần còn đang thập thò ngoài cửa, cánh cửa đột nhiên mở ra từ bên trong, sau đó một người sạch sẽ tinh khiết như ánh trăng đi tới. Người đó nhìn tới cửa đang có hai cái đầu nhỏ thập thò

cũng sững sốt. Phản ứng đầu tiên của hắn là quay người trốn trở lại nhưng sau đó thấy hai hài tử không lên tiếng hắn cũng cười với hai người bọn họ.

Nụ cười kia càng làm cho hai hài tử bị say mê tới mức không biết trời nam đất bắc nữa. Bộ dạng tươi cười của nam tử thanh tú này dường như nụ cười của thiên sứ có thể cứu rỗi tất cả, khiến cho nhật nguyệt trong nháy mắt mất đi ánh sáng vốn có, khiến cho mọi người đều đem ánh mắt tập trung tới trên mặt hắn.

“Ách, to gan, cũng dám nhìn thẳng bản diện hạ, người không biết ta là ai sao?” Tiểu quỷ Huyền Tĩnh Nhiên sau khi nhìn khuôn mặt tươi cười của người kia liền đỏ mặt, sau đó để gom góp phần thể diện của chính mình, đương nhiên hắn phải lớn tiếng dọa người. Thế nhưng hắn phát hiện người kia nghe hắn nói lại cười lớn hơn nữa khiến cho hắn càng thêm tức giận.

“Nga, người thật đẹp a, so với mẫu phi ta còn đẹp hơn.” Nhị diện hạ Huyền Tĩnh Nhiên lại thành thực hơn, mẫu phi hắn – Lăng quý phi – hiện nay được xưng là đệ nhị mỹ nhân của Thiên Triệu cũng không đẹp bằng phân nửa nam nhân này.”Người thật là nam nhân sao?” Huyền Tĩnh Nhiên nỗ lực tiến về phía mỹ nhân. Hắn không giống như ca ca, rõ ràng là vô cùng thích mỹ nhân lại ở nơi nào đó giả vờ giả vịt.

“Người, người, người là kẻ phản bội!” Huyền Tĩnh Nhiên tức giận nhìn đệ đệ, kỳ thực hắn cũng muốn tới gần nhưng từ nhỏ hắn đã được dạy không thể tùy tiện cùng người khác thân cận, phải bảo trì uy nghiêm của hoàng gia. Khi hắn thấy mỹ nhân ôm đệ đệ vào lòng, hắn lại càng thêm phần hận nhìn đệ đệ mình.

“Muốn tới thì vào đi.” Sau khi thấy mỹ nhân xoay người đi vào sân hắn cho rằng mình bị bỏ lại ở đó, tới khi hắn nghe thấy âm thanh giống như từ thiên nhiên truyền đến, hắn vui mừng chạy theo thân ảnh người kia vào trong lãnh cung. Sau đó hắn cũng từng hỏi qua sư phụ, lãnh cung rõ ràng là để giam nữ nhân, sao sư phụ lại là nam nhân? Lẽ nào? Lẽ nào, phụ vương bọn họ thu nam phi sao?

Huyền Trọng Thiên phái ra Ám bộ bên người đi điều tra nhưng cuối cùng cũng không điều tra được nhiều, có mấy lần rõ ràng thấy hai vị diện hạ ở giả sơn tại ngự hoa viên đi qua đi lại mà quay đi quay lại đã không thấy tăm hơi, lẽ nào trong cung có quỷ sao. Huyền Trọng Thiên không tra ra nguyên nhân cho nên cũng bỏ qua, coi như hai hài tử đều đối tính. Dù sao thì cũng không có xảy ra chuyện gì, không phải sao? Trong hoàng cung to như vậy, hắn là có lối bí mật.

Huyền Trọng Thiên đột nhiên nhớ tới Tôn thừa tướng sau khi trở về từ Thiểm Tây trông có vẻ tiêu tụy lại cao hứng nhếch mép, sau một chuyến đi tới phương bắc tính tình của Tôn thừa tướng đã bớt kiêu căng. Hắn bị hoàng thượng sung quân tới Thiểm Tây, tự nhiên là phải thập phần tận lực xây kè hộ đề, xây dựng công trình trữ nước, cuối cùng mới có thể quay về kinh.

Sau một năm, lễ thưởng hoa lại sắp tới rồi. Trong cung cũng bận rộn chuẩn bị, hoàng thượng hàng năm đều đi tuần vào thời gian này, cùng bách tính ngắm hoa, hạn hán ở Thiểm Tây cũng đã giải quyết, bách tính cũng có thể gieo trồng. Đương nhiên là phải ăn mừng. Nếu như chỉ có người trong nhà bọn họ thì tốt rồi nhưng hết lần này tới lần khác lại có thêm một người, tiểu tử Vũ Quân Kỳ này lại không biết gây ra chuyện gì, lần này nổi giận đùng đùng đi tới Thiên Triệu, sau đó lại nhất quyết không đi.

Vũ Quân Kỳ vừa dạo chơi trong ngự hoa viên, vừa buồn chán nghĩ nhưng mỗi khi nghĩ đến tiểu tử chết tiệt kia hắn lại tự động bỏ qua. Mà mỗi lần lại luôn luôn vô thức nhớ tới người kia, hắn tức chết mất tức chết mất, hắn vừa đi lung tung vừa đá mấy viên sỏi trên đường. Đột nhiên hắn nghĩ thấy được mùi trà, mùi trà thơm quá a.

Vũ Quân Kỳ theo mùi trà đi tới trước cửa lãnh cung, nhìn cánh cửa loang lỗ, hắn nhướng mày. Đến tột cùng là ai ở bên trong. Sư huynh rốt cuộc đem một người như thế nào nhốt trong lãnh cung này. Một phi tử thất sủng sao? Giữa lúc Vũ Quân Kỳ nghĩ tới đây, bỗng nhiên nghe được sau tường truyền đến một tiếng nói còn thanh nhã hơn cả mùi trà.”Nếu tới cũng là người hữu duyên. Vị công tử này tiến đến uống chén trà đi.”

Vũ Quân Kỳ đẩy cửa tiến vào trong lãnh cung, thấy một nam nhân mặc áo màu trắng thuần khiết cùng trường sam xanh biếc, đang quay lưng về phía hắn, nâng chén uống trà. Người đó nghe được hắn tiến đến nhưng không quay đầu lại. Vũ Quân Kỳ trong nhất thời nghĩ mình bị người ta xem thường. “Lẽ nào người không sợ là hoàng thượng tới sao? Dù sao trong hoàng cung to như vậy lại có một nam nhân, khiến cho

người ta không muốn nghi ngờ cũng không được a.” Vũ Quân Kỳ ngả ngón nói mà trả lời hần lại chỉ là tiếng cười khê của nam nhân kia.

“Hoàng thượng là không có khả năng tới lãnh cung này. Hơn nữa người có thể đột phá ngũ hành bát quái trận của ta để vào đây đến nay chỉ có ba người. Hai người trước là lỗ xông vào, không biết các hạ —” thanh âm nhẹ nhàng làm cho tâm linh hần một trận kích động. Như nước suối mùa xuân gột rửa hòn đá nhỏ.

Nam nhân nói làm cho Vũ Quân Kỳ sửng sốt, thảo nào vừa nãy khi hần bước vào cảm thấy không giống với bình thường. Lúc đó hần còn tưởng là do mấy tháng không có tới cho nên thấy lạ, hiện tại hồi tưởng lại mới phát hiện thì ra vừa nãy chính mình là đứng trên trận đồ. Trong hoàng cung này có người tài ba như vậy sao, mà hần lại ở trong hoàng cung này.

“Ta đương nhiên là tự mình đi vào.” Vũ Quân Kỳ kiêu ngạo nói, “Chút kỹ xảo ấy sao có thể lừa gạt ta Vũ Quân Kỳ. Ách —” thanh âm của hần đột nhiên biến mất khi nam nhân kia quay đầu lại. Đây là một nam nhân thế nào a, thần thái trong suốt long lanh, khuôn mặt trắng mịn làm cho người ta muốn cắn một cái. Đôi môi ửng đỏ làm cho người ta có ý nghĩ muốn phạm tội, lông mi dài, ánh mắt rực rỡ lấp lánh ánh sáng nhưng lại thuần khiết, trong đó có thể nhìn thấy sự thông minh, lại có sự say mê hấp dẫn.

“Vũ Quân Kỳ là ai, ta chưa từng nghe qua. Ta chỉ biết là đương kim hoàng thượng gọi là Huyền Trọng Thiên.” Kia là cái tên hần phải nhớ kỹ bởi vì người kia dù sao cũng là tỷ phu trên danh nghĩa của hần. Thiên Chiêu Tể bắt đầu nhìn người đang đứng trước mặt, hần ở đây đã ba năm, nhưng trong nửa năm nay người đến nơi đây càng ngày càng nhiều. Lẽ nào hần nên rời khỏi đây sao?

“Người, người, người có thể không biết Vũ Quân Kỳ ta là ai sao? Ta chính là quốc quân của Vũ Bưng Biền. Người ngay cả ta là ai cũng không biết, điều này trong hoàng cung mỗi người đều có thể biết đến chứ.” sau một lúc Vũ Quân Kỳ mới tìm lại được tiếng nói của mình, nhưng hần không nghĩ là lại giống như tiểu hài tử không được cho kẹo a.

“Nga, thì ra là quốc quân của Vũ Trạch.” Nói xong hần lại xoay người sang chỗ khác uống trà không hề để ý tới người khác quấy rối.

“Này, ta đã nói cho người ta là ai rồi, lẽ nào người không biết là lễ thượng vãng lai sao.” Vũ Quân Kỳ không chịu nổi người khác bỏ qua hần, tại Vũ Trạch nam nhân chết tiết kia lại mỗi ngày đối với hần mặt u mà ảm, mặc kệ hần chết sống, nếu có người thích hợp hần nhất định sẽ đem người kia cho đi. Ai, được rồi, nam nhân này dĩ nhiên biết kỳ môn thuật, vậy hần là sẽ không cần đi nơi nào a. Ha ha, rốt cục tìm được người.

“Thiên Chiêu Tể.”

“Ân?” Đang lúc ngẩn ngơ, Vũ Quân Kỳ nghe được tiếng nói của nam nhân truyền đến.”A” rốt cục phản ứng rồi, thì ra là nói cho hần tên a, thế nhưng “Thiên Chiêu Tể — ‘Thiên’, người là cái kia, người — thế nào khả năng —!”

“Phải, là ta.” Thiên Chiêu Tể mỉm cười trả lời Vũ Quân Kỳ vẫn còn đang trong trạng thái ngẩn ngơ, cũng không để ý tới Vũ Quân Kỳ đang há miệng rất ngu ngốc. Khuôn mặt tuyệt sắc của Thiên Chiêu Tể dưới ánh sáng mặt trời càng thêm vẻ mê người, mỉa mai, thế nhưng Vũ Quân Kỳ còn đang trong tình trạng đại não bị tê liệt không thể chú ý tới bộ dạng tươi cười kì quái trên mặt mỹ nhân.

“Không có khả năng, nếu như người là nữ nhân kia, sư huynh ta như thế nào có thể thú (cưới, lấy) người a.” Thiên gia năm đó đưa vào cung lại là một nam nhân sao? Thế nhưng lúc đó rõ ràng nói là nữ nhân a. Hơn nữa lúc đó hần cũng xem qua Thiên Triệu đệ nhất mỹ nữ – Thiên Chiêu Tuyết a. Sao lại biến thành một nam nhân ?

Thiên gia là quý tộc kiến quốc của tiền triều, từ khi bộ tộc Huyền thị đoạt được thiên hạ Thiên gia trở thành quý tộc xuống dốc. Tuy rằng vương triều Thiên Triệu bảo lưu tước vị của Thiên gia tuy nhiên Thiên gia không có bất cứ quyền lợi thực chất nào, đương nhiên cũng sẽ không có lợi ích gì, hơn nữa Thiên gia luôn tự cho mình là rất cao sang nên càng thêm xuống dốc, Thiên gia tại Thiên Triệu căn bản là như một tộc bình thường mà thôi.

Thế nhưng ba năm trước đây tiểu thư Thiên gia – Thiên Chiêu Tuyết – lúc đó là nổi danh đệ nhất mỹ nhân

của kinh thành, trong thiên hạ có tới mấy nghìn người muốn được chiêm ngưỡng dung nhan nàng. Phụ thân nàng vì sự thịnh vượng của Thiên gia mà đem nàng đưa vào cung, mà nữ tử này sau khi nhập cung cũng không để ý tới hoàng thượng. Hoàng thượng từng có ý muốn lâm hạnh nàng nhưng lại nói tự nguyện muốn đi vào lãnh cung. Huyền Trọng Thiên tất nhiên không muốn ép buộc một nữ tử cùng hấn sinh hoạt vợ chồng nên cũng ban một đạo thánh chỉ đem nàng đưa vào lãnh cung, lẽ nào ngay lúc đó nữ tử đó thực sự không phải nữ nhân sao?

Đây chính là khi quân, là tội lớn a, lẽ nào Thiên gia bọn họ không muốn sống sao?

“Vào cung chính xác là gia tử, thế nhưng cùng hoàng thượng báai đường lại là tại hạ. Cự tuyệt hoàng thượng cũng là gia tử, mà ở tại lãnh cung ba năm chính là tại hạ.” Thiên Chiêu Tể dường như nhìn ra nghi hoặc trong mắt Vũ Quân Kỳ, tự động giải đáp vấn đề cho hấn. Nhưng mà Vũ Quân Kỳ càng nghe càng thấy hồ đồ thêm?

Chuyện này đến tột cùng là thế nào a?

4. Chương 3

Lễ thưởng hoa năm nay thu hút không biết bao nhiêu văn nhân mặc khách, từ xưa đã có vô số tài tử thích học đòi văn vẻ, cho nên lễ thưởng hoa của Thiên Triệu đương nhiên cũng sẽ hấp dẫn rất nhiều công tử tuổi trẻ, văn tài phi phàm đến từ năm nước kia. Xét một khía cạnh nào đó, hội thưởng hoa có chút giống như đại hội các nước.

Huyền Trọng Thiên đương nhiên không quan tâm tới những nữ nhân được hấn lấy về, lấy nhiều mới tốt, nếu không ba năm tuyển tú một lần sẽ làm hấn phiền muộn không ngớt, có đôi khi hấn tìm cách bình ổn quyền lực của các đại thần bằng cách chọn nữ nhi của họ vào cung. Thế nhưng hấn thực sự là không cần nhiều nữ nhân như vậy a, hấn cũng không phải hôn quân.

Hội thưởng hoa, ban ngày có rất nhiều loại đồ ăn từ các nơi tập trung về, buổi tối lại có rất nhiều hoạt động chúc mừng khác, hoàng gia tất nhiên cũng mở tiệc chiêu đãi quan lại, mọi người viên uống rượu, thưởng hoa, ngắm trăng tại ngự hoa — chỉ là —, Huyền Trọng Thiên cau mày nhìn thẳng sư đệ, trước đây hấn là người hay âm ỉ náo loạn nhất, không biết vì sao lại đổi tính, nhìn bộ dạng hấn vài lần muốn nói lại thôi, lẽ nào gần đây gặp rắc rối gì trong cung sao?

Tối khi đã hơi say rượu Vũ Quân Kỳ không thể ngồi yên hơn nữa. Hấn đứng lên, chạy đến bên sư huynh sau đó trưng ra vẻ mặt nịnh nọt. “Thế nào? Chẳng lẽ người vừa ý cái gì trong Lăng Tiêu điện của ta sao?” Huyền Trọng Thiên mỗi lần thấy sư đệ có bộ dáng kia là biết hấn nhất định lại vừa mất vật gì trong cung.

Tỷ như, một năm trước, hấn kiên quyết đòi bảo kiếm từ thời thượng cổ do Lục Cam dâng tặng, năm kia hấn muốn thiên niên huyết tham do Tuyết Phong tiến cống— năm nay hấn lại coi trọng cái gì đây?

“Ha hử, người hiểu ta chỉ có sư huynh a, bất quá ta năm nay coi trọng không phải vật chết như vậy.” Vũ Quân Kỳ nhìn Huyền Trọng Thiên mang ánh mắt dạng trêu chọc nhìn mình cũng không tức giận, chuyện nho nhỏ ấy hấn nhất định phải nhịn xuống. Bởi vì “thứ” lần này muốn không giống như mấy lần trước a.

“Nga, chẳng lẽ còn là sống sao? Không biết quốc quân Vũ Trạch của chúng ta vừa mất cái gì trong vương cung Thiên Triệu a?” Huyền Trọng Thiên nhìn sư đệ bộ dạng e dè, đủ biết lần này đồ vật “đông tây” mà sư đệ vừa ý gì đó xem ra có chút quan trọng. Không biết hấn coi trọng cái gì nữa, chẳng lẽ là phi tử trong cung sao? Sư đệ hấn sao lại vừa mất nữ nhân trong cung vậy, lẽ nào hấn không sợ bị thừa tướng nhà hấn mắng cho một trận sao?

“Thực sự sư huynh là người hiểu ta nhất a. Ta lần này là muốn thỉnh cầu một người của sư huynh a, là người trong cung.” Vũ Quân Kỳ chỉ một câu nói làm chấn động mọi người ở đây. Hoàng thượng Vũ Trạch quốc lại bắt đầu chơi đùa cái gì đây. Người? Lẽ nào hấn muốn quý phi của hoàng thượng? Sắc mặt Trình Đức hoàng hậu nhanh chóng tái nhợt, lẽ nào hoàng thượng tuyệt nhiên không quan tâm các nàng sao? Nếu như quốc quân Vũ Trạch muốn nàng, phải chăng hấn cũng sẽ chấp nhận?

“Nga, ta đã biết. Chỉ là, có một điều kiện, phi tử ta sung hạnh qua không thể cho người, còn lại chỉ cần sư đệ vừa ý, ta đều có thể bỏ đi những thứ yêu thích.” Huyền Trọng Thiên tuy nói vậy, trong lòng lại hưng

phần hết mức, ai quan tâm sự đệ hần muốn nữ nhân làm gì, chỉ cần có thể giúp hần chia sẻ một chút, hần đều cảm thấy thoải mái.

Huyền Trọng Thiên mới vừa nói xong, thần tử phía dưới đều ồ lên, ai chẳng biết hoàng đế bọn họ sủng hạnh phi tử được mấy người. Những người khác đều hảo hảo thả ở trong cung, mặc dù có phong làm Quý phi, Chiêu nghi nhưng hoàng đế ngay cả chạm cũng chưa chạm qua một lần a. Đứng mũi chịu sào đương nhiên là Lại bộ thượng thư Tào Tân Kiến, nữ nhi hần tiến cung đến nay vẫn “hoàn hảo không tổn hao gì” a. “Hoàng thượng, các vị nữ tử vào trong cung, đương nhiên là nữ nhân của hoàng thượng, sao có thể để cho nam nhân khác tới nhúng chàm hậu cung chứ.”

“Tào khanh gia, theo người nói thì để một nữ nhân cả đời chết già ở trong cung tốt? Hay là để các nàng tự tìm kiếm hạnh phúc trong cung là tốt hơn? Ý trẫm đã quyết, các vị khanh gia sẽ không có ý kiến khác chứ?” Huyền Trọng Thiên quay xuống phía dưới trừng mắt với thượng thư lễ bộ, hộ bộ còn đang muốn lên tiếng khiến cho bọn họ sợ đến mức lập tức quay trở lại. Dù sao thì nữ nhi cũng đã đưa vào trong cung, cứ để cho hoàng thượng định đoạt đi.

“A, sư huynh ta lúc nào nói qua muốn phi tử của người đâu? Người ta muốn thực ra là nam nhân a! Hơn nữa dù sao thì hần ở trong cung cũng nhàn rồi.” Vũ Quân Kỳ đắc ý nói, thực sự rất muốn nhìn biểu tình của vị sư huynh luôn lãnh đạm điềm nhiên với thế sự kia khi đem thưởng hần cho mình.

Vũ Quân Kỳ vốn định cứ thế đem nhân tài như Thiên Chiêu Tễ về nước, nhưng cái người như thần tiên kia lại nói nếu hần là người trong lãnh cung nghĩa là hần là người của hoàng thượng, cho nên chỉ có hoàng thượng mới có thể quyết định hần đi hay ở. Trên nguyên tắc trước nay hần muốn gì đó sư huynh chưa bao giờ không cho, cho nên người kia nhất định là của hần.

Huyền Trọng Thiên nhìn vẻ mặt đắc ý của sư đệ, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua thần tử phía dưới. “Trẫm vì sao không biết, trong hoàng cung của trẫm lại có một nhân tài như vậy sao?” Thần tử phía dưới đều cảm thấy không khí trở nên lạnh lẽo, tất cả im lặng không dám nói. Bọn họ đương nhiên không biết a, trong cung ngoại trừ hoàng thượng, hay thị vệ là nam nhân ra, còn có ai nữa chứ.

“Sư huynh người đồng ý đi, chỉ cần người nói cấp, ta sẽ lập tức đưa người đi, tuyệt đối không quấy rối sự thanh tịnh của sư huynh nữa.” Vũ Quân Kỳ muốn sư huynh hần đáp ứng nhanh một chút, dù sao trước mặt nhiều thần tử như vậy cho dù đến lúc đó sư huynh muốn đổi ý cũng không có cơ hội nữa. Quân vô hí ngôn mà! Truyện “Tù Phi” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Thế nhưng, lần này không giống với mọi lần, ta phải suy nghĩ một chút.” Huyền Trọng Thiên trước mặt sư đệ cho tới bây giờ cũng vẫn lấy tư thái của một hoàng đế. Lần này hình như sự việc rất quan trọng, bởi vì sư đệ hần đã nói ra, sau này sẽ không bao giờ đến quấy rối hần nữa. Xem ra đáng giá điều tra lại một chút. Thế nhưng còn chưa chờ hần nói —

“Không thể, phụ hoàng, nhi thần tuyệt đối không đáp ứng!” Không biết từ bao giờ nhị hoàng tử Huyền Tĩnh Hiên đột nhiên nhảy ra, hần tuy mới chỉ năm tuổi nhưng đã cao hơn những đứa trẻ cùng tuổi tới một cái đầu. Sau đó nhìn lại đại hoàng tử Huyền Tĩnh Nhiên cũng đang mang vẻ mặt u ám ngồi bên mẫu hậu không nói một lời.

“Nga? Hiên Nhi vì sao không đáp ứng vậy? Hiên Nhi biết người Vũ thúc thúc nói là ai chẳng?” Huyền Trọng Thiên nhìn tới đứa con thứ hai, xem ra trong hoàng cung này chỉ có mình hần là không biết gì, thì ra có nhiều người biết như vậy a.

“Ta, nhưng — “

“Khởi bẩm, phụ hoàng, ý tứ của hoàng đế là nếu vương cung của Thiên Triệu ta có một nhân tài như thế, đương nhiên phải lưu lại cho chúng ta bổ nhiệm, sao có thể để cho người khác mang đi. Đạo lý “phi thủy bất lưu ngoại nhân điền”*, ta nghĩ là tất cả mọi người đều hiểu.” Tiếng nói tuy non nớt nhưng mạnh mẽ của Huyền Tĩnh Nhiên vang lên chặn đứng sự do dự của nhị hoàng tử. Khi nói xong, hần còn không quên trừng mắt nhìn Vũ Quân Kỳ đang đứng bên cạnh, thật là, sao sư phụ lại để người như thế phát hiện sự tồn tại của của mình, sư phụ cũng quá bất cẩn đi.

“Nhiên Nhi thực sự là biết suy nghĩ cho Thiên Triệu ta a. Chỉ là phụ hoàng không biết, người có thể làm cho hai nhi tử của ta và sư đệ trở nên như thế là cùng một người sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn hai bé một

lớn đứng ở phía dưới, mỉm cười nhưng làm cho người ta càng thêm sờn gai ốc.

“Nga? Hai tiểu tử các ngươi cũng biết người kia, xem ra hẳn nói tới là các ngươi a!” Vũ Quân Kỳ khấn trương nhìn hai đứa trẻ. “Thế nhưng, nói cho các ngươi biết, mỗi lần ta muốn gì đó phụ vương các ngươi chưa từng không cho? Còn muốn cùng ta tranh?” Vũ Quân Kỳ nhìn hai tiểu quý tức tới đỏ bừng mặt, càng thêm đắc ý.

“Người không được, người không được mơ tưởng sư phụ ta, hẳn mới không theo người đi như vậy đâu! — ách —” Huyền Tĩnh Thiên nói xong thì phát hiện hoàng huynh Huyền Tĩnh Nhiên đang không ngừng nháy mắt với hắn, thế là xong a — hẳn đã nói ra — Huyền Tĩnh Nhiên nhìn phụ hoàng đang cười lại càng thêm sáng lạn, thì càng biết — mình — xong —

“Sư phụ? Sư phụ của hoàng nhi là ai vậy, sư phụ nào? Là Lâm thái phó sao, nhưng mà hắn chỉ biết văn. Là Võ tướng quân sao? Hắn chỉ biết võ. Nói như vậy, sư phụ hoàng nhi còn có một người khác a.” Huyền Trọng Thiên âm thanh trầm thấp làm Huyền Tĩnh Thiên càng không ngừng run rẩy.

Trình Đức hoàng hậu cùng Lăng quý phi lập tức quỳ trên mặt đất. “Đều là nô tì sai lầm, giáo dục vô phương, mong bệ hạ niệm tình hoàng tử còn nhỏ tuổi mà bỏ qua cho bọn chúng đi.” Hai nữ nhân vẫn không ngừng hướng về phía Hoàng thượng cầu xin, tuy rằng các nàng cùng hoàng thượng là phu thê đã nhiều năm nhưng hoàng thượng đối với các nàng vẫn không có tình cảm gì.

“Hai vị ái thê, trẫm không có ý tứ trách tội, chỉ là muốn biết, rốt cuộc đó là vị nào ở Thiên Triệu chúng ta. Được rồi, nếu tất cả mọi người không muốn nói, vậy trẫm cũng không ép hỏi. Sư đệ, yêu cầu của người ta sẽ xem xét. Tất cả giải tán đi.” Huyền Trọng Thiên nói xong xoay người bước đi, để lại mọi người sau lưng

“Rốt cuộc là người như thế nào?” Có thể khiến đại hoàng tử lạnh lùng cũng vào cùng một phe bảo vệ hắn.” Tiểu Đình Tử, người nói xem?” đêm đã khuya, Huyền Trọng Thiên đứng trong ngự hoa viên, quay sang nói với Tiểu Đình Tử ở phía sau. Hắn hiện tại rất hỗn loạn, rốt cuộc là một người như thế nào đây? Khiến sư đệ Vũ Quân Kỳ cũng muốn có. Thừa tướng Lãnh Thiên Thương của sư đệ vừa là mỹ nhân lại là thiên tài khó gặp, chẳng lẽ là nam nhân đó so với Lãnh Thiên Thương càng thêm ưu tú sao? Xem ra hẳn thực sự cần phải tìm hiểu thêm.

“Hoàng thượng, hoàng cung này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, cho nên muốn giấu một người đương nhiên là không dễ dàng tìm được. Nhưng nếu hoàng đế của Vũ Trạch nói là vừa mới đây, vậy nhất định sẽ không phải người vừa mới ẩn thân trong hoàng cung này, mà hẳn là cao nhân ở bên ngoài a —” Tiểu Đình Tử đã nghe kể chuyện nhiều, trong kịch cũng đều nói như vậy a, cao nhân trên đời này nếu không muốn chức vị đều đi ẩn cư.

“Đúng vậy, trong cung này hẳn là một chỗ có thể có người cao ngạo như vậy, mà hắn luôn luôn tồn tại trong hoàng cung, rốt cuộc là ở đâu đây?” Huyền Trọng Thiên càng thêm nhíu mày.

Trong hậu cung đều là nữ nhân, nếu là một người được Vũ Quân Kỳ để mắt, chắc hẳn sẽ không là một kẻ háo sắc. Trong cung điện của Thái hậu, lại càng không thể có nhân tài như vậy, mẫu hậu hẳn vẫn thờ phật nên Từ Trữ cung vẫn là không thể. “Ngự thư phòng?” Không có khả năng, bằng thân thủ của hắn hẳn là sẽ phát hiện. “Kim Loan điện?” Không có khả năng, là thần tiên cũng phải ăn a. Rốt cuộc là ở đâu?

“Lẽ nào? — là nơi đó!” Huyền Trọng Thiên khiếp sợ đột nhiên xoay người lại nhìn chằm chằm Tiểu Đình Tử. Khiến cho Tiểu Đình Tử sợ thiếu chút nữa ngã xuống đất. “Tiểu Đình Tử, người nói, chẳng lẽ là nơi đó sao?!” Huyền Trọng Thiên mắt sáng như đuốc chăm chú nhìn Tiểu Đình Tử.

“Hoàng thượng, tiểu nhân ngu dốt, không biết hoàng thượng nói chính là đâu nha?” Tiếng nói của Tiểu Đình Tử run rẩy cho thấy hắn đang sợ, ánh mắt của hoàng thượng như là muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống.

“Hắn là nơi đó!” Huyền Trọng Thiên nói xong liền xoay người xông ra ngoài như một cơn gió thổi qua bên người Tiểu Đình Tử, làm Tiểu Đình Tử sợ đến mức ngồi bệt trên mặt đất.

“Kia, hoàng thượng, đã sắp tới giờ tỵ, người muốn đi đâu a —” đáng tiếc đã không còn ai nghe hắn nói nữa

~~~~~chú giải~~~~~

“phì thủy bất lưu ngoại nhân điền” : phù sa không để ở ruộng của người khác, có thể hiểu đơn giản là không để người khác hưởng lợi ích là sự phụ siêu tài giỏi, siêu xinh đẹp của bé đại hoàng tử

5. Chương 4

Đêm khuya, lãnh cung càng thêm hoang vắng, cho dù ở Thiên Triệu đang là mùa hoa nở nhưng nơi đây vẫn không khiến cho người ta cảm thấy thư thái một chút nào khi nhìn vào. Màu sắc ảm đạm, ánh đèn yếu ớt, tường cũng không phải màu đỏ mang không khí vui mừng như những điện khác. Nhưng không biết vì sao ánh đèn yếu ớt này lại rất hợp bầu với không khí nơi đây. Đã quen nhìn mọi vật trong ánh đèn rục rịch, lẽ nào đột nhiên hắt lại thích loại ánh sáng vô lực tái nhợt này sao?

Huyền Trọng Thiên nhìn vào lãnh cung, đây là nơi phi tần bị giáng xuống qua nhiều triều đại, có bao nhiêu oán nữ chờ đợi tuổi già ở chỗ này, nơi đây hẳn là có oán khí rất đậm đi, đúng vậy, oán khí đối với hoàng gia — Huyền Trọng Thiên đứng ngoài cửa nhìn chằm chằm vào nơi cũ nát và hoang vắng này, lẽ nào bên trong thực sự có một nam nhân sao? Hẳn vì sao lại tới lãnh cung này? Trong khi Huyền Trọng Thiên đang do dự, cánh cửa đột nhiên mở ra, sau đó hắt nghe được một giọng nói nhẹ nhàng, ôn nhu.

“Gần đây người tới nơi này ngày càng nhiều, xem ra đã tới lúc ta phải rời đi.” Sau đó một thiếu niên mặc trường bào (áo khoác dài) mỏng trắng như tuyết xuất hiện tại cửa. Ánh đèn yếu ớt trong cung không làm giảm sự rục rịch của thiếu niên một chút nào mà lại khiến hắt càng thêm siêu phàm thoát tục. Mỹ thiếu niên khi thấy hắt cũng ngẩng ngẩng cả người. Hai người đứng đó, trong mắt chỉ có hình ảnh của nhau, thời gian dường như dừng lại tại giờ khắc này.

“Trẫm, không cho phép —” không biết qua bao lâu, Huyền Trọng Thiên cuối cùng cũng cất tiếng nói, sau đó lại nói một câu không đầu không đuôi này, thanh âm trầm thấp mang theo khí phách vương giả không cho người khác cự tuyệt. Sau khi hắt nói xong cả hai đều dừng sờ.

Thiên Chiêu Tễ đánh giá nam nhân đang đứng đối diện, thì ra hẳn là Thiên Triệu quân chủ a. Còn nhớ khi thành thân, lần đầu tiên hắt mặc nữ trang thiếu chút nữa trượt ngã vì áo váy rườm rà, sau đó được nam nhân trước mắt đưa tay ra đỡ, lúc đó hắt mới mười bốn tuổi. Hắt chỉ nhớ rõ tay của nam nhân này rất lớn, rất ấm áp, tiếng nói của hắt rất ôn nhu, rất êm tai.

Nam nhân đang đứng trước mắt lại rất mạnh mẽ và khô ngô, mái tóc đen dày dầy bùng phát quan màu vàng buộc lại trên đỉnh đầu. Dáng vẻ kiêu ngạo, khinh thường tất cả làm cho người ta vô thức mà ngưỡng mộ hắt, đôi môi cương nghị hơi nhếch lên, chiếc mũi thẳng, thực sự là một bức tranh hoàn mỹ a. Nhớ tới chính mình ba năm trước đây cùng một người như vậy bái đường, Thiên Chiêu Tễ khẽ nở nụ cười.

Mà động tác này lại càng khiến cho Huyền Trọng Thiên thêm hóa thạch, đây là một người như thế nào a, hắt chỉ mỉm cười có thể cho nhật nguyệt biến sắc, một người nam nhân mà vì hắt có thể buông tha cho hết thấy bất luận là cái gì, thậm chí là sinh mệnh. Đôi môi ửng đỏ làm cho người ta muốn âu yếm a. Huyền Trọng Thiên bị ý nghĩ của chính mình làm cho kinh sợ, hắt cho tới giờ chưa từng có dục vọng mãnh liệt như vậy đối với một người.

Trong vô thức, hắt đem người đang đứng ở cửa kia ôm vào lòng, sau đó đặt môi lên đôi môi đỏ mọng mà hắt đang khát vọng, nhẹ nhàng nhắm nhắm thưởng thức thứ ngọt nhất, tươi đẹp nhất trên đời này. Huyền Trọng Thiên nghĩ mình nhất định là điên rồi, hai người vừa mới gặp mặt, hắt lại cứ như vậy ôm người ta mà hôn, cũng không hỏi vì sao một nam nhân như hắt sao lại ở trong lãnh cung này.

“Người — lẽ nào — là — quân vương Thiên Triệu — ân — sao?” Thiên Chiêu Tễ đẩy hoàng thượng đang ôm chặt hắt ra, khuôn mặt xinh đẹp do vì vừa bị xâm lược mà đỏ bừng như quả anh đào, khiến cho Huyền Trọng Thiên càng muốn cắn thêm một ngụm.

“Ha ha — trẫm, không hỏi người — người một người — nam nhân thế nào lại ở trong cung của trẫm.” Hơn nữa lại là một mỹ nam như thế, hắt không nhớ rõ hắt có đem phi tử nào biếm vào lãnh cung a, ngoại trừ một người tự nguyện tiến vào lãnh cung. Ân? Khoan, tự nguyện tiến vào lãnh cung, lẽ nào — hắt — là, không — thể — nào.

“Xem ra hoàng thượng đã biết, ta là ai?” Thiên Chiêu Tể nhìn nét mặt hoàng thượng liên tục biến hóa, trong lòng rất khoan khoái dễ chịu.

“Nói như vậy, ba năm trước trăm lấy là một nam nhân?” Huyền Trọng Thiên mang khuôn mặt lạnh lùng u ám nhìn nam nhân đang ung dung đứng trước mắt. Sau khi thấy nam tử đó nhẹ gật đầu, Huyền Trọng Thiên lại thoải mái cười lớn, khiến cho Thiên Chiêu Tể cảm thấy hoang mang, nam nhân này tức điên rồi phải không?

“Đó là không thể, trăm có thể tìm đến ái phi của trăm bất cứ lúc nào?” Huyền Trọng Thiên chăm chú nhìn nam nhân kia từ từ thay đổi sắc mặt. Khuôn mặt thanh nhã cuối cùng đã lộ ra sơ hở, nếu không hẳn thực tưởng rằng hẳn không phải người mà là thần tiên a.

“Người — vẫn — có — thể — cười, ” Thiên Chiêu Tể không kiên nhẫn nhìn nam nhân trước mặt, hẳn không biết phải phản ứng thế nào nữa. Lẽ nào hẳn nghiêm túc, nhìn sự thành thật trong mắt nam nhân kia, hẳn không dám thừa nhận, lúc này hẳn bỗng nhiên có chút sợ hãi.

“Ái phi, lẽ nào người chưa từng nghe qua câu quân vô hí ngôn (vua không nói chơi) sao?” Huyền Trọng Thiên hưng phấn nhìn nam nhân đang trong lòng mình, không trách được sự đệ hần cũng coi trọng nam nhân này, quả nhiên là cực phẩm thế gian a. Tuy rằng hẳn là một nam nhân dục vọng không lớn, lại càng không sủng hạnh nam sủng, thế nhưng là một hoàng thượng hẳn cũng biết thế nào là trách nhiệm.

“Người — không — thể — nào.” Thiên Chiêu Tể, thấp giọng mà kiên định nói ra ý nghĩ của chính mình, thế nhưng khi hẳn nói trước mặt Huyền Trọng Thiên lại có vẻ yếu ớt vô lực.

“Ái phi, người không phải đã nói với sự đệ ta, việc người đi hay ở toàn bộ là do trăm quyết định sao? Ngoài ra người cũng đã cùng trăm bái đường, lẽ nào người muốn vứt bỏ phu quân của người sao?” Huyền Trọng Thiên mỉm cười nhìn mỹ nhân trước mắt, hẳn cảm thấy rất may mắn, may mắn ba năm trước đây người cùng hẳn bái đường là mỹ nhân trong lòng, nếu không hẳn còn không biết phải như thế nào mới có được con người xinh đẹp này .

“Tên của người.” Huyền Trọng Thiên muốn biết người trong lòng rốt cuộc là ai, thế nhưng mỹ nhân lại đóng chặt đôi môi đỏ mọng không để ý tới hẳn một chút, xem ra cần dùng phương pháp đặc biệt, bất quá đó cũng là phương pháp mà hẳn phi thường nguyện ý.

Thiên Chiêu Tể nhìn tên hoàng đế được đăng chân lần đầu tiên này, lập tức lên tiếng trả lời “Thiên Chiêu Tể!” “Tốt, Tể nhi, rất ngoan, trăm thưởng cho người—” nói xong Huyền Trọng Thiên lại một lần nữa đặt môi lên môi hẳn, lần này càng thêm mãnh liệt, đem đầu lưỡi thâm nhập trong miệng hẳn, không ngừng quấy nhiễu đôi môi mềm ngọt ngào, lôi kéo đầu lưỡi hẳn sang chơi đùa cùng mình.

Hai người cứ như vậy, đứng trước cửa lãnh cung trong đêm khuya, khó phân thắng bại. Thiên Chiêu Tể ngây ngô căn bản không phải đối thủ của nam nhân có hậu cung khổng lồ này cho nên hẳn chỉ có thể bị động mà tiếp nhận Huyền Trọng Thiên. Thiên Chiêu Tể rất nhanh chóng không hít thở được, ôm chặt lấy nam nhân này, hai tay nắm chặt y phục trước ngực hẳn. Không biết là phản kháng, hay là hưởng thụ sự ôn tồn lúc này.

“Ái phi của trăm thực sự là nhiệt tình a. Nhưng mà, trăm chính là muốn nghiêm phạt người. Thiên gia các người lại dám trêu đùa trăm như thế.” Huyền Trọng Thiên ghé sát vào tai người đang trong lòng mình, liên tục thổi ra khiến cho Thiên Chiêu Tể có chút run rẩy mà lời nói ra khỏi miệng lại lạnh lùng tới cực điểm.

“Người — không — tỷ tỷ của ta — nàng —” năm đó vốn phải vào cung chính là tỷ tỷ của Thiên Chiêu Tể, kinh thành đệ nhất mỹ nhân — Thiên Chiêu Tuyết, nhưng tỷ tỷ hẳn đã sớm có người thương, nàng không muốn trở thành vật hi sinh cho gia tộc cho nên khi tiến cung đã mang theo đệ đệ Thiên Chiêu Tể đi cùng.

Sau khi nàng bị biếm vào lãnh cung (kỳ thực là chính nàng yêu cầu bị biếm lãnh cung), nàng cùng tình nhân bỏ trốn, mà Thiên Chiêu Tể từ đó về sau ở lại lãnh cung này, lúc trước hẳn ở Thiên gia cũng không được coi trọng, cho nên hẳn rời đi cũng không ảnh hưởng tới trong nhà.

Bởi vì, hẳn là đứa con của phụ thân và một tỷ nữ. Phụ thân thích khuôn mặt của mẫu thân cho nên xâm phạm nàng. Địa vị của hẳn ở nhà vốn thấp, hơn nữa từ nhỏ hẳn lại là kỳ tài nên các huynh đệ đều rất đố kỵ với hẳn, xa lánh hẳn, chỉ có duy nhất tỷ tỷ đối với hẳn tốt cho nên khi tỷ tỷ yêu cầu hẳn đáp ứng ngay

lập tức. Dù sao hắn cũng không biết mình phải sống như thế nào trên thế giới này, từ khi mẫu thân chết hắn đã không còn có cảm nhận được sự ấm áp của nhân gian thêm một ngày đêm nào nữa.

Sáu tuổi hắn rời khỏi nhà, bởi vì sau khi mẫu thân mất hắn luôn luôn bị khi dễ, có một ngày hắn bị huynh đệ nhốt ở ngoài cửa, ngày hôm đó tuyết rơi rất lớn, rất lạnh, hắn rất đói nhưng người hầu không dám vi phạm lệnh của đại thiếu gia. Cho nên hắn chỉ có thể lui vào góc tường, trong lúc đó hắn thấy một đôi chân đi tới trước mặt. Người kia dịu dàng hướng về phía hắn mỉm cười, nụ cười giống như gió xuân quét qua trái tim hắn. Khi người kia vươn tay về phía hắn, hắn không chút nào chần chừ đem cánh tay nhỏ bé đông cứng của mình đặt vào lòng bàn tay to lớn ấm áp của nam nhân đó, giống như ba năm trước đây nắm bàn tay ấm áp của nam nhân này cùng hắn thành thân.

Hắn cứ như vậy đi cùng sư phụ, sư phụ của hắn là cao nhân đang ở ẩn trên giang hồ. Sư phụ của hắn vẫn ẩn cư tại một nơi hẻo lánh nhưng phong cảnh đẹp đẽ, cùng với sư thúc cũng là người sư phụ yêu sống cùng nhau. Do thể chất của hắn quá yếu không học được võ công nên sư phụ và sư thúc dạy hắn kỳ môn độn giáp, y thuật, binh pháp, hắn cũng đọc rất nhiều sách, thơ văn kinh điển, thi từ ca phú.

Sư phụ cùng sư thúc đã ở cùng một chỗ vài thập niên mà cảm tình vẫn như xưa, tuy rằng bọn họ rất yêu hắn nhưng hắn lại luôn quấy rầy thế giới riêng của hai người. Cho nên, khi mười bốn tuổi hắn đã rời xa bọn họ. Hắn lại như trước, sống cô đơn trên thế giới này, hiện giờ thân thể ấm áp trước mắt bỗng nhiên khiến hắn nảy sinh cảm giác muốn dựa vào.

Mười bảy năm qua hắn vẫn chỉ có một mình, cho nên hắn không ngại khi tỷ tỷ lợi dụng hắn để đạt được hạnh phúc của mình. Hắn cũng không ngại một mình ở trong lãnh cung lạnh lẽo này, hắn cho rằng hắn là một người không có ham muốn, thanh tâm quả dục. Thế nhưng hiện tại hắn có chút tham luyến sự ấm áp của người này, hắn đã ở một mình lâu lắm rồi, hắn đã quá cô đơn.

Từ ngày Huyền Trọng Thiên hôn hắn trước cửa lãnh cung, sau lại đem hắn đưa tới Lăng Tiêu điện khổng lồ này. Thiên Chiêu Tể có vài lần muốn phản kháng nhưng đều bị Huyền Trọng Thiên hôn cho tới khi cả hai người đều không thở được, cảm xúc dâng trào không thể đình chỉ. Kỳ thực, mỗi lần hắn đều có thể cảm giác được Huyền Trọng Thiên kích động, nhưng hắn đều cố gắng bỏ qua. Mà Huyền Trọng Thiên hình như cũng tôn trọng ý nguyện của hắn, cho tới bây giờ cũng không ép buộc hắn điều gì.

Hắn mỗi ngày đều bày trận, muốn có thể đem tên hoàng thượng ác liệt kia chặn ở ngoài cửa, nhưng mỗi lần Huyền Trọng Thiên luôn nghênh ngang tiêu sái tiến đến lúc hắn tưởng mình đã thành công, sau đó ôm hắn, bắt đầu tàn sát bữa bãi đối môi hắn, như thể nghiêm phạt hắn không ngoan. Điều này làm cho Thiên Chiêu Tể mỗi lần đều rất thảm hại còn Huyền Trọng Thiên lại luôn luôn mang tâm trạng vui vẻ ôm hắn đi vào giấc ngủ

6. Chương 5

Tin Huyền Trọng Thiên nhốt một người không rõ là nam tử hay nữ tử trong tấm cung lan đi nhanh chóng. Hạ nhân thì im lặng không nói gì càng khiến cho người ta thêm ngờ vực vô căn cứ. Hai hoàng tử vài lần đến đây muốn gặp người trong tấm cung nhưng đều bị thị vệ chặn ngoài cửa. Vũ Quân Kỳ cũng rất muốn gặp sư huynh của mình, khi nào có được người kia thì hắn cũng chẳng cần để ý tới sư huynh nữa.

Cho nên hiện tại ở Thiên Triệu có tin đồn, quốc quân của bọn họ Huyền Trọng Thiên cùng sư đệ Vũ Quân Kỳ vì một người mà bất hoà, mà Thiên Triệu và Vũ Trạch có thể sẽ phát sinh chiến tranh. Bốn nước khác lại càng không ngừng phái ra đặc sứ, quan sát khả năng hai nước phát sinh chiến tranh là nhiều hay ít.

Huyền Trọng Thiên lại không đi lâm hạnh hậu cung. Cả trong, ngoài hoàng cung đối với người thần bí này càng thêm hiếu kỳ, cuối cùng nghe nói đó là Thiên Chiêu Tuyết ba năm trước bị biếm vào lãnh cung, mọi người trong cung lại càng thêm kinh ngạc. Thiên Chiêu Tuyết không phải là nữ nhân năm đó tự động xin được tiến lãnh cung sao? Tuy rằng khi đó để bảo hộ danh dự cho hoàng thượng, hoàng hậu nương nung hạ lệnh không được tùy tiện truyền ra ngoài, nếu không đều là tội chết.

Thế nhưng Thiên mỹ nhân này sao có thể gặp được hoàng thượng tại Lăng Tiêu điện, hoàng thượng vì sao lại sủng ái phi tử này đến thế. Lăng quý phi cũng là mỹ nhân khó gặp a. Lẽ nào nàng cho hoàng thượng

uống thuốc gì sao? Mọi người trong cung suy đoán người thần bí này rốt cuộc có bản lĩnh gì, có thể khiến cho hoàng thượng của bọn họ bảo hộ kín đáo như thế.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, hơn một tháng sau, Vũ Quân Kỳ vẫn ở lại Thiên Triệu không đi. Hơn nữa hắn cũng luôn đi quấy rối Thiên Chiêu Tể, bởi vì Vũ Quân Kỳ cũng có thể phá bỏ trận pháp của người kia a. Cho nên nhớ tới cái này hắn lại tức, tên Lãnh Thiên Thương chết tiết lúc nào mới tới dất hoàng thượng nhà hắn đi a. Hắn cho tới bây giờ cũng chưa thấy ai đáng ghét, mặt dày mày dạn như tên Vũ Quân Kỳ.

“Bẩm báo hoàng thượng, gần đây rất nhiều thương nhân các nước đều có thái độ e ngại đối với nước ta, bọn họ cho rằng —” Lại bộ thượng thư dùng mắt quét ngang một chút, Vũ Quân Kỳ, rõ ràng không phải là thần tử Thiên Triệu nhưng lại xuất hiện khi Thiên Triệu lâm triều, lại còn tự động bỏ qua ánh mắt người khác coi như không có.

“Đó cũng không thể oán ta, hoàng đế các ngươi khi nào đem người kia cho ta, ta sẽ đi.” Vũ Quân Kỳ bức xúc nói, hắn muốn dẫn nam nhân kia đi a, sau đó mạnh mẽ đả kích cái tên Lãnh Thiên Thương chết tiết kia. Ai, mới mấy tháng không gặp thật là nhớ hắn a.

“Ta sẽ không đồng ý! Ngươi cứ yên tâm đi!” Huyền Trọng Thiên lạnh lùng cất tiếng trả lời với sự dè dặt, hắn sẽ không để Thiên Chiêu Tể đi cùng với tên quỷ này. Ngay cả người mình yêu cũng không biết là ai, sao có thể chăm sóc tốt Tể nhi được chứ. Kỳ thực, Tể nhi là một người rất cô đơn, hắn đó có thể thấy được khát vọng được yêu thương trong mắt hắn, cho nên hắn sẽ mang đến cho hắn ấm áp.

“Hừ! Ta lại cứ ở đây không đi đâu. Xem ngươi làm sao đuổi được ta? !” Vũ Quân Kỳ nhìn sư huynh ngồi ở trên, triệt để đích phát huy bản chất danh đá.

“Nga, lẽ nào, ngay cả quốc gia của ngươi cũng không cần sao!” Lúc này một tiếng nói so với băng còn lạnh hơn vài nghìn lần truyền tới. Vũ Quân Kỳ sợ đến mức giật mình xoay người lại. Thừa tướng đại nhân của Vũ Trạch đột nhiên xuất hiện ở Thiên Triệu, thân hình to lớn, ánh mắt lạnh lẽo, sau khi nghe nói ai đó vì một người nào đó sẽ không trở về nước khuôn mặt hắn trở nên lạnh lẽo chưa từng có khiến cho không ai dám tới gần hắn trong vòng ba thước. Không ai muốn bị bão cuốn đi a, dù sao thừa tướng đại nhân của Vũ Trạch cũng là nhân vật thần thoại của sáu nước a, nếu thực phải dựa vào tên hoàng đế không bao giờ biết suy nghĩ trước khi làm gì này Vũ Trạch đã sớm biến mất từ trăm năm trước rồi.

“A, Thương, ta, ta không có —” Vũ Quân Kỳ sau khi thấy khuôn mặt âm trầm của Lãnh Thiên Thương, lập tức biến thành tiểu bạch thỏ, hắn cũng không muốn người yêu tức giận a, bởi vì sau khi Lãnh Thiên Thương tức giận người đau khổ chỉ có hắn mà thôi. Mỗi lần hắn đều bị “hành hạ” rất thê thảm a.

“Nga, nguyên lai là thừa tướng đại nhân Vũ Trạch giá lâm Thiên Triệu a, chẳng hay thừa tướng đại nhân lần này tới là có ý định ở lại Thiên Triệu chúng ta sao? Trẫm đáp ứng ngươi, nhất định sẽ đãi ngộ ngươi tốt gấp trăm lần khi ở Vũ Trạch, thừa tướng đại nhân không cần phải lo lắng —” Huyền Trọng Thiên đương nhiên biết Lãnh Thiên Thương đến bởi chính hắn cố ý phái người đem tin tức truyền tới Vũ Trạch.

“Không! Không thể! Ta không đáp ứng! Sư huynh, ngươi sao có thể nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của a!” Lãnh Thiên Thương chưa đáp lời, Vũ Quân Kỳ đã nhảy dựng lên phản đối. Hắn phi thường sợ Lãnh Thiên Thương rời đi a. Như vậy, sẽ không có ai có thể áp đảo hắn, trông hắn ngủ, buổi tối sợ lạnh cũng không có gối ôm ấm áp.

Sau đó hắn quay lại nói với Lãnh Thiên Thương vẫn đang lạnh băng, nghiêm mặt nói: “Không cho ngươi đáp ứng! Không cho ngươi đi! Ta — ngươi — không cho ngươi —” Tiếng nói của Vũ Quân Kỳ có chút run rẩy, hắn sợ Lãnh Thiên Thương như vậy, trước đây tuy cũng là khuôn mặt lạnh như băng, không nói gì nhưng cho tới bây giờ hắn chưa từng đối với mình như vậy.

“Thiên Thương tạ ơn hoàng thượng ưu đãi, Thiên Thương tự nhận là một người thích chịu khổ, cho nên Thiên Thương nghĩ cai trị Vũ Trạch tuy rằng mệt nhưng Thiên Thương vẫn rất có hứng thú. Do đó, tạm thời không muốn tới nơi khác. Nếu như, tương lai —” Lãnh Thiên Thương vừa nói, một bên quay đầu lạnh lùng nhìn Vũ Quân Kỳ hiện giờ giống như con chó nhỏ. Nghe thấy hắn trả lời Huyền Trọng Thiên như thế, càng lộ ra vẻ chó vẫy đuôi mừng chủ nhân.

Thế nhưng Lãnh đại thừa tướng nhìn cũng không thèm nhìn hoàng đế Vũ Trạch của bọn họ, hướng về phía Huyền Trọng Thiên lãnh đạm gật đầu một cái, xoay người đi ra khỏi đại điện. Mà Vũ Quân Kỳ còn đang

mang bộ dạng ngốc nghếch, thấy thế Huyền Trọng Thiên bực mình, tên này có thể ngốc vậy sao. “Còn không đuổi theo!” Huyền Trọng Thiên nhắc nhở người nào đó còn đang trong trạng thái mất hồn. Sau đó lại thấy hoàng thượng Vũ Trạch giống như bị điện giật, xoay người hướng ra ngoài.

Tuy nhiên hắn vẫn không quên gây rắc rối cho sư huynh, sau khi chạy ra ngoài còn quay lại đại diện hô to: “Sư huynh, người cứ chăm sóc tốt nam sủng của người đi, ta phải đi tìm hạnh phúc của mình đây. Cáp — cáp — cáp —” tiếng cười đắc ý dừng lại thật lâu trong vương cung của Thiên Triệu, người Vũ Quân Kỳ yêu say đắm cuối cùng cũng đã xác nhận được. Mà hắn lại không biết rằng câu nói của hắn làm cho toàn bộ Thiên Triệu long trời lở đất một trận —

Huyền Trọng Thiên nhìn xuống thần tử đang quỳ trên mặt đất, từ khi Vũ Quân Kỳ hô lên hai chữ “Nam sủng” bọn họ cứ như vậy quỳ gối trong đại diện biểu thị kháng nghị. Cái tên Vũ Quân Kỳ này thật có bản lĩnh cho hắn rơi vào nguy nan a. Hắn căn bản không quan tâm ánh mắt của người khác nhưng hiện tại người đang ở trong Lăng Tiêu điện còn chưa tiếp thu cảm tình của hắn, lại bị những thần tử này gây loạn một hồi còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì đây.

“Hoàng thượng, từ xưa chuyên sủng hay khiến cho hậu cung có vấn đề, mà hoàng thượng lại chuyên sủng một nam nhân, chúng thần thập phần lo lắng a.” Thừa tướng Tôn Nhược Quyền đương nhiên là người đầu tiên đứng ra phản đối, bởi vì bảo bối nữ nhi của hắn là chính cung quốc mẫu a, hắn đương nhiên nên vì địa vị của nữ nhi mà suy nghĩ.

“Thừa tướng đại nhân, từ xưa quân vương vì sủng hạnh nữ nhân mà hoang phế triều chính thực sự là không ít. Lẽ nào, thừa tướng đại nhân muốn nói trẫm là Trụ vương phải không?” tiếng nói của Huyền Trọng Thiên mang theo dày đặc uy hiếp, ai còn dám to gan khiêu chiến hoàng thượng a. Huyền Trọng Thiên cho tới nay chưa từng tức giận như thế, mị lực của hắn trước mặt Thiên Chiêu Tể không có tác dụng đã đủ khiến cho hắn thất bại lại còn thêm mấy tên rắc rối này.

“Thần không dám —” Tôn Nhược Quyền sợ hãi nói.

“Thừa tướng đại nhân không dám, trẫm xem là rất dám đi. Trẫm có thể vì người kia phế đi toàn bộ hậu cung. Không biết các vị còn có ý kiến gì!” ánh mắt sắc bén của Huyền Trọng Thiên quét qua làm các vị đại thần phía dưới không ai dám nói gì nữa, xoay người đi ra đại điện, để lại mọi người suy đoán rốt cuộc nam nhân đang ở trong Lăng Tiêu điện là người như thế nào a? Huyền Trọng Thiên nổi giận đùng đùng, giống như cơn gió lốc tiến vào Lăng Tiêu điện, nhìn người kia đang chăm chú đọc sách, trong lòng bỗng nhiên bình tĩnh trở lại. Người nọ ngồi ở bên cửa sổ, ánh dương xuyên qua khung cửa sổ chiếu xuống áo khoác trắng như tuyết, dường như có thể xuyên thấu qua thân thể hắn.

Thiên Chiêu Tể lười biếng tựa ở nơi đó đọc sách. Biểu tình trên mặt khiến hắn thoát nhìn càng thêm thần thánh. Người như vậy làm cho người ta có cảm giác không có thực. Huyền Trọng Thiên bước nhanh về phía trước, đem hắn ôm vào trong ngực.

Thiên Chiêu Tể cảm thấy được nhiệt độ của cơ thể, sau đó nghiêng đầu nhàn nhã dựa vào trong lòng người kia, giống con mèo dựa vào người, trong lòng cảm thấy ấm áp. Hắn hình như càng ngày càng ý lại tên hoàng đế này, lẽ nào mình thật sự muốn ở cùng một chỗ với người này sao? Nếu như chọn ở cùng một chỗ với hắn, sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện, mình có thể ở cùng một chỗ với hắn sao —?

“Tiểu tử Vũ Quân Kỳ kia rốt cục đã đi, ha ha, thật tốt quá, không ai tới phiền người nữa. Ta cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi.” Huyền Trọng Thiên nhẹ nhàng cất tiếng nói bên tai Thiên Chiêu Tể.

“Nga, hắn đi sao? Nhanh như vậy.” Thiên Chiêu Tể nghe nói Vũ Quân Kỳ đi cũng không có phản ứng quá lớn, kỳ thực hắn có thể thấy được trong mắt Vũ Quân Kỳ căn bản là không có yêu hắn say đắm, chỉ là niềm vui phát hiện được đồ chơi thú vị. “Nhiên nhi và Hiên nhi khỏe không? Ta biết hai người bọn họ luôn luôn muốn gặp nhưng lại bị phụ vương khả ái của bọn họ chặn ở ngoài cửa a.” Thiên Chiêu Tể trêu chọc Huyền Trọng Thiên, quan hệ hiện nay giữa hai người rất nhạy cảm, không thể nói thành lời, hai người đối với người kia đều có một chút cảm giác nhưng đều sợ phá hư cảm nhận của mình với đối phương cho nên đều nhẫn nại.

“Ha ha, người biết sao? Ta chính là không muốn hai người bọn họ quấy rối người, thời gian trẫm có thể ở một chỗ với người vốn đã ít nếu như lại bị hai người bọn họ chiếm đi nữa trẫm chẳng phải là thành phu

quân bị vớt bỏ sao?” Huyền Trọng Thiên giả vờ ủy khuất nói, lại mong muốn người trong lòng có thể đáp lại hắn, chỉ là một phần mười cũng tốt a.

“Ta muốn tiếp tục dạy bọn họ, bọn họ rất dễ thương.” Thiên Chiêu Tể phi thường thích hai hoàng tử kia, hơn nữa hắn biết nếu như hắn thực sự muốn ở cùng một chỗ với hoàng thượng, lại càng nên hảo hảo chiêu cố hai người kia, bởi vì hắn cũng có tư tâm. Hắn không giỏi biểu đạt cảm xúc, đôi khi không nói không có nghĩa là hắn không có cảm giác a. Nhưng người nào đó vẫn không hiểu hắn, làm hắn ở nơi nào đó đau lòng

7. Chương 6

Từ sau khi biết người đang ở trong tấm cung của Huyền Trọng Thiên là một nam nhân, các thần tử đều rất lo lắng. Có người lo lắng cho giang sơn xã tắc của Thiên Triệu, có người lo lắng cho địa vị của nữ nhi ở trong cung khó giữ được. Thừa tướng Tôn Ứng Quyền đương nhiên là người lo lắng nhất trong số đó. Hắn không ngừng ra vào hậu cung, cùng nữ nhi thương lượng đối sách, may thay Trình Đức hoàng hậu là người đứng đầu hậu cung nên vẫn còn chút lý trí.

“Phụ thân, như thế không được, Tôn gia chúng ta tuy rằng không phải gia tộc thịnh vượng nhất nhưng có ta là hoàng hậu, lại có người là thừa tướng, Tôn gia nên cảm tạ thánh ân, không nên đòi hỏi quá nhiều.” Trình Đức hoàng hậu đương nhiên mong muốn hoàng thượng chuyên sủng nàng, có nữ nhân nào không muốn phụ quân toàn tâm toàn ý với mình. Nàng được gả cho hoàng thượng từ khi mười sáu tuổi, Nhiên nhi cũng đã sáu tuổi, tình cảm của nàng đối với hoàng thượng đương nhiên rất sâu sắc nhưng nàng là người đứng đầu lục cung, nàng “phải” làm một hoàng hậu tốt.

“Nữ nhi, ta đã lớn tuổi, hoàng thượng căn bản không cho hai đệ đệ người cơ hội, ngay cả ca ca người cũng chỉ là viên quan nhỏ thất phẩm. Như vậy về sau Tôn gia chúng ta sẽ bị hoàng thượng bỏ quên a.” Tôn thừa tướng thập phần bất mãn với cách làm của hoàng thượng, cả ba con trai của hắn đều không được trọng dụng.

“Phụ thân, đó là do ca ca và các đệ đệ không chịu nỗ lực a. Lần trước đệ đệ cùng một thiếu gia nhà giàu tranh giành một tiểu quan tại kỹ viện, chuyện này kỳ thực hoàng thượng có biết đến, người còn nể mặt ta mới buông tha cho đệ đệ. Phụ thân, nữ nhi nghĩ chúng ta nên thấy đủ — “

“Người biết cái gì. Người nói xem hoàng thượng đã có bao nhiêu ngày không tới Ngưng Hương cung của người? Ân? Nghe nói ngay cả Nhiên nhi cũng bị tên nam kỹ kia mê hoặc. Nữ nhi a, người tỉnh tỉnh lại đi, nếu không vị trí của người sẽ khó mà giữ được.” Tôn thừa tướng thực sự là không biết làm thế nào để giáo dục được nữ nhi nữa, uống cho hắn khôn khéo suốt một đời lại sinh ra một nữ tử không biết suy nghĩ thế này.

“Ách, kia —” Trình Đức hoàng hậu thực sự đã mấy tháng không nhìn thấy bóng dáng hoàng thượng, lúc đầu nàng nghĩ hoàng thượng không tới cung của nàng thì cũng tới cung các phi tần khác nên cũng không lưu ý, hiện tại nàng cũng bắt đầu dao động.

“Nữ nhi, tuy rằng Nhiên nhi đã được phong làm thái tử, nhưng Nhiên nhi còn nhỏ, hắn dễ dàng bị người khác mê hoặc. Tiểu hài tử luôn luôn dễ bị người khác dụ dỗ cho nên người phải xem kỹ hắn, hắn mới là vũ khí bất bại của Tôn gia ta a.” Tôn thừa tướng tuy rằng rất xem trọng tài năng của ngoại tôn (cháu ngoại) nhưng hắn cũng biết ngoại tôn này từ nhỏ cũng không thân thiết với mình cho nên hắn phải chịu khó bồi dưỡng tình cảm với mẫu hậu của hắn a.

“Phụ thân, người cũng biết thái tử từ nhỏ đã có cung điện riêng. Dù là mẫu thân cũng không thể tùy tiện gặp mặt, nếu không sẽ làm ảnh hưởng tính độc lập của thái tử, đồng thời cũng là vì phòng ngừa ngoại thích tham gia vào chính sự a. Ta —” Trình Đức hoàng hậu đối với chuyện này cũng rất bất đắc dĩ, thái tử ba tuổi đã rời mẫu thân, tiếp nhận giáo dục dành cho ngôi vị hoàng đế.

“Thực sự là tức chết ta a, người là hoàng hậu, hoàng hậu có biết không? Người không đi thì ai có thể đi a.” Tôn thừa tướng cùng nữ nhi nói chuyện mấy canh giờ, cuối cùng vội vã rời đi. Dù sao cũng là thâm cung,

nam nhân không thể ở lại lâu. Nữ nhi tuy rằng không phản ứng gì, nhưng hần biết chỉ cần hần tiếp tục thuyết phục, Trinh Đức hoàng hậu nhất định sẽ nghe theo.

Hôm nay, trên danh nghĩa kiểm tra công khóa, hoàng hậu triệu kiến thái tử. Huyền Tĩnh Nhiên đang học tập cùng sư phụ lại bị mẫu hậu triệu tới Ngưng Hương cung, trên mặt thể hiện trăm lần không muốn a. Phụ hoàng chỉ cho hần và Hiên nhi mỗi người một canh giờ mỗi ngày học tập cùng Thiên Chiêu Tể. Thế nhưng, hiện tại —

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Huyền Tĩnh Nhiên gặp mẫu hậu thì cung kính hành lễ, sau đó ngoan ngoãn ngồi cạnh Trinh Đức hoàng hậu.

“Nhiên nhi gần đây công khóa tiến bộ thần tốc. Nghe nói là cùng một vị cao nhân học tập. Không biết vị cao nhân này dạy cho thái tử những tri thức gì?” Trinh Đức hoàng hậu quan tâm nhìn nhi tử, dù sao cũng là nàng mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, nàng không thương thì ai thương a.

“Mẫu hậu, nhi thần tưởng người đã biết hết rồi chứ. Mẫu hậu cũng biết nhi thần là học cùng sư phụ. Nhi thần muốn khuyên mẫu hậu một câu, điều gì nên biết thì nên biết, điều gì không nên biết thỉnh mẫu hậu không nên tùy tiện hỏi. Như vậy đối với mẫu hậu chỉ có lợi mà không có hại.” Giọng nói Huyền Tĩnh Nhiên tuy non nớt nhưng những lời nói ra lại già dặn rất nhiều so với tuổi, biểu hiện vô cùng lạnh lùng.

“Nhiên nhi, mẫu hậu chỉ là quan tâm công khóa của ngươi. Thân là mẫu hậu lẽ nào ngay cả quyền lợi này cũng không có sao?” khuôn mặt Trinh Đức hoàng hậu có chút âm trầm, có thể thấy được nàng đang thập phần tức giận. Nhi tử của mình lại như vậy, xem ra con trai của nàng thực sự càng ngày càng rời xa nàng. Trinh Đức hoàng hậu cảm thấy thất bại chưa từng thấy.

“Xin lỗi mẫu hậu, là nhi thần thất lễ, thỉnh mẫu hậu tha thứ.” Huyền Tĩnh Nhiên cung kính xin lỗi mẫu thân, trong lòng thực sự không hiểu vì sao mọi người trong cung đều nhìn sư phụ hần như thế. Trong mắt của hần và Hiên nhi, sư phụ giống như thiên thần vậy.

“Nhiên nhi, ngươi là nhi tử của mẫu hậu. Ngươi hần là biết ai tốt nhất với ngươi. Mẫu hậu mới là người yêu thương ngươi nhất. Ta vĩnh viễn là mẫu thân của ngươi, ngươi biết không?” Trinh Đức hoàng hậu dừng một chút, nỗ lực khống chế tình cảm của mình.

“Nhi thần đã biết. Mẫu hậu, nhi thần còn phải đi gặp Lâm thái phó, nhi thần xin cáo lui.” Huyền Tĩnh Nhiên đứng dậy khom người hướng về phía mẫu thân, sau đó xoay người rời khỏi Ngưng Hương cung. Thật là, mẫu thân sớm muộn cũng sẽ bị hại vì sự ngu xuẩn của mình, hần hiện tại cũng không biết phải làm thế nào để khuyên can nàng.

Thiên Chiêu Tể được đưa vào Lăng Tiêu điện đã năm tháng, cho tới khi hần bước ra khỏi Lăng Tiêu điện đã gần tới tết âm lịch, trong hoàng cung tràn ngập không khí ngày lễ. Tuyết rơi trắng xóa phủ lên tất cả khiến cho vạn vật như đều được gột rửa, tất cả chìm trong màu trắng thanh khiết. Thiên Chiêu Tể thích nhất hoa mai trong mùa này, hần có thể thỏa thích đứng dưới tàng cây trăm tư trong tuyết rơi.

Quan hệ của hần và hoàng đế Thiên Triệu thực phức tạp a. Kỳ thực, kể từ khi được sủng ái, không, thực sự mà nói, từ khi tin Thiên Chiêu Tuyết được sủng ái bắt đầu truyền ra người của Thiên gia không ngừng thỉnh cầu tiếp kiến, may mà hết thấy đều bị Huyền Trọng Thiên chặn lại. Hần cũng gần đây mới biết được tin tức này.

Mùa đông trong ngự hoa viên yên tĩnh rất nhiều. Huyền Trọng Thiên phái Tiểu Đình tử mỗi ngày đều đi theo hần, kỳ thực hần không cần ai theo bởi vì hần không có nơi nào có thể đi. Hần hình như đã bị cương chiều quá mức, đến nỗi bị nhốt trong thâm cung nhưng lại thập phần an tâm. Bởi vì hần biết, có người ở đây toàn tâm toàn ý đối với hần.

“Thiên công tử, thực sự là có hứng thú a, trời lạnh như vậy có thể ở đây ngắm hoa.” Thiên Chiêu Tể đang trong lúc cao hứng, bỗng nhiên nghe được có một giọng nữ ung dung đẹp đẽ quý phái từ phía sau truyền đến. Trong giọng nói không chỉ có sự cao quý mà còn hàm chứa ý ra oai phủ đầu.

“Nga, thì ra là hoàng hậu nương nương, Chiêu Tể gặp qua hoàng hậu nương nương.” Thân ảnh tuyết trắng chỉ nhẹ nhàng xoay người lại, sau đó lãnh đạm không nói một câu ân cần thăm hỏi. Hần không muốn tiếp

xúc với nữ nhân của người kia chút nào, kỳ thực hẳn cũng có một chút tức giận. Chỉ là, người kia hiện nay còn trong giai đoạn suy tính thiệt hơn.

Thiên Chiêu Tễ nghĩ tới đây, khoe miệng nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười yếu ớt nhưng khiến cho hoa mai kia cũng mất nhan sắc, hoàng hậu cũng không khỏi cảm thấy có chút ngây dại.

“Đã sớm nghe nói Thiên công tử là mỹ nhân khó gặp, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Bản cung cũng bị sắc đẹp của Thiên công tử mê hoặc huống chi là hoàng thượng a.” Trình Đức hoàng hậu thấy người đẹp như thế, trong lòng không khỏi đổ kị. Trách không được hoàng thượng muốn bảo hộ người này như vậy.

Kỳ thực, hoàng hậu trước đây chỉ nhìn qua Thiên Chiêu Tễ từ xa, bởi vì mỗi lần Thiên Chiêu Tễ xuất hiện, đều có người bên cạnh. Nàng cũng không tới gần được, cuối cùng nàng cũng đợi được cơ hội ngày hôm nay.

“Hoa mai tuy rằng đẹp, thế nhưng công tử nhất định chưa uống qua hoa mai tửu trong cung của Thiên Triệu quốc? Hoa mai tửu chỉ dùng hoa mai vừa mới nở lúc sáng sớm, cùng với sương mai tạo nên. Vị ngọt thuần mỹ, người thường khó có thể gặp qua a.” Hoàng hậu vừa nói, vừa nhìn về phía Thiên Chiêu Tễ nhưng hẳn cũng không biểu hiện ra bất cứ sự bất mãn hay xấu hổ nào đối với nàng.

“Chiêu Tễ chưa từng gặp qua.” Bởi vì ba năm trước hắn ở trong lãnh cung a, đương nhiên không được nhận đãi ngộ như vậy, hơn nữa hẳn vốn cũng không phải người thích uống rượu.

“Vừa vừa lúc, bản cung vốn cũng định ở đây vừa thưởng mai vừa uống rượu, tương phùng không bằng ngẫu ngộ. Chẳng hay bản cung có được vinh dự cùng uống với Thiên công tử một chén.” Trình Đức hoàng hậu lễ độ nói nhưng trong lời nói lại không để cho người khác đường từ chối. Trình Đức hoàng hậu nói xong, xoay người hướng về phía đình trong ngự hoa viên, sai hạ nhân chuẩn bị, nhìn hai chén rượu trong tay tùy tùng có thể biết hoàng hậu có chuẩn bị rồi mới tới.

“Vậy Chiêu Tễ cung kính không bằng tuân mệnh.” Thiên Chiêu Tễ nói xong cũng mỉm cười xoay người theo hoàng hậu đi về phía đình, dù sao thì hắn cũng là cao thủ dùng được, đến nay hầu như không gì có thể làm cho hắn trúng độc. Có lẽ sẽ cô phụ “tâm ý” của hoàng hậu mất thôi.

Thiên Chiêu Tễ nói xong cũng ngồi xuống với hoàng hậu, kỳ thực khi hoàng hậu có vẻ thị uy hắn, đưa ra bầu rượu, hắn cũng đã biết có chút vấn đề nhưng hắn không lưu tâm.

“Thiên công tử, thỉnh.” Trình Đức hoàng hậu chủ động rót rượu cho Thiên Chiêu Tễ, sau đó mỉm cười ý mời Thiên Chiêu Tễ uống. Khi nàng thấy Thiên Chiêu Tễ không chần chờ chút nào uống xong, trên mặt càng lộ ra nụ cười rạng rỡ. “Thế nào? Thiên công tử, hương vị không tệ chứ. Đây chính là hoa mai tửu đã ủ năm năm. Bản cung cố ý sai bọn chúng chuẩn bị vì công tử đấy.”

“Ân, vị quả nhiên không tệ. Chiêu Tễ cảm tạ thịnh tình chiêu đãi của Hoàng hậu nương nương.” Kỳ thực, khi hắn uống rượu càng nghĩ là có chuyện, tuy rượu không có độc tính, cũng không phải mê dược nhưng thực sự có gì đó không ổn. Thiên Chiêu Tễ lắc đầu không để ý tới nữa, dù sao hắn là bách độc bất xâm.

“Thiên công tử, có cảm giác gì sao?” Hoàng hậu nương nương quan tâm nhìn Thiên Chiêu Tễ, hẳn là đã tới lúc. Hôm nay hoàng thượng phải tiếp kiến sứ giả Lục Cam cho nên đêm nay hoàng cung sẽ mở tiệc chào mừng đoàn sứ giả. Mà hoàng thượng đương nhiên sẽ không để cho người khác thấy bảo bối của hắn. Hoàng hậu thực may mắn mới có thể gặp được cơ hội như vậy.

“Ân, Chiêu Tễ chỉ là thấy hơi nóng, chẳng hay Hoàng hậu nương nương có cho vị thuốc Đông y bồi bổ thân thể nào vào hoa mai tửu không?” Thiên Chiêu Tễ có chút mê hoặc nói, hắn nghĩ thân thể của mình có chút nhiệt, hơn nữa nhiệt khí còn đang càng không ngừng tăng lên. Đây không phải mùa đông sao? Tại sao có thể như vậy. Thiên Chiêu Tễ biết có điều không ổn mà hắn cho tới giờ cũng chưa từng có loại cảm giác này a, chẳng lẽ là độc dược? Nhưng thân thể hắn không phải đã sớm miễn dịch đối với độc dược sao?

8. Chương 7

Do thời gian trước trong dân chúng của Vũ Trạch và Thiên Triệu có tin đồn nói là hoàng đế Thiên Triệu Huyền Trọng Thiên đặc biệt sủng ái một nam sủng mà thiếu chút nữa gây nên chiến tranh, cho nên bốn nước còn lại đều duy trì thái độ quan sát. Thế nhưng từ sau khi Vũ Trạch hoàng đế vô cùng cao hứng cùng với thừa tướng – người yêu của hắn trở lại Vũ Trạch, tất cả mọi người lại cho đây chỉ là màn kịch của Vũ Quân Kỳ và Huyền Trọng Thiên cho nên đều phái sứ giả đi Thiên Triệu để tìm hiểu rõ ràng.

Lần này là Lục Cam, nước có thực lực mạnh nhất trong bốn nước còn lại, cũng là quốc gia có khả năng chống lại Thiên Triệu nhất. Mà sứ giả Lục Cam lần này có chút —

Chỉ thấy trên đại điện có một người — một nam nhân mặc y phục rực rỡ, trang sức màu đỏ tươi đẹp mắt, đang không ngừng đầu độc ánh mắt của các vị đại thần Thiên Triệu. Thiên Triệu bọn họ mới xuất hiện một nam sủng, Lục Cam lại phái một sứ giả như vậy tới, không lẽ là để khiêu khích sao?

Huyền Trọng Thiên ngồi trên cao lạnh lùng nhìn nam nhân đang đứng dưới, tuy rằng hắn thực sự rất đẹp, không vật nào có thể so sánh với hắn, nhưng trong mắt Huyền Trọng Thiên thì nam nhân này còn không bằng một phần nghìn Tể nhi của hắn. Thật không biết một người như vậy có bản lĩnh gì mà có thể làm sứ giả của Lục Cam, lẽ nào tân quân của Lục Cam điên rồi à.

Có người nói sứ giả Lục Cam là danh kỹ ở đâu đó nhưng nhìn ánh mắt giảo hoạt có thể biết hắn cũng không phải một nam kỹ đơn giản. Mà hắn chọn mặc y phục rực rỡ đã giúp che đi rất nhiều trí tuệ thực sự của hắn, thực là một kẻ thông minh.

“Hoàng thượng, người không bằng lòng sao, lẽ nào sứ giả Lục Cam ta khiến cho hoàng thượng buồn chán đến thế sao? Lẽ nào Hương Lăng không đẹp sao?” Sứ giả Lục Cam, Lãnh Hương Lăng mở to mắt không ngừng phóng điện tới Huyền Trọng Thiên, nhưng Huyền Trọng Thiên lại hoàn toàn không phản ứng. Lãnh Hương Lăng kỳ thực rất tán thưởng vị quốc quân Thiên Triệu này, anh minh thần võ tuần mỹ phi phạm. Trời sinh có khí phách vương giả nhưng cũng rất thân thiện à. Nếu Thiên Triệu quốc quân không để ý tới hắn như vậy, hẳn cứ cẩn thận là hơn.

Lãnh Hương Lăng thay đổi giữa vẻ đáng yêu và diễm đam trong nháy mắt.”Ta là sứ giả Lục Cam, lần này tới chủ yếu là để mời người tham gia lễ mừng tân hoàng đăng cơ được năm năm, đồng thời cũng là vì biểu thị tình hữu nghị của hai nước. Như vậy, cả hai nước cùng có lợi.” nói tới phần cuối, lại khôi phục dáng vẻ xinh đẹp uy mỹ vừa nãy, thật không biết quốc quân Lục Cam làm thế nào mà có một sứ giả như vậy.

“Lãnh sứ giả, nếu đã thành tâm mời ta như thế, trăm đương nhiên cũng rất hân hạnh. Chỉ là, Thiên Triệu và Lục Cam đường xá xa xôi, hơn nữa trăm nếu như thân chinh đi cần phải thu xếp rất nhiều thứ. Cho nên đợi trăm và các vị đại thần thương nghị xong sẽ có câu trả lời thoả đáng cho Lãnh sứ giả —” Huyền Trọng Thiên cũng rất khách sáo, khi hắn còn chưa nói xong đã phát hiện Tiểu Đình Tử vội vã đi về phía mình.

“Hoàng thượng, nô tài — ân —” Tiểu Đình Tử vẻ mặt sầu khổ, không biết lần này mình có bị rơi đầu hay không à. Ai, nhưng cũng phải bẩm báo cho hoàng thượng, bằng không hắn sẽ chết thảm hơn nữa.

“Chuyện gì? Tại sao cứ ấp á ắp ứng thế.” Huyền Trọng Thiên nhìn Tiểu Đình Tử đang đứng bên mình rối loạn không biết phải làm sao, chẳng lẽ là?

“Thiên công tử nói là ra ngự hoa viên thưởng hoa mai, nhưng đi ra đã lâu vẫn chưa thấy công tử trở về — “

“Cái gì? ! Phái người đi tìm chưa?” Trái tim Huyền Trọng Thiên như ngừng đập, lẽ nào người đó chọn rời xa hắn sao? Sẽ không à, Thiên Chiêu Tể mấy ngày nay đối với hắn không phải là không có tình cảm, hắn có thể cảm nhận được Thiên Chiêu Tể ý lại chính mình, hắn tuyệt đối sẽ không rời đi. Thế nhưng, người đã chạy đi đâu —?

“Tiểu nhân đã phái người đi tìm, nhưng không có tìm được, mà —” Tiểu Đình Tử cũng không dám nói lung tung, đây là tội chết người à, ai dám nói xấu chính cung quốc mẫu à. Nhưng nếu không nói Thiên công tử sẽ bị hoàng hậu đưa đi, mà hắn không nói hoàng thượng sẽ trừng phạt thảm hơn nữa? Cân nhắc giữa hai cái chết của chính mình, Tiểu Đình Tử quyết định chọn cái chết nhanh chóng hơn, đỡ đau đớn hơn.

“Đừng dong dài nữa, lẽ nào người không muốn sống sao?” Huyền Trọng Thiên tức tới muốn nhảy dựng lên, nếu không bận tâm tới sứ giả Lục Cam đang tại đây, hẳn nhất định sẽ bỏ mặc tất cả thần tử, không có cái gì quan trọng hơn Tề nhi, bất quá Tề nhi hẳn là có thể tự bảo vệ mình đi, hẳn không phải rất lợi hại sao? Đáng tiếc hoàng thượng đã quên mất câu “tối độc phụ nhân tâm”.

“Tiểu nhân nghe được một tiểu cung nữ nói, buổi chiều Hoàng hậu nương nương từng đi qua ngự hoa viên, lại cầm theo hoa mai tửu. Không biết, có liên quan tới việc Thiên công tử mất tích hay không —” Tiểu Đinh Tử nào dám nói thêm gì đi nữa a, sắc mặt hoàng thượng đã tối đen rồi.

“Cái gì? Hoàng hậu. Ai cho các người để nàng tiếp cận Tề nhi!” Huyền Trọng Thiên không muốn để cho người khác nhìn thấy khuôn mặt Tề nhi xinh đẹp của hắn, nếu có người muốn thấy hắn, phải làm sao bây giờ a? Huyền Trọng Thiên đã quên mất hoàng hậu là thê tử của hắn, chỉ biết là hắn phải quét dọn tất cả những người có khả năng là tình địch bên cạnh Thiên Chiêu Tề.

“Mà kỳ lạ là, tiểu cung nữ kia còn thấy người hầu của hoàng hậu đỡ một người ra khỏi ngự hoa viên, dọc theo đường đi che che giấu giấu gì đó, nhưng không ai dám tiến lên hỏi. Cho nên —” Tiểu Đinh Tử biết mình nhất định sẽ chết rất thảm, bởi vì sắc mặt hoàng thượng lại càng trở nên tái nhợt.

“Hỗn đản! Tại sao bây giờ mới nói!” Huyền Trọng Thiên hét lên khiến cho cả đại điện đột nhiên trở nên yên lặng. Tất cả mọi người không hiểu gì nhìn Huyền Trọng Thiên, vừa nãy không phải còn rất tốt sao? Sao lại biến sắc mặt nhanh như vậy. Sau đó, thấy Huyền Trọng Thiên không thêm quan tâm đến nghi thức với sứ giả hay thần tử, xoay người vội vã đi vào nội điện.

“Ách, Lãnh sứ giả, hoàng huynh ta nhất định là có việc gấp cho nên không kịp nói một tiếng, thỉnh sứ giả thứ lỗi. Tiểu vương thay hoàng huynh tạ lỗi với Lãnh sứ giả.” Nhị đệ của hoàng thượng Dung thân vương Huyền Trọng Tinh nói xong, chủ động uống chén rượu trong tay, hoàng huynh này thực sự là càng ngày càng không biết mình đang làm gì a, đang trong hoàn cảnh nào mà hắn có thể nói đi là đi như thế chứ.

“Nhị vương gia chê cười, tiểu đệ sao dám tức giận. Quốc quân nếu rời đi vội vã như thế nhất định là có chuyện thập phần cần làm. Tiểu đệ đương nhiên thông cảm.” Lãnh Hương Lăng nói xong còn không quên nhấn mạnh hai từ “quan trọng”. Đại điện theo Nhị vương gia khởi xướng lại khôi phục tiếng hoan hô cười nói vừa nãy, tiếp tục ca múa mừng cảnh thái bình.

Thiên Chiêu Tề lần này là lật thuyền trong mương a, hắn tự nhận là có thể giải trăm độc trong thiên hạ, nhưng hiện nay hắn trúng phải “Mê dạ” – xuân dược đặc biệt của Miêu Cương. Mới vừa rồi, hắn hỏi Hoàng hậu nương nương có cho thuốc bổ gì vào rượu hay không bởi vì trước đây khi hắn uống đại hoàn đan cũng có cảm giác khí lực toàn thân dâng lên.

“Ha hã, Thiên công tử thực sự là nói giỡn, bản cung vì sao nên bồi bổ cho Thiên công tử? Bất quá thứ bản cung cho Thiên công tử uống sẽ làm Thiên công tử vui sướng cả một đêm a. Giống như hoàng thượng mỗi ngày đều làm đối với Thiên công tử vậy.” Khuôn mặt hoàng hậu trở nên méo mó vặn vẹo, nàng nghe nói hoàng thượng hàng đêm đều để Thiên Chiêu Tề bồi tắm, trong lòng tựa như bị nghìn vạn con kiến bò qua, cắn xé rất khó chịu.

“Àn? Hắn làm với ta? Chẳng lẽ là hôn nhẹ và ôm ta ngủ sao?” Khuôn mặt Thiên Chiêu Tề do xuân dược mà hồng lên, hồng tới mức khiến người ta muốn cắn một ngụm a. Thiên Chiêu Tề nhớ tới người kia đối với mình rất tốt, hoặc là nhớ tới mỗi ngày người kia đều ôm mình sưởi ấm, khuôn mặt mê người lại càng thêm hấp dẫn. Thế nhưng khiến cho ai đó lại càng thêm mất hứng.

“Cái gì? ! Chỉ là hôn và ôm sao? Lẽ nào hoàng thượng không chạm vào người sao?” Trình Đức hoàng hậu không dám thừa nhận tin tức khiến cho nàng sững sốt này. Bọn họ ở Lăng Tiêu điện này đã hơn nửa năm, hoàng thượng ngay cả chạm cũng chưa từng chạm qua hắn sao? Điều này làm cho hoàng hậu như nàng thương tâm cỡ nào a. Có thể thấy được phu quân của nàng yêu thích nam sủng này tới cỡ nào a. Nàng không cho phép, nàng nhất định phải hủy hoại tiện nhân này!

“Chạm? Có a, tay hắn rất hay để lung tung. Ha hã —” tiếng cười mỉa hoặc khiến cho người ta cảm thấy như gió xuân, bất luận kẻ nào nhìn thấy Thiên Chiêu Tề như vậy cũng không thể không bị hắn mê hoặc, ngay cả thánh nhân cũng sẽ rơi vào địa ngục vì con người xinh đẹp này.

“Người rút cuộc dùng thủ đoạn gì mà có thể có được trái tim của hân? Ta vẫn cho rằng trái tim hân ngàn năm bằng giá, thế nhưng hân lại vì người — ta phải hủy hoại người — để cho nam nhân khác hủy hoại người — xem hân còn có thể thích người hay không.” Trình Đức hoàng hậu không tin hoàng thượng sẽ thích một nam nhân đã là tàn hoa bại liễu.

“Được rồi, người này là của các người, ta nói cho các người biết, làm xong các người phải lập tức cầm tiền biến đi. Nếu như sau đó dám tiết lộ ra nửa câu, các người hân là biết hậu quả.” Trình Đức hoàng hậu phải thân tín của mình ra ngoài tìm về hai nam nhân bình thường hay ra vào kỹ viện, tướng mạo có chút thô tục, hèn hạ.

Nàng muốn xem, con người thánh khiết này, sáng mai tỉnh lại phát hiện mình bị hai người thô tục vũ nhục sẽ có biểu tình gì, nhất định sẽ đẹp hơn hiện tại vạn lần. Trình Đức hoàng hậu hiện giờ đã không còn tính táo nữa, nàng đã hoàn toàn mất lý trí trong ái tình và hôn nhân. Hiện nay ngay cả trái tim của nàng cũng không phải là của nàng nữa, nàng đã bán linh hồn cho ma quỷ.

“Vị nương nương này, hân hình như là người rất quan trọng, nhờ đâu một ngày nào đó có gì ngoài ý muốn, cái này —” một nam nhân thấy Trình Đức hoàng hậu rất ung dung, hân chỉ biết nữ nhân này nhất định là nhân vật rất lợi hại nhưng nam nhân này là ai a? Tuy nam nhân này đẹp tới mức làm cho hân khó nhìn được tà tâm nhưng tính mạng vẫn quan trọng hơn mỹ nhân a.

Bọn họ đều nghe nói hoàng thượng có giấu một nam sủng trong cung, nếu như là người trước mắt này thì bọn họ tuyệt đối ủng hộ hoàng thượng, dù sao đây cũng là mỹ nhân hiếm có trong thiên hạ a. Thế nhưng, nếu thực sự là như thế hai huynh đệ bọn họ chẳng phải là cùng hoàng thượng tranh giành nam nhân kia, hai người bọn họ còn có bao nhiêu cơ hội sống sót a.

“Hai người các người hôm nay sợ cũng phải làm, ai bảo các người tham tiền. Mười vạn lượng bạc dễ kiếm vậy sao? Vĩnh viễn không có tiền từ trên trời rơi xuống cho các người đâu.” Trình Đức hoàng hậu lạnh lùng nhìn hai nam nhân trước mắt, bọn họ chắc chắn sẽ mất mạng. Nàng sẽ không để cho bọn họ sống sót.

“Nhanh lên một chút, bản cung nhìn các người. Người, nhanh đi hôn môi tiện nhân này, lẽ nào người không cảm thấy hân rất đẹp sao?” Hoàng hậu nương nương nhìn Thiên Chiêu Tề đang liên tục giãy dụa, bọn họ đang ở trong một phòng rất nhỏ và khuất trong Thiên điện, sẽ không ai có thể tìm thấy. Nàng giục kẻ đang nhìn Thiên Chiêu Tề mà chảy nước miếng kia, thực sự là một kẻ ti tiện, nam nhân có cái gì tốt, bọn họ mê muội như vậy chỉ vì một nam nhân.

“Ân —” Thiên Chiêu Tề cảm thấy có người chạm vào môi mình, hân tưởng là Huyền Trọng Thiên nhưng khi người kia thực sự đặt môi lên môi hân, hân cảm thấy thực chán ghét, thực ghê tởm.”Người là ai? Buông —” Thiên Chiêu Tề cố sức mở mắt, hân cảm thấy thân thể dường như đang dần bị thiêu đốt. Hân thật là khó chịu — hân — không muốn bị những người khác — chạm vào.

“Ân — hôn dẫn — người —” Thiên Chiêu Tề rên rỉ đẩy nam nhân trên người ra, nam nhân kia không nghĩ tới một kẻ trông có vẻ mềm mại không xương lại có khí lực lớn như thế. Khi hân muốn đứng lên khỏi mặt đất lập tức rơi vào một trận mê man không biết gì hết.

“Ách, chuyện gì xảy ra?” Trình Đức hoàng hậu nhìn kẻ té ngã trên mặt đất, không thể tin được Thiên Chiêu Tề gầy yếu lại có thể đẩy được hân ra.”Người — sao có thể?” Ngay khi nàng còn đang mãi nhìn kẻ còn lại cũng đang chìm trong hôn mê.

“Ta — ân — nóng — a.” Thiên Chiêu Tề không để ý tới ba người đang té xỉu, vừa này chỉ là hân xuất phát từ phản xạ, hân không thích người này và người kia hôn môi hân. Hân khổ sở muốn chết.

“Trọng — Thiên, ta — ân —” Thiên Chiêu Tề muốn chạy ra khỏi Thiên điện nhưng hai chân hân căn bản không có khí lực. Hân có phải sắp chết hay không, hân hiện tại thập phần khát vọng Huyền Trọng Thiên. Ngay khi Thiên Chiêu Tề cho rằng chính mình cũng sẽ bị thiêu đốt, cánh cửa cung điện đột nhiên bị người đá văng ra. Sau đó lại thấy Huyền Trọng Thiên hai mắt đỏ sẫm chạy vào.

9. Chương 8

Khi Huyền Trọng Thiên thấy Thiên Chiêu Tễ đang trong tình trạng rất quẫn rũ kia, hần lập tức cảm thấy huyết khí dâng lên. Hần quay lại quát thị vệ đang đứng ngoài cửa. “Cút, không ai được tới gần đây nữa bước.” Sau đó ôm lấy Thiên Chiêu Tễ đang ngã trên mặt đất, cảm thấy thân nhiệt Thiên Chiêu Tễ cao hơn bình thường, xoay người đi lên giường, không quên điểm huyết ngủ của ba “tử thi” đang nằm trên đất khiến cho bọn họ hoàn toàn không còn cảm giác gì.

“Hồn đản, chết tiết, trăm muốn giết bọn họ.” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tễ khuôn mặt hiện giờ đang đỏ ửng, môi hơi sưng đỏ, có người dám đụng vào người của hần, hần nhất định phải đem bọn họ đi lăng trì xử tử. Nữ nhân chết tiết, thực sự là không muốn sống nữa. Nhưng đồng thời Huyền Trọng Thiên lại cảm thấy rất may mắn, may là hần tới đúng lúc, bằng không không biết có bao nhiêu người sẽ nhìn thấy vẻ đẹp này a. Tễ nhi của hần chỉ có thể để cho một mình hần thấy mà thôi.

“Ân — nóng — a —” Thiên Chiêu Tễ lại càng dựa sát vào thân thể quen thuộc phía sau, bởi vì hần cảm thấy vô cùng thoải mái. “Ân, cuối cùng cũng có một lần — ta hơn người — nóng quá. A — ha hả —” Giọng nói khê vô cùng hấp dẫn khiến Huyền Trọng Thiên không biết làm thế nào để khống chế tình dục. Hần kích động kéo Thiên Chiêu Tễ về phía mình, sau đó từ từ nằm lên người kia, giữ chặt lại, sợ rằng người kia chỉ cần cử động một chút thôi, hần sẽ thực sự không khống chế được mình.

“Ngô — a, ân —” Thiên Chiêu Tễ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người đang ôm mình, hần thấy rất thoải mái nhưng không biết vì sao hần đồng thời lại rất thống khổ. Hần dường như không thể mở miệng, liên tục quơ hai tay lung tung trên người Huyền Trọng Thiên, không hề định dừng lại. Điều này khiến cho Huyền Trọng Thiên dâng trào từng đợt ham muốn, hần hận không thể đem Thiên Chiêu Tễ trực tiếp nuốt vào trong bụng. Thực sự là tức chết đi, hần mới chỉ không ở bên trong chốc lát đã rơi vào tình trạng này. Huyền Trọng Thiên nhìn người đang bị xuân được hành hạ, không biết phải làm sao cho tốt.

Nữ nhân chết tiết kia rốt cuộc cho hần ăn nhiều hay ít a? Thực sự là thống khổ, Huyền Trọng Thiên vốn muốn cùng người ta có một đêm hoàn hảo, cho nên hần kiên nhẫn chờ đợi cơ hội nhưng toàn bộ lại bị nữ nhân kia phá hủy.

Thiên Triệu hoàng đế đại nhân đang ở trong Thiên điện nho nhỏ này, ôm tình nhân của hần, ba người đang nằm trên đất khiến hần không thể thoải mái. Nhưng cũng khiến hần tăng thêm hưng phấn không phải sao. Ha hả, Huyền Trọng Thiên nghĩ tới đây, đang nằm trên người Thiên Chiêu Tễ bỗng ngẩng đầu lên, tỉ mỉ nhìn người bên dưới mình, vươn bàn tay to lớn tinh tế vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp kia.

“Nói, ta là ai.” Giọng nói bá đạo vang lên, hần vẫn tức giận người này vừa nãy bị hôn, tuy rằng hần biết Thiên Chiêu Tễ đã không còn ý thức nữa. Nhưng Huyền Trọng Thiên vẫn không thể chấp nhận được. “Ân — khó chịu — mau — a —” Thiên Chiêu Tễ hiện tại không biết phải làm sao, đôi mắt sáng đã trở nên mờ lung, đang khép hờ, hần thực sự mong người phía trên có thể nhanh giúp hần một chút, bởi vì hần thực sự muốn chết.

“Nói mau, Tễ nhi ngoan, nói cho ta biết, ta là ai?” Huyền Trọng Thiên càng không ngừng mê hoặc người kia, hần dùng tay tinh tế vuốt ve dọc theo khuôn mặt Thiên Chiêu Tễ, sau đó không ngừng vẽ những vòng tròn nhỏ xung quanh yết hầu khiến cho Thiên Chiêu Tễ không ngừng run rẩy. Nhưng vẫn không đáp ứng yêu cầu của ai đó —

“Ân — ô — ô, người — phá hư, đáng — ghét, Huyền — Trọng — Thiên. A —” Thiên Chiêu Tễ phát ra âm thanh nức nở giống như thú nhỏ đáng thương, hai mắt ửng đỏ càng giống như tiểu bạch thỏ khiến cho Huyền Trọng Thiên hoàn toàn mất đi lý trí. Trong khoảnh khắc giọng nói mỏng manh kia vang lên tên hần, hoàng đế Thiên Triệu nghĩ mình đã triệt để bị Thiên Chiêu Tễ chinh phục, sau này không ai có thể có được hần, hần không quan tâm tới bất cứ điều gì khác, chỉ có hần — Thiên Chiêu Tễ mà thôi. Bởi vì hần đã hoàn toàn có được trái tim hần.

“Tễ nhi, trăm rất yêu ngươi, ngươi biết không?” Huyền Trọng Thiên dùng ngữ khí trịnh trọng của một quân vương nhẹ nhàng thổ lộ tình yêu. Hần như đang tuyên thệ nhưng người đang ở dưới thân lại không thể nghe thấy — “Ân — ta — ô —” Thiên Chiêu Tễ chỉ có thể thốt lên những âm thanh rời rạc, hần khó chịu muốn chết nhưng nam nhân xấu xa kia không giúp hần, a —

Huyền Trọng Thiên một tay thả rơi màn trướng, một trận chường phong càn quét làm tắt ánh nến trong phòng, sau đó một lần nữa nằm trên người Thiên Chiêu Tể, giúp “ái nhân” của hắn giải độc. Ánh trắng sáng hờ hững chiếu trên người họ, dường như đã quen với tình ái trên trần gian. Dưới trắng sáng trong ấy chỉ có hình ảnh cơ thể họ dây dưa, quấn quýt lẫn nhau, ngay cả ánh trắng đêm nay cũng thật nhẹ nhàng, trong ánh trắng mờ ảo lộ ra sự ôn nhu dịu dàng —

Huyền Trọng Thiên đã sớm tỉnh lại, thân là hoàng đế mỗi ngày hắn đều phải vào triều từ sớm. Khi hắn tỉnh lại thấy Thiên Chiêu Tể bị mình “hành hạ” vô cùng thâm đang nằm trong ngực thì cảm thấy đau lòng, trên người Thiên Chiêu Tể nơi nơi là hồng ngân, có nơi đã trở nên xanh tím. Huyền Trọng Thiên trong lòng thầm mắng chính mình không biết tiết chế. Nhưng mà, Thiên Chiêu Tể thực sự là quá mê người a —

Nhìn Thiên Chiêu Tể đang ngâm mình ở ôn tuyền (suối nước nóng) vẫn đang mê man, trong lòng Huyền Trọng Thiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Cuối cùng hắn đã thuộc về mình, thân là phu quân hắn cũng cảm thấy rất tự hào a. Khi trời hừng sáng Huyền Trọng Thiên đã tỉnh táo lại, sau đó sai thị vệ xung quanh lui xuống, ôm Thiên Chiêu Tể đi tới ôn tuyền này. Sau đó, hắn cứ như vậy thường thức dung nhan khi ngủ của ai đó. Tự cảm thấy mình như một kẻ ngốc, đây lẽ nào là điều mà Tam đệ Huyền Trọng Lệnh vẫn thường trêu chọc Nhị đệ Huyền Trọng Tình sao? Người đang yêu đều là kẻ ngốc.

Bất quá cảm giác ngu ngốc này cũng thật là tốt, trách không được mỗi lần Tam đệ nói với Nhị đệ, Nhị đệ đều lộ vẻ hạnh phúc. Thì ra — Huyền Trọng Thiên mỉm cười nhìn người vẫn đang mê man trong lòng mình — cảm giác này thực sự là hạnh phúc a.

Huyền Trọng Thiên đang suy nghĩ mình có nên cảm tạ hoàng hậu một chút hay không a. Nếu không hắn thật sự cũng không biết làm sao đột phá phòng tuyến cuối cùng này với Tể nhi. Khóe miệng Huyền Trọng Thiên lộ ra nụ cười tàn khốc, hắn đi ra sau Thiên điện, sai thị vệ đem ba người kia giam vào thiên lao. Hơn nữa, hắn cũng sai Tiểu Đinh Tử tới đại điện tuyên bố hoàng thượng hôm nay không vào triều. Hiện tại đại điện hắn là hỗn loạn lắm a, nhất là thừa tướng đại nhân — hắn thật là một nhạc phụ tốt.

Ban đầu hắn không định xử lý những nữ nhân trong hậu cung, nuôi không cũng được a, coi như là Huyền Trọng Thiên hắn cũng yêu thương quý trọng các nàng đi. Thế nhưng lại có người dám động tới Tể nhi của hắn, hắn tuyệt đối không tha thứ, xem ra hắn phải đi giải quyết việc nhà thôi. Đương nhiên, kẻ đứng mũi chịu sào là chính cung hoàng hậu, ai bảo nàng chọc vào hắn làm gì. Không biết Nhiên nhi có phản đối hay không? Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không tha hoàng hậu.

Khi Huyền Trọng Thiên đang suy nghĩ làm thế nào để xử lý các “lão bà” của hắn, bỗng cảm thấy người đang nằm trong lòng khẽ cử động. Lông mi khẽ run lên, cuối cùng cũng mở mắt.” Ồ — đau — a.” Thiên Chiêu Tể sau khi tỉnh lại đầu tiên là cảm thấy rất đau, đêm qua bị người nào đó khiến cho thân thể bị sử dụng quá độ. Sau mới phát hiện mình đang ở trong ôn tuyền.

“A! Ồ?” Thiên Chiêu Tể hoảng sợ kêu lên một tiếng, mới phát hiện một đôi tay đang ôm quanh thắt lưng. Sau đó phát hiện hai người đang xích lõa thân thể, khuôn mặt dần hồng lên, nhiệt độ của người đứng sau hình như còn cao hơn nước nóng. Thiên Chiêu Tể không dám nhìn về phía sau, cúi đầu thấp tới mức gần như sắp chạm vào mặt nước.

“Người muốn chết đuối sao? Ha hả” Huyền Trọng Thiên nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Thiên Chiêu Tể, khẽ cười trêu chọc, sau đó xoay Thiên Chiêu Tể quay lại, kéo vào lòng mình.” Ồ, Thiên Chiêu Tể, người tên hỗn đản này có biết đêm qua trẫm lo lắng lắm không? — nhưng mà, may là người không có việc gì.” Huyền Trọng Thiên gắt gao ôm Thiên Chiêu Tể, để đầu ai đó tựa lên cổ, tiếp tục kể lể nỗi lo lắng của mình.

“Ta — ai biết — ồ, na — dĩ nhiên — là —” giọng nói của Thiên Chiêu Tể càng ngày càng nhỏ, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng xuân được, đương nhiên không biết đó là không thể giải được a. Thiên Chiêu Tể nhớ tới hai người quấn quýt đêm qua, khuôn mặt lại càng hồng thêm. Kỳ thực, hắn vẫn biết, nhất là sau khi xuân được gần như đã giải xong, Huyền Trọng Thiên lại không ngừng yêu cầu hắn, mà hắn cũng tha thiết muốn ôm lấy người kia.

“Xuân được sao? Ồ, Tể nhi, người thực sự là quá khả ái. Tuy rằng người là bị ép xuân được, nhưng trẫm vẫn rất cao hứng, người biết không? Bởi vì trẫm cuối cùng cũng có cơ hội làm gì đó cho người, có một lần người cần ta.” Quân chủ Thiên Triệu Huyền Trọng Thiên lộ ra vẻ thất bại vô cùng, trước mặt thân dân, hắn là quân vương toàn năng, nắm giữ sinh tử của mọi người trong thiên hạ, thế nhưng tại đây, trước mặt

một nam nhân không ham muốn, không yêu cầu gì, hắn luôn không biết làm thế nào để có được tình yêu của người này.

“Người — ta —” Thiên Chiêu Tể nhìn người đang thổ lộ tâm sự với mình, hắn nghĩ mình thực sự rất hạnh phúc. Cứ ở cùng một nơi như vậy với nam nhân này đi, hắn càng ngày càng thích người này, cũng càng ngày càng y lại vào hắn.

“Ta sẽ ở lại bên cạnh người.” Thiên Chiêu Tể thấp giọng nói ra tâm tư với người trước mặt, đây là lần đầu tiên hắn biểu đạt cảm tình của mình đối với người khác. Hắn không biết mình có thể bị tổn thương hay không, nhưng hắn muốn nam nhân đang mặt ủ mày chau này được vui vẻ.

“Người, Tể nhi, người nói cái gì! Người có thể lặp lại lần nữa không? Lặp lại lần nữa được không?” Huyền Trọng Thiên giữ chặt vai Thiên Chiêu Tể, vẻ mặt vui mừng như điên, như thể chiếm được bảo vật trân quý nhất trên thế giới này. Huyền Trọng Thiên không thể tin vào tai mình, hắn phải xác nhận lại một lần.

“Ta – ta sẽ không nói lại đâu.” Thiên Chiêu Tể nói xong quay mặt đi, không để ý tới ánh mắt thâm tình của Huyền Trọng Thiên. Sớm biết thế sẽ không nói cho hắn nghe, thực sự là một tên phiền phức. Bình thường, khôn khéo anh minh thần võ như vậy, hiện tại lại biểu hiện giống như một tên ngốc.

Huyền Trọng Thiên nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Thiên Chiêu Tể, ánh mắt trở nên ôn nhu.”Tể nhi, người biết không, ta, ta rất cao hứng. Trẫm là người hạnh phúc nhất trên đời này! Trẫm là người hạnh phúc nhất.” Hoàng đế Thiên Triệu giống như lấy được báu vật quý nhất trên đời này, lớn tiếng hét lên như một đứa trẻ. Ôm Thiên Chiêu Tể không ngừng run rẩy.

“Ô, ân, buông ra, ta không thở được.” Thiên Chiêu Tể nhìn nam nhân đang mất hết lý trí này, không biết phải nói cái gì nữa, cảm giác bị hắn ôm chặt thực sự rất tốt, cũng thật hạnh phúc a.

“Nga, ta rất cao hứng, Tể nhi, trẫm sẽ tuyên bố với toàn bộ thế giới, người là của trẫm.” “Không được nói!” Thiên Chiêu Tể ngượng ngùng nói, lẽ nào muốn cho người khác đều biết hắn là nam sủng của hắn sao? Tuy rằng chuyện hai người bọn họ đã bị rất nhiều người biết rồi.

“Tể nhi, trẫm hôm qua vì người mà tự ý rời tiệc chiêu đãi sứ giả Lục Cam. Chủ nhân của hắn là một kẻ không nên chọc vào, người kia nhất định sẽ đem chuyện của trẫm truyền tới các nước khác. Lãnh Hương Lăng kia là một danh kỹ, thám tử phái ra báo về, Lãnh Hương Lăng ở biên giới Lục Cam có mở một thanh lâu nhưng thực ra cũng không giản đơn như vậy.”

Lãnh Hương Lăng cũng chỉ là một nghệ danh, không ai biết người này rốt cuộc có vai trò gì, chỉ biết là nửa năm trước, hoàng đế Lục Cam đem người này về, bố trí cho hắn làm một chức quan. Mà Lãnh Hương Lăng lại phi thường thuận buồm xuôi gió trên đường làm quan. Thực sự không biết hai người kia muốn làm gì. Quan hệ của họ đương nhiên cũng là tiêu điểm quan tâm của các quốc gia, hoàng đế Lục Cam tuổi trẻ anh tuấn, đến nay chưa cưới vợ. Người ta tuy có suy đoán hắn và danh kỹ Lãnh Hương Lăng có quan hệ nhưng khi hắn lâm triều lại luôn biểu hiện lạnh lùng, tới giờ cũng chưa thấy hắn đối với Lãnh Hương Lăng có gì đặc biệt, quan hệ hai người này thực sự là rất khó nói.

“Ách, người định xử lý Trinh Đức hoàng hậu như thế nào.” Thiên Chiêu Tể kỳ thực vẫn muốn hỏi vấn đề này, nhưng hắn biết Huyền Trọng Thiên nhất định sẽ không thích, nhìn mặt người nào đó đột nhiên biến sắc sẽ biết, dù sao cũng là mình đoạt phu quân của người khác. Từ xưa nữ nhân trong thâm cung thường nhiều bi thảm, ngay cả mẫu thân ở trong Thiên phủ nhỏ nhỏ kia cũng như vậy, huống chi là hoàng cung rộng lớn này, quân tâm khó dò a.

“Trẫm, tuyệt đối không tha nàng.” Huyền Trọng Thiên kiên quyết thốt lên, vẻ mặt tươi cười khi nãy đã hoàn toàn không còn nữa. Hắn đối với người hắn không yêu thương như thế này sao? Nếu có một ngày hắn không còn yêu ta nữa thì phải làm sao đây? Thiên Chiêu Tể kìm nén nỗi lo lắng trong lòng. Hắn đã tổn thương nhiều lắm, không biết phải bao lâu vết thương mới lành được.

10. Chương 9

Tất cả đều như dự liệu, có người ra tố cáo, có bằng chứng về thủ đoạn tàn nhẫn. Huyền Trọng Thiên phế bỏ Trinh Đức hoàng hậu, bãi miễn thừa tướng Tôn Ứng Quyền, Tôn gia trong nháy mắt sụp đổ, kết thúc giấc mộng đẹp muốn thôn tóm quyền lợi của họ. Huyền Trọng Thiên nhanh chóng kết thúc mọi chuyện, trả lại yên bình cho hậu cung.

Hắn vốn muốn xử trảm Trinh Đức hoàng hậu, nhưng niệm tình nàng đi theo nhiều năm như vậy, lại có thái tử Huyền Tĩnh Nhiên thay mẫu hậu cầu xin. Hơn nữa, hắn đương nhiên cũng sẽ tìm sự phụ, người hiện tại là toàn bộ thế giới của Huyền Trọng Thiên cầu xin, cuối cùng Huyền Trọng Thiên quyết định đem Trinh Đức hoàng hậu đưa vào ly cung*, trọn đời không được xuất cung.

Vương triều Thiên Triệu bị hành động của đương kim hoàng thượng Huyền Trọng Thiên làm cho kinh sợ. Trinh Đức hoàng hậu vẫn ở bên hoàng thượng từ khi đăng cơ đã nhiều năm như vậy, cho tới nay vẫn luôn là chính cung hoàng hậu tôn quý, quốc mẫu rất được lòng người ở Thiên Triệu mà hoàng thượng lại nói sát là sát, thực sự là không hề bận tâm tình cảm phu thê làm cho bách tính thiên hạ lại càng thêm hiếu kỳ với nam nhân trong tấm cung của hoàng thượng.

Huyền Trọng Thiên có thể cảm giác được Thiên Chiêu Tể ngày càng gầy đi, hắn rất lo lắng nhưng lại không biết rốt cuộc là vì sao. Trước đây Thiên Chiêu Tể luôn ở trong cung, ngồi một chỗ đọc sách, thỉnh thoảng mới đi ra ngoài đi dạo một chút. Nhưng hiện tại Thiên Chiêu Tể mỗi ngày ngồi một chỗ ngẩn ngơ, đôi khi ngay cả khi hắn bãi triều trở về cũng không hay biết.

Huyền Trọng Thiên không thể hiểu được cảm giác và suy nghĩ của Thiên Chiêu Tể nên hắn rất lo lắng, tuy rất sốt ruột nhưng lại không truyền được tới tâm của người kia, bởi Thiên Chiêu Tể dường như đã phong tỏa toàn bộ tâm trí mình.

“Trong lễ mừng năm mới có tổ chức tế lễ, trong cung nhất định rất náo nhiệt. Tể nhi muốn ăn cái gì? Đến lúc đó ta bảo ngự trù phòng làm cho ngươi ăn, hai chúng ta kiếm một nơi bí mật cùng ăn. Không cho lũ tiểu quỷ Nhiên nhi và Hiên nhi theo, ngươi nói được không?” Huyền Trọng Thiên bãi triều trở về, nhìn Thiên Chiêu Tể vẫn đang ngồi bên cửa sổ mặc cho gió thổi, ôm lấy thân thể đang lạnh như băng kia vào lòng, yêu thương nhìn người dường như không còn sinh lực này.

Huyền Tĩnh Nhiên tuy mới sáu tuổi, cũng giống hệt tử khác không thể lý khai mẫu thân nhưng hắn cũng không có phản ứng quá lớn với quyết định xử trí mẫu thân của phụ thân. Hắn chỉ đưa ra kiến nghị với phụ vương, nếu như giết mẫu hậu, sợ rằng người trong thiên hạ sẽ càng tung thêm tin tức hoang đường đối với sự phụ.

Huyền Tĩnh Nhiên đã từng tự mình nhắc nhở mẫu hậu, không nên tùy tiện có chủ ý liên quan tới sự phụ nhưng Trinh Đức hoàng hậu khi đó đã bị sự đổ ập xâm chiếm hết lý trí, cuối cùng làm ra chuyện như vậy, cũng coi như gieo gió gặt bão. Niệm tình nàng dù sao cũng là mẫu thân của thái tử nên hoàng thượng mới buông tha. Nhưng bị nhốt chung thân ở một nơi cô tịch như ly cung, đối với nữ nhân đang ở ngôi hoàng hậu tối cao trong hậu cung như nàng mà nói, vẫn có thể xem là một loại hành hạ.

“Ta — không — muốn — đi ra ngoài —” Thiên Chiêu Tể nhẹ nhàng nói, hắn cũng không vì đang được ôm trong vòng tay ấm áp kia mà có chút cảm động, hắn cũng không quay lại nhìn nam nhân phía sau đang chăm chú nhìn hắn. Lúc này, người kia đang chăm chú nhìn hắn, hắn lại không dám nhìn lại, hắn sợ chính mình sẽ mê đắm trong cái nhìn sâu lắng đó.

“Được, chúng ta sẽ không đi ra ngoài, chúng ta sẽ chỉ ở chỗ này, chỉ có Tể nhi và ta được không?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tể đang vẽ mặt thần thờ, hắn kìm nén, không ngừng hít sâu. Hắn rất muốn xoay Thiên Chiêu Tể lại sau đó hung hăng chà đạp hắn, xem xem hắn có thực sự là không quan tâm, thờ ơ với tất cả như vậy không. Nhưng hắn lại không dám, đúng vậy, hắn không dám.

Huyền Trọng Thiên đợi nửa ngày rốt cục thấy Thiên Chiêu Tể đang trong lòng cũng gật đầu một cái rất nhẹ, tuy rằng chỉ nhẹ nhàng một chút, cũng đủ làm hắn vui vẻ nửa ngày. Huyền Trọng Thiên không hề biết Thiên Chiêu Tể hiện tại vô cùng không muốn đi ra ngoài, bởi vì hắn ghét ánh mắt người khác nhìn hắn, hắn hiện tại chỉ là trong thiên hạ không ai không biết, không người không hay, là một nam sủng, một kẻ hại nước hại dân.

Huyền Trọng Thiên không biết vấn đề của Thiên Chiêu Tể ở đâu, nhưng không biết không có nghĩa là hẳn không quan tâm. Hắn đã từng thử nói chuyện với Thiên Chiêu Tể nhưng luôn luôn kết thúc trong thất bại. Sau vài lần Huyền Trọng Thiên càng ngày càng nóng nảy, hắn sắp không khống chế được chính mình, sắp gây tổn thương cho người mà hắn cả đời cũng không muốn thương tổn kia.

Hôm nay, lâm triều.

“Bẩm báo hoàng thượng, đại quân của Trần Xa đại tướng quân đã nhổ trại rời biên cảnh Mông Cổ, ít ngày nữa là về tới kinh đô. Biên quan tạm thời do phù nguy chiếu tướng Cảnh Thu Sinh đóng giữ, Thu chiếu tướng năm nay không thể về triều kịp lễ mừng năm mới, trong Thu phủ chỉ có mình Thu lão thái quân. Hạ quan muốn hỏi, hoàng thượng có muốn biểu thị một chút —” Lễ bộ Thượng thư tỏ vẻ kính cẩn nói, cứ tới cuối năm hoàng thượng phải khao thưởng các thần tử đã công tác vất vả một năm qua. Đối với tướng sĩ đang đóng ở biên quan hoàng ân lại càng thêm mệnh mông cuồn cuộn, tuy rằng đầu mùa đông xảy ra chuyện liên quan tới hoàng hậu nhưng năm nay nhất định phải long trọng a.

“Nga, trẫm đã biết. Chuyện này, do Trương đại nhân phụ trách đi. Thu lão thái quân tuổi tác đã cao, ban thưởng hai cây thiên niên tuyết tham do Tuyết Phong tiến cống năm ngoái, một vạn lượng bạc, hai trăm cuộn gấm vóc, hai mươi nha hoàn. Lệnh các nàng hảo hảo chiếu cố lão thái quân. Thu gia đã cống hiến rất nhiều cho Thiên Triệu ta.” Huyền Trọng Thiên cảm thán, Thu gia đều là người trung liệt.

Thu gia là khai quốc công thần của Thiên Triệu vương triều, hiệp trợ thái tổ thu được giang sơn. Bốn phương tám hướng Thiên Triệu đều có dấu chân và hài cốt của Thu gia. Hiện nay Thu gia chỉ còn lại có Cảnh Thu Sinh là nam nhân, nhưng hắn một năm ở Thiên Triệu cũng không được ba tháng khiến cho Thu lão thái quân thập phần lo lắng, Thu gia bọn họ có thể sẽ tuyệt tự a.

Cảnh Thu Sinh sớm đi theo tam đệ Huyền Trọng Lệnh, đến gần đây mới trở thành đại tướng, có thể một mình đảm đương một phía, hắn cũng đã trải qua rất nhiều đau khổ. Khi còn bé Cảnh Thu Sinh ốm yếu hay mắc bệnh, hơn nữa bộ dạng thập phần thanh tú cho nên tam hoàng tử Huyền Trọng Lệnh rất không thích hài tử yếu ớt này, tuy rằng Cảnh Thu Sinh chỉ nhỏ hơn hắn hai tuổi.

Sau đó, có một lần ở sân luyện võ tam hoàng tử trêu Cảnh Thu Sinh bộ dạng giống nữ nhi, bị Cảnh Thu Sinh lúc đó mới mười ba tuổi đánh ngã xuống đất. Tuy rằng tam hoàng tử không phòng bị nên mới bị đánh ngã nhưng cũng đủ khiến Huyền Trọng Lệnh phiền muộn nhiều năm.

Có người nói, lúc đó khuôn mặt tái nhợt của Cảnh Thu Sinh càng thêm trắng bệch, tay nắm chặt cho thấy hắn tức giận tới mức nào. Đôi mắt bình thường vẫn nhã nhặn, bình tĩnh nhưng trong nháy mắt giống như dã thú bị thương, ánh mắt như muốn đem Huyền Trọng Lệnh ra cắn xé. Có lẽ chính khí thể này đã áp đảo tính kiêu ngạo của tam hoàng tử Huyền Trọng Lệnh.

Bởi vì, từ đó về sau Huyền Trọng Lệnh không nói Cảnh Thu Sinh giống nữ nhi nữa mà trái lại luôn ở sau lưng giúp đỡ Cảnh Thu Sinh.

Do Cảnh Thu Sinh đánh tam hoàng tử không phải là việc nhỏ, tiên hoàng lúc đó còn đang tại vị, ngày hôm sau Thu lão thái quân đã tự mình áp giải tôn nhi* lên đại điện quỳ gối trước tiên đế thỉnh tội, lúc đó Huyền Trọng Thiên vốn muốn cầu xin cho Cảnh Thu Sinh, kỳ thực bọn họ cũng biết nên không hề trách Cảnh Thu Sinh.

Thế nhưng không đợi Huyền Trọng Thiên mở miệng, Cảnh Thu Sinh bỗng nhiên đứng trên đại điện nói to mình không hối hận, nếu như hoàng thượng muốn trị tội, thì trị tội mình hắn là được rồi, không nên liên lụy tới người nhà của hắn.

Huyền Trọng Thiên còn nhớ kỹ, tiên đế lúc đó đã rất yếu, triều chính vẫn giao cho thái tử Huyền Trọng Thiên xử lý, nhưng việc này trọng đại nên tiên đế mới tự thân xuất mã*. “Nga? Người muốn nói, người đánh tam hoàng tử cũng không hối hận phải không?” Tiên đế cười yếu ớt, nhẹ nhàng hỏi đứa nhỏ gây yếu phía dưới.

Cảnh Thu Sinh mười ba tuổi mà giống như một đứa trẻ chưa tới mười tuổi, yếu đuối tái nhợt, nhưng khí thế của hắn làm cho người khác bị thuyết phục.

“Phải, không hối hận. Người nếu làm nhục người khác, tất sẽ bị người khác làm nhục. Có nguyên nhân thì

có kết quả, vương tử phạm pháp tội như dân thường. Ta không thừa nhận ta làm gì sai.” Thanh âm rõ ràng cho thấy hẳn thực sự không hối hận, ngữ khí nghiêm nghị như đã có chuẩn bị, cho dù phải hi sinh cũng vẫn ung dung.

“Nghiệp chướng, còn không quỳ xuống, người dám nói ẩu trước mặt hoàng thượng.” Thu lão thái quân dù sao cũng lo lắng tôn nhi chọc giận hoàng thượng mà rước lấy họa sát thân. Thu gia chỉ còn mình hắn, nếu có chuyện gì, nằng làm sao ăn nói với liệt tổ liệt tông Thu gia dưới cửu tuyền a.

“Hoàng thượng, thỉnh bệ hạ xem xét tôn nhi còn trẻ không biết trên dưới mà tha cho hắn. Thu gia xin thề thuần phục Huyền thị vương triều, thỉnh bệ hạ xét tới các vị tiền bối Thu gia, tha thứ cho tôn nhi lỗ mãng.” Thu lão thái quân kính cẩn khẩn cầu hoàng thượng cấp cho Thu gia bọn họ một người hương khói, dù sao Thu gia cũng đã cống hiến rất nhiều cho hoàng thượng.

“Lão thái quân đừng gấp, trẫm còn chưa hỏi rõ ràng, tam nhi tử của trẫm là như thế nào, trẫm trong lòng cũng rõ ràng. Người nói có đúng không Trọng Lệnh? Ân?” Hoàng thượng nói xong, còn không quên Huyền Trọng Lệnh vừa mới nhìn chằm chằm vào Cảnh Thu Sinh. Hải tử này có phải hay không bị đánh thành ngốc a, trước đây nếu có ai dám khi dễ hắn, hắn nhất định trả lại gấp mười lần. Lần này bị người đánh lại không nói một câu, cũng không yêu cầu đem Cảnh Thu Sinh ra chém, trái lại tối hôm qua còn cầu xin phụ thân buông tha Cảnh Thu Sinh, nói là mình có chút quá phạm. Thật không biết hải tử này còn muốn làm cái gì — chẳng lẽ là, Trọng Lệnh muốn chậm rãi hành hạ người ta sao?

“Ách, nga. Phụ hoàng, nhi thần nguyện ý nhận bất cứ trách phạt gì. Lần này xác thực là nhi thần sai.” Huyền Trọng Lệnh vốn đang ngơ ngác nhìn về mặt kiêu ngạo của Cảnh Thu Sinh, cho nên ngay cả phụ hoàng nói cũng không nghe thấy gì, nếu không phải có nhị ca Huyền Trọng Tĩnh bên cạnh đẩy hắn một cái thì hẳn vẫn chưa có phản ứng gì.

“Ân? Người —” Cảnh Thu Sinh giật mình nhìn, tam điện hạ bỗng nhiên chủ động nhận sai, lẽ nào còn muốn làm gì sao? Huyền Trọng Lệnh khi dễ hắn lâu như vậy, mỗi lần đều lấy hành hạ hắn là niềm vui, sao lại đột nhiên hảo tâm thừa nhận mình sai? Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

“Sinh nhi, người đây là thái độ gì. Tam điện hạ là đại nhân không tính toán với tiểu nhân, người đây là loại phản ứng gì. Còn không hướng điện hạ xin lỗi? !” Thu lão thái quân trách cứ, răn dạy tôn tử trì độn. Thực sự là một hải tử không hiểu chuyện a.

“Thế nhưng, hắn — “

“Lão thái quân không cần miễn cưỡng, kỳ thực mọi chuyện đều do Trọng Lệnh quá mức nghịch ngợm nên gây tổn thương tới lòng tự trọng của thiếu gia, trên thực tế người cần xin lỗi chính là Trọng Lệnh mới đúng.” Tam điện hạ Huyền Trọng Lệnh lên tiếng, cho Thu lão thái quân một đường lui. Nhưng việc Thiên Triệu bá vương Huyền Trọng Lệnh đột nhiên lại xin lỗi người khác, hơn nữa người kia lại là Cảnh Thu Sinh mà hắn vẫn coi thường, thực sự là khiến văn võ bá quan cảm thấy kinh ngạc a.

“Ha hã, trẫm thực sự là vui mừng a, không biết từ lúc nào, ngay cả Trọng Lệnh cũng hiểu chuyện như thế? Phụ hoàng thật không biết Trọng Lệnh từ lúc nào trở nên tốt như vậy?” Thiên Triệu tiên đế trêu ghẹo đứa con thứ ba, tiểu tử này không biết lại có mưu ma chước quỷ gì đây. Có đứa con như vậy, thật đau đầu a.

“Phụ hoàng, nhi thần tự biết lần này với công tử Thu gia làm ra việc như vậy là không đáng tha thứ. Nhưng nhi thần mong phụ hoàng cho phép công tử Thu gia sau này giúp đỡ nhi thần, như vậy nhi thần cũng được chiếu cố. Chẳng hay ý phụ hoàng ra sao?” Huyền Trọng Lệnh kính cẩn nói ra yêu cầu, thái độ thành khẩn lại khiến Cảnh Thu Sinh sợ hãi.

“Được, từ nay về sau Cảnh Thu Sinh sẽ là thư đồng của tam điện hạ, theo bên cạnh tam điện hạ, chi phí ăn mặc đều như tam điện hạ. Thu lão thái quân chẳng hay có gì phản đối không?” Hoàng thượng quay đầu mỉm cười nhìn Thu lão thái quân. Đứa con thứ ba này nhất định có vấn đề a.

“Lão thân tạ ơn ân điển hoàng thượng.” Thu thái quân vốn nghĩ tôn tử lần này không chết cũng sẽ bị lột da, lại không nghĩ rằng cuối cùng lại như vậy. Thư đồng của hoàng tử, thật là ân sủng quá lớn a. Làm thư đồng hoàng tử, tương lai nhất định sẽ được hoàng gia trọng dụng, Thu gia coi như lại có cơ hội phục hưng.

Đáng tiếc Thu lão thái quân lại không nghĩ tới vì sao tam hoàng tử Thiên Triệu lại thay đổi nhanh như vậy, trước đây hắn ghét Cảnh Thu Sinh, mà hiện tại hắn đã cảm thấy hứng thú được ngay a —

11. Chương 10

Tam Vương gia Huyền Trọng Lệnh cùng đại quân khải hoàn về triều, bách tính dọc theo đường đi đều rất hoan nghênh, chỉ thấy Huyền Trọng Lệnh đầu đội mũ giáp tử kim, thân mặc ô kim chiến bào, uy danh Trấn Viễn tướng quân của Thiên Triệu không ai không biết a.

Huyền Trọng Lệnh trấn thủ biên quan, một năm chỉ trở về một, hai lần nên vương phủ của hắn vẫn trống không. Huyền Trọng Lệnh vóc người cao lớn, da ngăm đen, quanh năm ở biên quan nên tất nhiên mang dáng dấp của quân nhân nhưng lại không ảnh hưởng tới khí chất cao quý của hoàng gia, trái lại hắn lại có một loại khí thế khiến cho người khác phải khiếp sợ.

Huyền Trọng Lệnh về triều, việc đầu tiên tất nhiên là yết kiến thánh thượng. Huyền Trọng Lệnh toàn thân mặc trường bào màu tím cao quý, đầu buộc kim quan liền có phong thái Vương gia cao quý.

“Tam đệ, ngươi đã trở về a, trầm thật là cao hứng. Gặp qua mẫu phi của ngươi chưa? Mục thái phi nhất định thập phần vui vẻ khi nhìn thấy ngươi.” Huyền Trọng Thiên nhìn thấy tam đệ rất cao hứng. Huynh đệ bọn họ chỉ có ba người, cũng không phải cùng một mẫu thân nhưng tình cảm rất tốt. Bởi vì ba huynh đệ chỉ hơn kém nhau một tuổi nên họ từ nhỏ lớn lên bên nhau.

“Thần đệ trở về đương nhiên là muốn gặp hoàng huynh a. Ngươi cũng biết mẫu phi nhìn thấy thần đệ nhất định sẽ nói rất nhiều.” Huyền Trọng Lệnh bĩu môi ra vẻ rất bất đắc dĩ. Ai bảo cả hai ca ca của hắn đều đã yên bề gia thất, mà hắn hiện tại cũng đã hai mươi hai tuổi còn chưa có thê tử, mẫu phi đương nhiên là sốt ruột. Nhưng mà hắn thực sự đã có a, chỉ là người kia — ai —

“Trọng Lệnh sang năm là hai mươi ba a? Nam tử Thiên Triệu tuổi đó đã sớm thành thân, huống chi là tam ? Nếu như hoàng thượng có thể tác thành cho ta và cô gười kia, thần đệ sẽ vui vẻ tiếp nhận.” Huyền Trọng Lệnh mỉm cười nhìn đại ca, thực sự là một “Hảo” đại ca a.

“Bất quá, ta ở biên cảnh có nghe nói, đại ca ngươi, ân —” Huyền Trọng Lệnh không biết nói tiếp như thế nào.

“Nam sủng phải không?” Huyền Trọng Thiên nhìn đệ đệ xấu hổ, chủ động nói ra ý nghĩ trong lòng đệ đệ tuy rằng đó không phải điều hắn muốn, hơn nữa hắn rất tức giận.

“Ha ha — hoàng huynh — ha ha —” Huyền Trọng Lệnh xấu hổ cười gượng, hắn không biết phải nói gì với hoàng huynh?

“Nếu như, trầm cũng nói người nào đó của ngươi là nam sủng, ngươi nói sẽ thế nào? Ân?” Huyền Trọng Thiên vui cười nhìn đệ đệ, là huynh đệ đã lâu Huyền Trọng Lệnh biết đại ca đang tức giận. Xem ra người kia rất quan trọng trong lòng hắn.

“Hắn là một người thế nào? Không biết thần đệ có may mắn được nhìn thấy nam nhân đã khiến cho quân chủ Thiên Triệu chúng ta say mê không?” Huyền Trọng Lệnh chuyển trọng tâm câu chuyện, hắn hiện tại cảm thấy rất hứng thú đối với người kia.

“Một người khiến cho trầm không biết nên làm sao — trầm không biết rốt cuộc phải làm thế nào để có được tâm của hắn —” Huyền Trọng Thiên bất đắc dĩ nói, trước mặt Thiên Chiêu Tề hắn cảm giác được mình vĩnh viễn đều là vô lực và thất bại. Khi mới bắt đầu, hắn có thể cảm giác được sự ỷ lại của người kia. Hiện tại sự dựa dẫm tuy vẫn còn nhưng không biết từ bao giờ đã thay đổi.

“Hoàng huynh, xem ra ngươi yêu hắn nhiều lắm, chỉ là tình yêu của mỗi người chỉ có thể do mỗi người tự tạo nên. Ngay cả tình yêu của mình thần đệ cũng không hiểu rõ, bằng không thần đệ nhất định sẽ không có bộ dạng hiện giờ.” Huyền Trọng Lệnh cũng nói ra phiền não của bản thân, hắn và người kia vĩnh viễn là một mớ hỗn loạn nan giải, buộc vào một chỗ cũng không được, bởi vì người kia không biết từ lúc nào bắt đầu đóng chặt trái tim đối với hắn.

Chẳng lẽ là do tổn thương quá sâu sao? Sai lầm do vô tình, chung quy vẫn là sai lầm, vết thương dù lành cũng sẽ lưu lại sẹo.

“Đúng vậy, hai huynh đệ chúng ta hình như đều là tự mình chuốc lấy cực khổ, vì sao không thể như nhị ca, tìm một nữ nhân mà yêu thương a?” Nhị vương gia Thiên Triệu Huyền Trọng Tĩnh lại là một người si tình, từ nhỏ cho đến giờ chỉ thích một nữ nhân, do Vương phi ốm yếu hay bệnh nên Huyền Trọng Tĩnh vẫn luôn tìm kiếm kỳ dược trong thiên hạ để chữa bệnh cho nàng. Vương phi do thể chất suy nhược đến nay vẫn chưa mang thai mà Huyền Trọng Tĩnh cũng không để ý, hẳn không muốn có một hài tử tới quấy rối thể giới hai người của hắn và thê tử. Nhưng Vương phi dù sao vẫn muốn có một hài tử, nàng nghĩ do mình liên lụy Huyền Trọng Tĩnh, xem ra con đường tình ái của ba huynh đệ bọn họ đều có khó khăn a.

Khi Huyền Trọng Thiên bận rộn tới mức không thể về tẩm cung nghỉ ban đêm, Thiên Chiêu Tể thường một mình lang thang trong cung, hắn như một du hồn phiêu đảng trong hoàng cung rộng lớn, không tìm được mục tiêu của mình.

Ban ngày trong hoàng cung là nơi xa hoa, mỹ lệ đến thế, là nơi thể hiện sự hưng thịnh của vương triều Thiên Triệu, nhưng buổi tối không khí trầm lắng, chỉ có thị vệ và rất nhiều cung nữ thái giám mà những người này tuyệt đối sẽ không ngênh ngang xuất hiện. Bọn họ luôn luôn ở một nơi bí mật gần đó, nếu như chủ tử không gọi sẽ không đi ra.

Thiên Chiêu Tể không biết mình đang đi tới đâu, hắn chỉ nghe thấy tiếng khóc của ai đó, tiếng khóc của một nữ nhân, thế nhưng lại không giống tiếng khóc thét tuyệt vọng làm cho hắn khó chịu của phi tử mà là tiếng khóc nức nở làm cho người ta yêu thương, đau lòng.

Thiên Chiêu Tể đi theo tiếng khóc tới vườn hoa nhỏ, hắn thấy một đứa nhỏ đang ngồi trên mặt đất khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên vì lạnh nhưng lại không có ai bên cạnh. Nàng cứ một mình ở chỗ này khóc trong đêm.

Thiên Chiêu Tể đột nhiên rất ước ao có thể như tiểu cô nương này, là hài tử thật tốt, nếu có uỷ khuất gì cũng có thể thoải mái khóc, mặc kệ ánh mắt của người khác, nhưng người lớn lại không thể. Bọn họ đau khổ chỉ có thể để trong lòng.

Tiểu cô nương ngồi cạnh bụi hoa vẫn không ngừng khóc, cho tới khi không còn sức để khóc nữa. Đôi mắt đỏ như thổ, đúng lúc đó nàng thấy có một người tái nhợt đang chăm chú nhìn mình, nàng cho rằng mình gặp ma, tiếng khóc bỗng nhiên dừng lại. Kinh ngạc nhìn nam nhân trước mắt —

“Ách — “:0 (121):

“Tiểu muội muội, người sao lại ngồi đây khóc một mình?” Thiên Chiêu Tể nhìn cô nương đáng yêu này, cho rằng nàng là nữ nhi của hạ nhân nào đó trong cung, đêm khuya không tìm được nơi người thân trụ (ở) nên khóc.

“Ô ô — ta -, ách, ân, mẫu thân không thích ta.” Tiểu cô nương lại khóc thút thít, vô cùng ủy khuất, khiến cho người ta đau lòng.

“Vì sao a? Trên thế giới này làm gì có mẫu thân nào không yêu hài tử?” Thiên Chiêu Tể an ủi tiểu cô nương, hắn nhìn khuôn mặt xanh xao của tiểu cô nương, tiểu cô nương này chắc hẳn đã khóc rất lâu rồi mới trông như vậy.

“Ô ô, bởi vì, ta có bệnh —” tiểu cô nương ủy khuất kể, mẫu thân của nàng nói bởi vì nàng có bệnh cho nên phụ thân mới không cần các nàng nữa. Mẫu thân luôn luôn khóc trong cung, sau đó oán giận nàng, đôi khi còn đánh nàng, nàng quá nhỏ không chịu nổi, nàng rất đau a.

“Cái gì?” Thiên Chiêu Tể đặt tay lên cổ tay tiểu cô nương, sau đó vẽ mặt trở nên nghiêm trọng.”Sao có thể?” Thiên Chiêu Tể nhìn tiểu cô nương trước mắt không biết mới mấy tuổi, vì sao lại trúng hàn độc kỳ lạ như thế?

“Người, tiểu muội muội, người mấy tuổi rồi?” Thiên Chiêu Tể ôn nhu hỏi tiểu cô nương, không biết nàng còn chịu những loại thống khổ gì. Một hài tử nhỏ như vậy, nàng hẳn là mang loại hàn độc này từ trong bụng mẹ.

“Ta, ô ô, bốn tuổi, sau lễ mừng năm mới Diệu Ngữ sẽ năm tuổi, ô ô —” tiểu cô nương nhìn thúc thúc ôn nhu trước mắt, nàng nghĩ mình thật hạnh phúc. Tuy hẳn không phải mẫu thân, cũng không phải phụ thân, nhưng nàng rất thích người này a.

“Phải? Diệu Ngữ không cần lo lắng, thúc thúc sẽ chữa khỏi bệnh cho Diệu Ngữ.” Thiên Chiêu Tễ ôn nhu nói với tiểu cô nương, hẳn cuối cùng cũng tìm được một chút giá trị cho mình.

“Thật không? Người nói thật không? Nhưng mà Tiểu Châu tỷ tỷ nói cho ta biết, trong cung không thể tùy tiện có nam nhân, sao người lại—?” Diệu Ngữ khóc xong, bắt đầu có nghi vấn, đây là có chuyện gì a.

“Ách, ta —” Thiên Chiêu Tễ không biết làm sao để giải thích với tiểu cô nương, hẳn ở trong cung tính là cái gì đây?

“Nương nói, trong cung có một nam nhân xấu xa, hẳn làm cho phụ thân không đến xem ta, hẳn làm cho phụ thân không đến gặp nàng, cho nên nương rất thương tâm — ô ô —” tiểu nữ hài nhi nói xong lại tiếp tục khóc, trong lòng Thiên Chiêu Tễ không thể bình tĩnh lại.

“Người nói gì, Diệu Ngữ, người nói cái gì? ! Nương người là ai? Phụ thân người là ai a?” Thiên Chiêu Tễ lần đầu tiên kích động lôi kéo tiểu cô nương vội vã hỏi, hẳn không thể tin được, hẳn thực sự muốn quay lưng chạy về trong cung điện kia, thế nhưng hẳn không thể.

Hắn, Thiên Chiêu Tễ muốn nhìn xem, hẳn rốt cuộc đã làm ra chuyện gì đối với người khác, đã làm cho người khác chịu bao nhiêu phiền não, thương tâm —

“Ta, ta —” Diệu Ngữ nhìn thúc thúc này đột nhiên trở nên rất quái lạ, sợ tới mức nói năng lộn xộn.” Mẫu thân ta, Tiểu Châu tỷ tỷ gọi nàng là Thục phi nương nương, nga, được rồi, Tiểu Châu tỷ tỷ luôn luôn muốn ta gọi nương là mẫu phi, thế nhưng, Tiểu Bàn luôn gọi nương hẳn là “nương” a. Vì sao ta không thể?” Đôi mắt nhỏ bé vẫn đang sưng đỏ của Diệu Ngữ nhìn thúc thúc anh tuấn đối diện trước mắt mà hỏi, ánh mắt hồn nhiên và tin cậy, khiến cho Thiên Chiêu Tễ không chỗ nào lẩn trốn.

Diệu Ngữ không muốn gọi mẫu thân là mẫu phi, gọi phụ thân mình cũng là quân vương Thiên Triệu Huyền Trọng Thiên là phụ hoàng, bởi vì nàng thấy Tiểu Bàn, hài tử của trù nương (nữ đầu bếp) ở trù phòng luôn gọi phụ mẫu của mình là cha và nương, hơn nữa mỗi lần Tiểu Bàn gọi bọn họ, bọn họ đều thật cao hứng. Diệu Ngữ cũng muốn phụ mẫu của mình thương yêu nàng nhưng mỗi lần nói như vậy mẫu phi đều tức giận, nói nàng không hiểu chuyện.

“Ách, Diệu Ngữ, ta —” Thiên Chiêu Tễ không biết phải làm sao để an ủi nữ hài tử này bởi vì ... tất cả đều là do hắn gây ra.

“Ô ô, thúc thúc, người giúp Diệu Ngữ đuổi nam nhân kia đi được không? Diệu Ngữ muốn gặp phụ thân. Ô ô —” tiếng khóc của Diệu Ngữ làm Thiên Chiêu Tễ đau lòng. Hẳn nghĩ mình thực sự nên biến mất, không đi gặp bất cứ ai — nhìn xem, hẳn đã mang đến cho người khác cái gì a?

“Ách, lạnh, thúc thúc, Diệu Ngữ lạnh —” đột nhiên Diệu Ngữ không ngừng run lên, sắc mặt dường như bao phủ bởi một lớp băng, đôi môi dần trở nên xanh tím. Nàng không ngừng kêu lạnh nhưng vẫn không quên cầu xin: “Thúc thúc, người giúp Diệu Ngữ, đuổi thúc thúc xấu xa kia đi? Diệu Ngữ, Diệu Ngữ muốn gặp lại cha —” Diệu Ngữ không ngừng run rẩy trong lòng Thiên Chiêu Tễ, thân thể nhỏ nhỏ của nàng sắp không chịu nổi nỗi thống khổ này.

Thiên Chiêu Tễ yêu thương nhìn tiểu hài tử, lẽ nào nàng phải chịu những điều này từ bé sao? Hài tử này rốt cuộc đã trải qua những đau đớn gì a. Thiên Chiêu Tễ bất chấp tất cả, hẳn cắn đầu ngón tay, sau đó đưa vào trong miệng Diệu Ngữ, để cho máu của mình chảy vào miệng nàng. Sau khi máu ngừng chảy, lại tiếp tục cắn, cho tới khi Diệu Ngữ ngừng co giật. Thiên Chiêu Tễ từ từ bình tĩnh lại, nhìn Diệu Ngữ đang nằm ngủ yên bình trong lòng không biết nên nói gì.

“Diệu Ngữ, thúc thúc nhất định sẽ cứu người. Nhất định —” Thiên Chiêu Tễ không biết giải thích tình cảnh hiện tại của mình Diệu Ngữ thế nào, nếu biết hẳn chính là “thúc thúc xấu xa” trong lời nói của Diệu Ngữ, không biết nàng sẽ phản ứng thế nào, về sau liệu có chán ghét hẳn hay không? Thiên Chiêu Tễ không dám tưởng tượng kết quả này, vì sao những hài tử này lại phải đau khổ vì mình?

Đầu tiên là Tĩnh Nhiên, tuy rằng hấn đối với chuyện mẫu hậu – Trinh Đức hoàng hậu – bị biếm vào ly cung không oán giận sự phụ một câu nhưng dù sao đó vẫn là một hài tử, cũng sẽ không muốn xa rời mẫu thân. Cho dù hấn là thái tử Thiên Triệu, quốc quân tương lai thì cũng vẫn là một hài tử a.

Hiện tại là Diệu Ngữ, những đứa nhỏ trong cung này hình như đều bị hấn làm tổn thương. Thiên Chiêu Tể còn nhỏ đã chịu những đau khổ này cho nên hấn biết rất rõ, hấn không muốn làm cho những hài tử này cũng như thế, sống cuộc sống như hấn trước đây, đi trên con đường như hấn.

12. Chương 11

Thiên Chiêu Tể đang ôm Diệu Ngữ không biết nên làm thế nào, đột nhiên hấn thấy một nữ tử đang hoang mang rối loạn nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó, sau lại liên tục nhìn về phía này, vừa chạy tới vừa kêu “Công chúa, công chúa —” Thiên Chiêu Tể vốn không muốn tiếp xúc với những người khác trong cung nên hấn nhẹ nhàng thả Diệu Ngữ đang ôm trong lòng xuống mặt đất, xoay người rời đi —

Tiểu Châu sau khi tìm được tiểu chủ tử, thấy công chúa điện hạ đang nằm ngủ gần bụi hoa, yêu thương ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng, nhìn khuôn mặt khiến cho người ta yêu quý mà cảm thán, cho dù sinh ra trong gia đình bình thường cũng tốt hơn so với sinh ra trong hoàng gia a.”Cái này, công chúa sao lại ngủ ở chỗ này vậy? Cảm lạnh phải làm sao bây giờ, sẽ phát bệnh đấy.” Tiểu Châu ôm công chúa bé bỏng trong lòng quay trở về tẩm cung của Thục phi.

Diệu Ngữ vẫn không ngừng nói mê: “Thức thức, giúp ta đuổi thức thức xấu xa đi, Diệu Ngữ muốn gặp cha —” nguyện vọng của nàng chính là muốn được phụ mẫu quan tâm chẳng lẽ khó vậy sao? Nàng chỉ hy vọng mình có thể giống Tiểu Bàn, có thể có cha nương ở bên, được nhìn thấy họ mỗi ngày. Thế nhưng đối với nàng – công chúa, sinh ra trong hoàng gia – mà nói lại quá khó khăn.

Kỳ thực, Huyền Trọng Thiên vẫn đối đãi rất tốt với Thục phi, bởi Thục phi vì cứu hấn nên mới trúng hàn độc. Năm đó, Thục phi và hoàng thượng cùng tham gia săn bắn, khi hoàng thượng đang ở bãi săn bắn bị thích khách tập kích, lúc đó có một mũi tên hướng về phía hấn, Thục phi đang đứng gần nhất đã dùng thân mình chặn mũi tên bay tới.

Khi đó Thục phi đang mang thai nhưng nàng cự tuyệt nạo thai, vì hàn độc rất độc sẽ làm nàng mất đi khả năng sinh con, nàng đương nhiên phải liều mạng giữ lấy đứa con hiện tại, mong muốn mình sinh ra một nam tử, nếu như vậy địa vị của nàng trong hoàng cung cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Nàng sau đó sinh một nữ hài nhưng Huyền Trọng Thiên đối với nàng vẫn rất hậu đãi, chỉ là hấn vốn là một người bạc tình, cho nên trên phương diện vật chất luôn thỏa mãn những gì Thục phi cần, còn trên tình cảm hấn đối với mọi nữ nhân trong hậu cung đều như nhau.

Thục phi tự cho là mình đã cứu hoàng thượng nên vẫn muốn được hoàng thượng sủng hạnh nhiều hơn nhưng số lần Huyền Trọng Thiên tới cung của nàng quá ít, mà từ khi Huyền Trọng Thiên có Thiên Chiêu Tể, hấn căn bản là không đến Trinh Tuyên cung nữa. Thục phi đương nhiên nghĩ nam sủng kia đã chiếm lấy hoàng thượng, khiến cho nữ nhân trong hậu cung đều mất đi hoàng thượng.

Sau khi Thiên Chiêu Tể rời khỏi Diệu Ngữ, chao đảo trở về tẩm cung, nhìn tẩm cung to như vậy, hấn đứng ngoài cửa bồi hồi, không muốn đi vào. Nơi này thực sự là một cái lồng khổng lồ a, giống như muốn đem mình hút thật sâu vào trong đó, thật đáng sợ.

Thiên Chiêu Tể nhìn ngọn đèn mờ nhạt bên trong, đứng trước tẩm cung, ôm lấy chính mình mà khóc không lên tiếng. Hấn đã phải chịu nhiều đau khổ, hấn không biết tương lai của mình sẽ thế nào, hấn có chút mờ mịt, hấn muốn tìm kiếm ấm áp, khi được Huyền Trọng Thiên ôm trong lòng như vậy thật ấm áp và thư thái, hiện tại trong ngực Huyền Trọng Thiên vẫn ấm áp như thế nhưng hấn cũng không thể cảm thấy được sự an tâm đặc biệt như trước.

Là chính mình tham luyện ấm áp, mới làm hại người khác thống khổ, chính mình không nên sống trên thế giới này mới là tốt nhất?

Thiên Chiêu Tể cứ ngồi khóc như vậy trước cửa cung, cho tới khi không còn sức nữa mà ngủ, khuôn mặt tiều tụy tái nhợt còn lưu lại dòng lệ chưa khô khiến cho người khác nhìn thấy mà đau lòng, nhất là Huyền Trọng Thiên, sau khi thấy được lại càng thêm yêu thương.

Rạng sáng, trời còn lạnh, Huyền Trọng Thiên cuối cùng cũng xử lý xong công vụ, hẳn muốn len lén hồi cung nhìn ai đó đang ngủ say nhưng vừa mới đi tới cửa, lại thấy một người mặc áo trắng nằm ở cạnh cửa. Lúc đó, trái tim Huyền Trọng Thiên gần như ngừng đập, hắn chạy vội tới bên người Thiên Chiêu Tể, khi xác định vô số lần Thiên Chiêu Tể chỉ đang ngủ mới an tâm ôm người kia đi vào tấm cung, cùng đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm ánh dương chiếu vào cung điện qua cửa sổ lớn, cũng chiếu vào sa trường trắng bạc trong phòng, hai người vẫn đang ôm nhau ngủ. Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt Thiên Chiêu Tể mệt mỏi, hẳn vươn tay muốn nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt tái nhợt kia nhưng lại sợ Thiên Chiêu Tể giật mình tỉnh giấc, người hắn yêu thật vất vả mới đi vào giấc ngủ, hắn rất sợ sau khi giật mình tỉnh giấc hắn lại lộ ra khuôn mặt tràn ngập phòng bị.

Huyền Trọng Thiên buông tay, thả lỏng người sau đó nhẹ nhàng đứng dậy, thu thập quần áo chuẩn bị vào triều. Đáng lẽ tất cả đều do cung nữ thái giám tới làm nhưng hắn sợ nô tài ra ra vào vào sẽ đánh thức người rất khó có thể ngủ say này cho nên hắn đều tự mình làm tất cả, sau đó xuất môn cùng với Tiểu Đình Tử đang chờ ngoài cửa, đi vào triều.

Thế nhưng hắn không phát hiện khi hắn vừa mới vừa ra khỏi cửa người đáng lẽ đang đóng chặt hai mắt như đang ngủ say kia đã mở mắt, lộ ra đôi mắt mất ngủ lâu ngày, thậm chí đã có cả tơ máu. Trong mắt là nỗi thống khổ và mờ mịt.

“Hoàng thượng, chỉ mười ngày nữa là đêm ba mươi, không biết niên yến và pháo hoa trong cung năm nay có cử hành đúng hạn hay không, trước đây đều có hoàng hậu quản lý, nhưng —” Tiểu Đình Tử đi theo sau hoàng thượng, niên yến hàng năm đều do hoàng hậu chủ trì, năm nay hoàng hậu không có, không biết làm sao bây giờ?

“Nga, cái này giao cho Lăng phi làm được rồi, năm nay chủ trì do Nhị vương gia đi, trẫm không muốn ở yến hội quá lâu, cho nên —” Huyền Trọng Thiên cũng không quay đầu lại, phân phó Tiểu Đình Tử, loại chuyện này cho tới bây giờ cũng không phải do hoàng đế hắn quản.

“Cái này, hoàng thượng, chính là quốc không thể một ngày vô chủ, hậu cung cũng không thể một ngày không — ách —” Tiểu Đình Tử nhìn hoàng thượng đột nhiên quay đầu lại nhìn mình, tiểu nô tài hắn cũng rất là ủy khuất a. Hắn là thích Thiên công tử, nhưng Thiên công tử cũng không thể làm chính cung quốc mẫu không phải sao. Hơn nữa, để Thiên công tử làm, người khác nhất định không đồng ý đâu, chỉ bất quá, hắn không dám nói cùng hoàng đế đại nhân mà thôi.

“Có đúng hay không, có người nói gì đó? Ân?” Huyền Trọng Thiên lạnh lùng nhìn Tiểu Đình Tử, thực sự là nô tài không biết sống chết.”Nhớ kỹ, ngươi là nô tài của trẫm, không phải của người khác.” Huyền Trọng Thiên nói xong, xoay người tiếp tục đi tới đại điện, hẳn sẽ sớm bị tên nô tài ngu ngốc này làm cho tức chết mất, nếu không phải hắn từ nhỏ hầu hạ hắn thì hẳn thực sự đã giết hắn.

“Nga, nô tài nhớ kỹ.” Tiểu Đình Tử rút cổ, nghĩ mình sau khi đi một vòng ở quỹ môn quan đã trở về, ha hả, thật là, hắn vẫn còn sống. Lần sau nhất định phải nhớ kỹ, thiên hạ lớn nhất chính hoàng đế a, những người khác cũng đừng quản.

Trên đại điện.

“Bẩm hoàng thượng, lần trước sau khi Lục Cam sứ giả quay về triều, đưa tới hai đề nghị hợp tác mới. Lục Cam có ý thành lập quan hệ hợp tác chặt chẽ hơn cùng chúng ta, giao thương hai nước hẳn là sẽ càng phát triển nhanh hơn. Nhưng —” chương quần kinh tế Thiên Triệu, Phác đại nhân nâng khuôn mặt đầy mồ hôi nhìn hoàng thượng.

Thực sự là không biết Lục Cam này là muốn làm gì đây, dám vượt râu cọp a. Thực sự là không muốn sống sao?

“Ân? Hai nước tăng mật dịch qua lại là chuyện tốt a, không biết Phác đại nhân sao lại có vẻ mặt lại như thế, lẽ nào Lục Cam đưa ra điều kiện gì nữa sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn Phác đại nhân liên tục lau mồ

hội ở dưới, không giải thích được vì sao hấn lại có bộ dạng thống khổ như thế. Dung vương hấn là chương quản trong cung, là đại thần quản lý các loại sự vụ hành chính tổng hợp a.

“Ách, cái này —” Phác đại nhân hơi liếc mắt nhìn hoàng đế đang ngồi trên cao. Ánh mắt khẩn cầu, như là sợ hoàng thượng sẽ giết hấn.

“Phác đại nhân, cứ nói đi, trẫm sẽ không trách tội. Nghĩ đến Lục Cam lần này vốn có lý do tức giận lại đưa tới nghị thư hai nước hợp tác, hấn là có điều kiện hà khắc gì đó?” Huyền Trọng Thiên ra lệnh một tiếng, như ân xá cho Phác đại nhân.

“Ách, cái này, Lục Cam sứ giả — Lãnh sứ giả nói muốn mở kỹ viện tại Thiên Triệu chúng ta — ân — mở một chi nhánh —” Phác đại nhân nói xong lời cuối, khuôn mặt vẫn thường nghiêm nghị trong triều bỗng nhiên đỏ lên. Lục Cam sao lại có sứ giả như vậy, có thể đem loại chuyện mở kỹ viện đưa vào hội nghị thảo luận của hai nước a. Hơn nữa, còn làm điều kiện thảo luận nữa.

“Nga, chuyện này hay, ha ha, Lãnh Hương Lăng này thật đúng là một bảo bối a. Hoàng huynh người nói phải không?” Tam Vương gia vừa mới quay về triều không biết trong đó nguyên do, hấn chỉ nghe nói qua ở biên cảnh Lục Cam có một Lãnh Hương Lăng, mở rất nhiều kỹ viện, hơn nữa kinh doanh cực kỳ thịnh vượng. Sau không biết thế nào lại làm lễ bộ quan viên cho Lục Cam. Huyền Trọng Lệnh thực muốn nhìn mỹ nhân trong truyền thuyết này một chút.

Trước đây, khi Lãnh Hương Lăng mới xuất hiện, tất cả mọi người cho rằng hấn là nữ tử, mà chính hấn cũng không giải thích, lại dùng cái tên như nữ nhân, chạy tới bên cạnh nam tử, vương công quý tộc, bán nghệ không bán thân. Sau đó mới biết, hấn là một nam tử, hơn nữa tên thực sự là Lãnh Hương Lăng. Thực sự là một người kỳ lạ a. Cũng không biết hấn và hoàng thượng Lục Cam trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì. Thật làm cho người ta chờ mong a.

Lãnh Hương Lăng khôn khéo như vậy, lại sẽ vì một nam nhân mà làm tất cả, toàn tâm toàn ý bang trợ hoàng đế Lục Cam, cũng cố để vị của hấn.

“Hoàng thượng, vấn đề này, nhất định phải suy nghĩ a. Dù sao Lãnh Hương Lăng không chỉ là một nhân vật như vậy, hấn —” Huyền Trọng Tĩnh liếc mắt nhìn tam đệ không hiểu chuyện, sau đó xoay người kiến nghị với hoàng huynh. Lãnh Hương Lăng này tuy là mở kỹ viện nhưng hấn kỳ thực là muốn thám thính tình hình trong nước.

“Trẫm đã biết. Nhị đệ không cần khẩn trương. Phác đại nhân, người chuyển lời với sứ giả Lục Cam, nói cho bọn họ trẫm chuẩn tấu, hơn nữa trẫm nhất định sẽ làm dân chúng Thiên Triệu chúng ta vô cùng ủng hộ kỹ viện của Lãnh sứ giả.” Huyền Trọng Thiên để Phác đại nhân chuyển lời cho Lục Cam sứ giả, nếu bọn họ muốn tới, cứ tới, hấn còn muốn nhìn xem mục đích thực sự của Lục Cam là gì, xem bọn hấn có thể gây ra chuyện gì?

“Được rồi, dạ yển năm nay, tất cả mọi người tiến cung đi. Trẫm muốn quốc khánh ba ngày. Tất cả do dung Vương gia và lễ bộ chủ trì, chuyện trong cung giao cho Lăng quý phi.” Huyền Trọng Thiên phân phó xuống dưới, dù sao cách lễ mừng năm mới chỉ còn vài ngày.

“Hoàng thượng, cái này, thần đệ, cái này —” Huyền Trọng Tĩnh không biết làm sao chối từ, hấn vốn định cùng nương tử thân yêu trải qua năm mới một cách đơn giản, sao lại thành chủ trì sự vụ trong cung vậy? “Kỳ thực, tam đệ, hấn vừa mới về triều, dù sao cũng không có việc gì, hấn là có thể —” Huyền Trọng Tĩnh muốn đem tất cả giao cho tam đệ hấn, ai bảo hấn còn cô đơn một mình a.

“A, nhị ca, ta là võ tướng, người bảo ta chủ trì những việc này, người không sợ ta đem yến hội này chính thành đại hội luận võ sao?” Huyền Trọng Lệnh mới không muốn làm những việc này. Hấn tuy rằng có thể làm, nhưng hấn sao còn chút thanh thân nào mà làm a, hiện tại hấn còn phải suy nghĩ làm sao tìm được hạnh phúc của mình đã.

Vốn dĩ hấn không muốn quay về triều dự lễ mừng năm mới nhưng mẫu phi lại không ngừng viết thư truyền hấn quay về triều, hơn nữa một năm này trong cung xảy ra nhiều chuyện như vậy nên hấn mới muốn quay về xem có phải đại ca không muốn làm hoàng đế nữa không, hấn chỉ muốn quay về một lúc, cũng không muốn thu thập cục diện rồi rắc rối cho đại ca a. Cho nên mới phải suy nghĩ tìm thời gian trở về bên người kia. Lúc trước coi như là cấp hai người chút thời gian và không gian thanh tĩnh để tự suy nghĩ.

“Được rồi, không nên tranh cãi nữa. Cứ quyết định như vậy đi. Nhị đệ, người có thể mang theo nương tử đi, trong cung nhiều được như vậy, người có thể tùy ý dùng.” Huyền Trọng Thiên nhìn về mặt Nhị đệ, biết mình quấy rối thể giới hai người của hắn. Thế nhưng chính mình còn đang loạn a, tình cảm của hắn hiện giờ còn đang hồng hồng bét đây.

Huyền Trọng Thiên biết đệ đệ vốn hay đem ngự y viện trở thành của nhà hắn, bình thường vẫn tới lấy được liệu trân quý trong đó, nên mới lợi dụng nhược điểm nhỏ nhỏ của Nhị đệ một chút.

“Là, thần đệ lĩnh chỉ tạ ân.” Huyền Trọng Tĩnh tâm không cam lòng không muốn mà tạ ân. Thực sự là một hoàng huynh phiền phức, chuyện tình cảm của mình còn không xử lý được, chỉ biết mang phiền phức thần đệ cho bọn họ. Thực sự là, ai, không có biện pháp, ai bảo hắn làm đại ca mình chỉ là tiểu vương gia mà thôi, người đang dưới mái hiên không thể không cúi đầu a.

13. Chương 12

Tết âm lịch của Thiên Triệu tiến hành trong bầu không khí vui mừng, bách tính cũng đã vất vả một năm qua, mọi người quây quần bên nhau cùng ăn bữa cơm đoàn viên. Trong hoàng cung Thiên Triệu đương nhiên cũng là một biển màu đỏ nhưng bầu không khí trầm tĩnh vẫn đang tràn ngập. Thiên Chiêu Tể ngồi trong phòng, sau lưng là lò sưởi đang cháy, hắn đang dạy Huyền Tĩnh Nhiên hòa Huyền Tĩnh Hiên, hai đứa nhỏ cũng bị không khí vui mừng ảnh hưởng, mấy ngày nay cũng không có tâm tư học tập.

“Sư phụ, sư phụ, lễ mừng năm mới người cũng sẽ đi tham gia niên yến đúng không? Đến lúc đó, Hiên nhi và hoàng huynh sẽ chúc tết phụ hoàng, không biết phụ hoàng sẽ thưởng cho Hiên nhi cái gì đây?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Tĩnh Hiên hiện lên vẻ vui sướng mơ về lễ vật của mình, hắn rất ngây thơ khiến cho Thiên Chiêu Tể sống trong cung cũng có chút vui vẻ. Bằng không, hắn không biết mình phải làm thế nào mới có thể tồn tại được.

“Nga, phải? Hiên nhi muốn được thưởng cái gì?” Thiên Chiêu Tể nhẹ nhàng hỏi tiểu đồ đệ, hắn không dám tưởng tượng nếu như mình thực sự đi tham gia niên yến sẽ xảy ra chuyện gì, quan lại hắn là sẽ không ăn nổi đi? Hơn nữa, hắn cũng không dám đi ra ngoài đối mặt những người đó, hắn sợ ánh mắt của bọn họ, hắn không muốn làm kẻ gây tai họa hại nước hại dân, nhưng mà hiện tại hắn lại đang làm loại chuyện này. Đời người thật nực cười, rõ ràng không có được hạnh phúc, lại hết lần này tới lần khác quẩn luyến hơi ấm của người đó.

“Ta muốn bảo kiếm do Tây Vực tiến cống, bởi vì phụ vương đã từng nói nếu như ta có thể đánh bại ba thị vệ, bảo kiếm kia sẽ là của ta.” Huyền Tĩnh Hiên vui vẻ nói, hắn hiện tại đã có thể đánh bại ba thị vệ cho nên chắc chắn hắn sẽ có được bảo kiếm kia. Tuy rằng, mẫu phi hắn vẫn giật giây muốn hắn xin phụ vương dạm mình châu tốt nhất do Phong Phục tiến cống nhưng mà hắn xin cái kia làm gì a?

“Nga, phải? Vậy Nhiên nhi muốn cái gì? Công khóa của người cũng tiến bộ rất nhanh a.” Thiên Chiêu Tể cẩn thận nói với Huyền Tĩnh Nhiên, hài tử này thực sự là càng ngày càng trầm mặc, không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì? Lễ nào là oán giận sư phụ đã đoạt đi địa vị của mẫu thân hắn sao?

“Nếu như, ân, người muốn gặp mẫu hậu, ta có thể giúp người nói với phụ hoàng —” Thiên Chiêu Tể thận trọng nhìn sắc mặt của thái tử Thiên Triệu, hài tử này cứ trầm trầm như vậy không biết là tốt hay là xấu đây.

“Không cần, ta chỉ muốn hỏi sư phụ, trong lòng người thực sự muốn cái gì?” Huyền Tĩnh Nhiên thốt lên lời nói chín chắn không hợp tuổi làm cho Thiên Chiêu Tể sửng sốt. Đúng vậy, hắn có thể muốn cái gì đây? Hắn còn có thể muốn cái gì đây?

Thiên Chiêu Tể nhìn nhìn chăm chú vào đôi mắt nhỏ của Huyền Tĩnh Nhiên, trong ánh mắt toát ra tình cảm khiến cho hắn xúc động. Hắn quan tâm hắn sao? Lễ nào hắn không hận hắn hại mẫu hậu bị biếm ly cung sao?

“Sư phụ, có phải ta làm hoàng đế thì tốt hơn.”

“Ách, cái gì?” Thiên Chiêu Tể không hiểu vì sao Huyền Tĩnh Nhiên đột nhiên hỏi như vậy. Không biết hắn muốn nói cái gì.

“Có phải nếu ta làm hoàng đế có thể quản được phụ hoàng, không phải hoàng đế là người lớn nhất trong thiên hạ sao.” Huyền Tĩnh Nhiên vẫn như cũ chấp nhất hỏi có phải hần có thể quản được phụ hoàng hay không. Bởi trong mắt đứa trẻ sáu tuổi như hần, phụ hoàng là quân chủ, uy nghiêm nhất trong thiên hạ nên đương nhiên có thể quản được sinh tử của người trong thiên hạ.

“Ân, cái này, trên nguyên tắc là như thế, hoàng đế là lớn nhất.” Thiên Chiêu Tể không biết nên nói gì, nhưng cho dù Nhiên nhi làm hoàng đế, người kia cũng sẽ làm thái thượng hoàng a, hoàng đế vẫn có phụ thân của hần, hoàng thượng sao quản được thái thượng hoàng a.

“Nga, Nhiên nhi đã biết. Sự phụ, người không nên tham gia niên yến, Nhiên nhi hôm đó được phụ hoàng ban cho gì cũng sẽ cho sự phụ, cùng sự phụ đón lễ mừng năm mới được không.” Dù sao thì một hài tử như hần không thể uống rượu, cũng không thích cảnh ồn ào như vậy, hần lại không muốn quay về Đông cung chỉ có một mình hần, rất tịch mịch.

Bình thường hần không dám tùy tiện tìm đến sự phụ bởi vì phụ hoàng không cho phép. Hơn nữa, hần cũng không muốn người trong cung gán cho sự phụ tội “có ý đồ không chế thái tử” nên hần vẫn kính cẩn trong cư xử với Thiên Chiêu Tể. Mặc dù đôi khi hần rất muốn giết những tên nô tài nói xấu sau lưng sự phụ. Một ngày nào đó, hần muốn trên mặt sự phụ hiện lên nụ cười rạng rỡ mà hần gặp lúc đầu.

Kỳ thực, kia đều phải trách phụ hoàng, nếu như không phải do hần sự phụ sẽ không thống khổ tiêu tụy như vậy, đôi khi còn e dè với hần. Hần không thích sự phụ như vậy, hần muốn sự phụ yêu thương hần như trước, sự phụ lúc nào cũng yêu mến hần, thấy hần tiến bộ mà mỉm cười, giải thích thắc mắc cho hần và đệ đệ, mà sự phụ hiện tại mỗi lần nhìn hần trong mắt đều hàm chứa nồng đậm áy náy. Hần không muốn. Kiên quyết không muốn!

Dù sao, tên Vũ Quân Kỳ kia cũng là một tai họa, rõ ràng đã có một thừa tướng gì đó còn muốn trêu chọc sự phụ hần, thực sự là tức chết được. Hần nhất định phải báo thù. Huyền Tĩnh Nhiên tuy rằng chỉ mới sáu tuổi nhưng trong lòng hần đã có một kế hoạch, kế hoạch sau khi lên làm hoàng đế.

Mà, lúc này người nào đó đang nằm trên long sàng thật lớn trong hoàng cung Vũ Trạch đột nhiên ngừng quần quýt với người yêu, toàn thân phát run. Chuyện gì xảy ra? Sao có gió lạnh liên tục vậy.

“Làm sao vậy? Có phải lạnh?” thừa tướng đại nhân Vũ Trạch quan tâm nhìn ái nhân đang ở dưới thân mình, khuôn mặt hần ửng hồng không giống như là lạnh, nhưng mà tại sao lại như vậy a.

“Ha hã, không có việc gì, Thiên Thương, ta thực sự là quá hạnh phúc, mỗi ngày có một thừa tướng vất vả làm việc, buổi tối còn có một phu quân rất chăm chỉ a —” Vũ Quân Kỳ còn quay ra trêu chọc Lãnh đại thừa tướng lạnh lùng, rốt cục hần thấy được nét thẹn thùng khả nghi trên khuôn mặt vạn năm băng giá kia.

“Câm miệng —” thanh âm tàn bạo qua đi, trong hoàng cung to như vậy chỉ còn lại tiếng rên rỉ của ai đó. Đêm xuân dài mới chỉ bắt đầu — bắt quá cảm xúc của người nào đó cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi —

Niên yến của Thiên Triệu qua các năm đều ca múa mừng cảnh thái bình giống nhau, năm nay là Lăng phi chủ trì biểu diễn trong cung cho nên tuyển thêm một ít mỹ nữ tuyệt sắc tới biểu diễn làm cho một số thần tử khó cầm lòng a. Nhưng hoàng đế đang ngồi trên cao kia lại như thể phía dưới biểu diễn hay không cũng như nhau, hai mắt nhìn thẳng, hơn nữa trong ánh mắt không có tiêu điểm, vừa nhìn cũng biết là đang đi vào cõi thần tiên nào đó.

“Hoàng thượng, chẳng lẽ người không hài lòng với ca vũ do nô tì chủ trì sao?” Lăng phi ngồi bên phải Huyền Trọng Thiên quay sang phu quân làm nũng. Nàng là một nữ tử thông minh, nàng biết địa vị của mình chắc chắn không cao hơn nam sủng kia bởi vì nàng chưa từng thấy hoàng thượng đối với ai như thế.

Nhưng nàng cũng muốn tranh thủ quyền lợi cho mình, nếu tình trường không như ý, nàng sẽ chọn cách sống thư thái trong hoàng cung này, dù sao thì số phận nàng cũng là chết già trong cung. Còn không bằng chấp nhận đi, như vậy có thể sống tốt một chút. Bất quá, Lăng phi biết mình nhất định phải biểu hiện khiêm tốn một chút, trong cung chỉ có hai vị hoàng tử, nhi tử của mình tương lai dù không thể làm hoàng đế, cũng sẽ là Vương gia duy nhất của Thiên Triệu a. Cho nên Lăng phi không có gì phải lo lắng.

“Nga, không có, trẫm mới vừa rồi thất thần một chút, Lăng phi an bài trẫm rất thoả mãn, sau này sự vụ trong cung đều do Lăng phi an bài đi. Trẫm đem hoàng cung to như vậy đều giao cho người, người cũng

đừng làm trầm thất vọng a.” Huyền Trọng Thiên luôn biết phi tử mình muốn gì, hẳn biết Lăng phi là một nữ tử thông minh, nàng hẳn là biết hẳn muốn nói gì.

“Nô tì tạ ơn ân điển hoàng thượng, nô tì nhất định không phụ sự trông mong của hoàng thượng.” Lăng phi vui vẻ quỳ xuống hướng về Huyền Trọng Thiên hành lễ. Nàng hẳn là người vui vẻ nhất đêm nay a.

“Thật là, phụ hoàng chỉ biết ban thưởng cho mẫu phi, đều quên cho ta bảo kiếm.” Huyền Tĩnh Hiên nhìn mẫu thân vui vẻ, thực sự hẳn thấy làm nhiều việc thì có gì vui vẻ đâu? Không biết mẫu phi suốt ngày lại muốn làm cái gì? Hẳn tương lai muốn hành tẩu trên giang hồ, sống cuộc sống của mình, dù sao thì hẳn cũng không làm hoàng đế, có ca ca là tốt rồi. Ca ca thông minh như vậy ha hả.

Huyền Tĩnh Hiên cúi mặt càng không ngừng nhỏ giọng nói thầm bất mãn, phụ hoàng đã quên phần ban thưởng quan trọng nhất mỗi năm. Trong niên yến phụ hoàng sẽ thưởng cho ba huynh muội rất nhiều đồ, hỏi bọn hắn có nguyện vọng gì. Nhưng năm nay phụ hoàng hình như quên rồi a, hơn nữa hẳn cũng chưa phát hiện tiểu muội Diệu Ngữ không tới, thực sự là một phụ hoàng thất trách. Hừ —

“Hiên nhi, người ở nơi đó nói nhỏ đích cái gì vậy? Lẽ nào cho rằng phụ hoàng quên bảo kiếm của người sao? Phụ hoàng đã sai Tiểu Đình Tử đem bảo kiếm tới rồi, nếu không muốn thì ta bảo hẳn không cần đem tới nữa —” Huyền Trọng Thiên nhìn nhị nữ tử, lộ ra khuôn mặt tươi cười khó thấy được.

“A, phụ hoàng không nên, đừng đem đi, Hiên nhi muốn. Tạ ơn phụ hoàng.” Huyền Tĩnh Hiên vừa nghe phụ hoàng nói tới bảo kiếm, sau đó thấy một người từ xa bước tới, chạy lên ôm lấy kiếm trong tay Tiểu Đình Tử sau đó lùi ngay lại như sợ ai đó sẽ lấy mất của hắn. Doạ cho Tiểu Đình Tử lui thẳng về phía sau, sợ bị thương tiểu chủ tử.

“Nhị điện hạ, cẩn thận một chút, nô tài đưa cho người, sẽ không giữ nữa.” Tiểu Đình Tử nhìn bộ dạng vội vã cấp thiết của Huyền Tĩnh Hiên, đột nhiên nghĩ, nhị điện hạ này thực sự rất giống tam Vương gia Huyền Trọng Lệnh năm đó a, đều là người mê võ.

“Không, ta muốn tự cầm, mau đưa ta.” Huyền Tĩnh Hiên cuối cùng có được bảo kiếm hẳn tha thiết mơ ước đem chuyện mẫu phi bảo hẳn xin Hoàng thượng dạy mình châu quên luôn, đương nhiên hẳn cũng không phát hiện mẫu phi vẫn nháy mắt với hắn, nhìn như muốn xuyên thành lỗ trên người hắn.

Lăng phi tức giận gần như muốn ngắt, đứa con bất hiếu này, thực sự làm thế a, rõ ràng bảo hẳn xin hoàng thượng dạy mình châu, hiện tại lại vì một thanh kiếm cái gì cũng quên hết không còn một mảnh. Dạy mình châu của nàng a. Thực sự là ai oán a, dường như một nữ tử như vậy thật không biết có đúng hay không là bất hạnh của nàng.

“Na, Nhiên nhi muốn cái gì nì? Qua tối nay, Nhiên nhi sẽ bảy tuổi a.” Huyền Trọng Thiên nhìn đứa con lớn nhất, hài tử này từ khi yến hội bắt đầu vẫn ngồi một chỗ, hình như từ khi mẫu hậu bị biếm vào lãnh cung hẳn vẫn như vậy. Chẳng lẽ là oán giận hẳn nhất mẫu hậu sao?

“Nhị thần muốn gì đó, phụ hoàng người tạm thời không cấp được, đợi khi nhị thần có khả năng, phụ hoàng sẽ cho nhị thần a.” Huyền Tĩnh Nhiên ngồi nghiêm chỉnh phía dưới phụ thân, bình tĩnh trả lời.

“Nga? Nhiên nhi chẳng lẽ là muốn gặp mẫu hậu của người sao? Trẫm —” Huyền Trọng Thiên cho rằng nhị tử vì nguyên nhân này mới buồn bực. Hẳn nhìn nhị tử nhỏ nhỏ, thực sự là một hài tử a, vẫn là tuổi không thể rời xa nường. Hơn nữa, Huyền Trọng Thiên rất tự tin hẳn hiểu đứa con này, hẳn biết cho dù Huyền Tĩnh Nhiên muốn gặp Trình Đức hoàng hậu, cũng sẽ không có thành kiến gì đối với Thiên Chiêu Tể hoặc là đối với phụ hoàng.

“Điều không phải! Nhị thần cũng không có ý muốn gặp mẫu hậu, phụ hoàng người không biết thì tốt hơn.” Huyền Tĩnh Nhiên thanh âm non nớt nhưng mơ hồ hàm chứa một chút oán khí. Vì sao mọi người đều nghĩ hẳn muốn đi gặp mẫu hậu? Tuy rằng hẳn mới bảy tuổi nhưng cũng không đến nỗi không thể không rời nường a.

Hơn nữa, hẳn sao có thể nói cho phụ hoàng nguyện vọng của mình, lẽ nào muốn lớn tiếng nói trước mặt văn võ bá quan: “Ta muốn làm hoàng đế, ta muốn quản người?” Nói như vậy còn ra thể thống gì a. Hơn nữa mục đích hẳn muốn làm như vậy chỉ là vì sự phụ, cho nên hẳn không muốn không cứu được sự phụ lại làm hại hẳn a.

“Lẽ nào, thái tử điện hạ của chúng ta có cái gì khó nói sao, hay là có ý tưởng gì đại nghịch bất đạo a.” Huyền Trọng Thiên thích thú hỏi nhi tử, dù sao cũng là một hài đồng, hơn nữa cho dù không biết Huyền Tĩnh Nhiên thực sự muốn cái gì nhưng tuyệt đối có quan hệ với Thiên Chiêu Tể.

Huyền Trọng Thiên chỉ là không muốn chỉ ra mà thôi, quan hệ của hắn và Thiên Chiêu Tể ngay cả chính hắn cũng không có hiểu rõ, sao có thể để cho người khác tới can thiệp, cho dù là nhi tử cũng không thể.

“Phụ hoàng, nhi thần sao dám thế a. Phụ hoàng không nghĩ niên yến năm nay thiếu người nào sao? Diệu Ngữ công chúa của chúng ta chạy đi đâu rồi?” Huyền Tĩnh Nhiên muốn chuyển trọng tâm câu chuyện, hắn nhìn quanh một vòng rồi chợt tìm được vấn đề có thể cho dời sự chú ý đi phụ hoàng.

“Àn? Đúng vậy, Diệu Ngữ đâu? Chuyện gì xảy ra, Diệu Ngữ không phải thích nhất niên yến hàng năm sao? Thục phi, Diệu Ngữ đâu rồi?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thục phi ngồi bên Lăng phi, quay lại hỏi nàng, tại sao không thấy bóng dáng tiểu nữ.

“Ách, nô tì không dám, Diệu Ngữ vốn định tham gia, thế nhưng nàng đột nhiên phát bệnh, cho nên vẫn ở Trình Tuyên cung nghỉ ngơi.” Thục phi kinh sợ trả lời hoàng thượng, tuy rằng nàng mừng rỡ hoàng thượng nói chuyện với mình, nhưng trọng tâm câu chuyện cũng lại không phải nàng. Phụ thê ít gặp, lẽ nào không chuyện khác để nói sao?

“Nga, phải.” Huyền Trọng Thiên nhìn Thục phi y phục và trang điểm xinh đẹp, thực sự là không rõ vì sao hài tử thì bị bệnh mà mẫu thân lại ngồi ở chỗ này thể hiện phong thái, lẽ nào tranh thủ tình cảm so với tính mệnh hài tử còn quan trọng hơn sao? Huyền Trọng Thiên vĩnh viễn không hiểu được bi ai của nữ nhân ở hậu cung, các nàng chỉ có một mục tiêu là được ân sủng, bởi vì không có ân sủng cũng sẽ không có gì cả.

“Người đâu, truyền ý chỉ của trẫm, tới Trình Tuyên cung hỏi nguyên vọng năm nay của Diệu Ngữ công chúa là gì? Hỏi nàng có gì cần cứ nói với trẫm. Phái thêm ngự y tới Trình Tuyên cung, cần được liệu trân quý gì đều trực tiếp đi theo tổng quản nhận.” Huyền Trọng Thiên phân phó cung nữ tới nhìn tiểu nữ nhi.

Kỳ thực, Diệu Ngữ từ nhỏ cũng rất ngoan nhưng thân thể suy yếu nên nàng không thể tùy ý ra khỏi cung. Mà Huyền Trọng Thiên nghĩ hài tử cùng mẫu thân ở một nơi cũng tốt nên hắn cũng không lưu ý nhiều tới Diệu Ngữ, chỉ có ngày lễ, lễ mừng có thể thấy nữ nhi, mà khi đó nữ nhi luôn luôn nhu thuận động lòng người cho nên hắn cũng không để bụng. Xem ra, Thục phi này thực sự là không biết phải như thế nào chiếu cố hài tử của mình.

14. Chương 13

Đêm đã khuya, cả hậu cung đều chìm đắm trong sự vắng vẻ nặng nề. So với tiền điện náo nhiệt, hậu cung tuy cũng thấp đèn lồng đỏ, có vẻ trang trí cho ngày lễ, nhưng không ai hay biết hậu cung thực sự là trống rỗng, âm u lạnh lẽo.

Dù được bày biện xa hoa cũng không che lấp được nỗi bi ai ở đây, bầu không khí làm cho người ta ngột thở, làm cho người ta thấy mông lung, không có cảm giác của người sống, trái tim dường như cũng sắp không chịu nổi sức ép này —

“Thúc thúc, Diệu Ngữ hiện tại rất tốt, thúc thúc, người lại ngăn người ra rồi? Có phải là Diệu Ngữ không ngoan.” Đêm khuya tại một căn phòng u ám trong Trình Tuyên cung, ánh sáng yếu ớt từ một cây nến soi bóng hai người trên tường. Thiên Chiêu Tể ôm Huyền Diệu Ngữ nhỏ bé trong lòng.

Từ đêm đó gặp tiểu công chúa đáng thương tại bụi hoa ngoài Trình Tuyên cung, Thiên Chiêu Tể vẫn định kỳ tới chữa bệnh cho nàng — dùng huyết của mình. Bởi vì trong cơ thể hắn có trăm nghìn loại kỳ dược thiên hạ được sư phụ đưa vào, cho nên ngay cả huyết của hắn cũng là dược huyết. Hắn có thể gọi là dược nhân a.

“Đều không phải, Diệu Ngữ rất ngoan, không ngoan chính là thúc thúc.” Bởi vì, thúc thúc đoạt đi phụ thân của Diệu Ngữ. Thiên Chiêu Tể không ngừng bôi thuốc trị thương đặc biệt của sư phụ lên tay, sau khi bôi thuốc gần nửa canh giờ vết thương sẽ tự động khép lại, hơn nữa sẽ không nhìn thấy vết thương, đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn cho Huyền Diệu Ngữ uống huyết trong thời gian dài như vậy mà Huyền Trọng Thiên vẫn không phát hiện.

Chỉ là, đôi khi Thiên Chiêu Tể cho Diệu Ngữ quá nhiều huyết sẽ cảm thấy váng đầu. Hơn nữa, hẳn cứ cách hai ngày sẽ cấp cho Huyền Diệu Ngữ một lần, mà tốc độ tái tạo huyết của cơ thể thua xa tốc độ xói mòn cho nên thân thể hắn cũng từ từ trở nên gầy gò, mỗi khi Huyền Trọng Thiên ôm hắn lo lắng muốn mời ngự y. Thiên Chiêu Tể luôn luôn dùng lý do mình là một thần y gạt đi khiến cho Huyền Trọng Thiên mỗi lần đều rất ảo não, bởi vì hắn không biết Thiên Chiêu Tể rốt cuộc là làm sao? Hắn luôn bảo ngự trù phòng hầm thuốc bổ cho Thiên Chiêu Tể, sau đó sai Tiểu Đình Tử nhìn Thiên Chiêu Tể uống xong mới đi.

Thiên Chiêu Tể nhớ tới mỗi lần hoan ái Huyền Trọng Thiên luôn luôn nói ôm hắn không thoải mái chút nào lại không nhận được đồ vật, người kia tuy rằng mỗi lần đều oán giận, thế nhưng chính mình cũng không biết tiết chế dục vọng một chút. Cho nên Thiên Chiêu Tể cũng lười không nói gì với Huyền Trọng Thiên, bởi vì hắn đã quyết định con đường của mình.

Chỉ cầu lão thiên gia cho hắn thêm một chút thời gian nữa, để hắn có thể tiếp tục hưởng thụ ấm áp từ người kia thêm một thời gian nữa. Thiên Chiêu Tể nhìn Trình Tuyên cung bày biện xa hoa cũng không thoát khỏi số phận chủ nhân không được sung hạnh. Kỳ thực, từ khi hắn đến với Huyền Trọng Thiên, hậu cung này đâu có nữ nhân nào thực sự được sung hạnh. Thực ra hắn đang làm gì, chẳng phải hắn đang làm việc mà năm đó người khác làm với mẫu thân hắn, chỉ khác chỗ hắn là một nam nhân mà thôi, đây kỳ thực cũng không phải việc hắn nghĩ ngờ tới.

“Thúc thúc, sang năm Diệu Ngữ sẽ năm tuổi. Ta có thể đến học đường*.” Huyền Diệu Ngữ mơ ước được tới học đường, các hoàng tử công chúa Thiên Triệu được tiếp thu giáo dục từ nhỏ. Chỉ là hoàng tử bắt đầu học tập từ ba tuổi, mà công chúa thì từ năm tuổi bắt đầu học tập một ít nữ giới*, tam tông tứ đức các loại nhằm bồi dưỡng sự uy nghiêm và cao quý cho các nàng – công chúa của hoàng gia, tuy rằng cũng đọc lướt qua các tác phẩm văn học nổi tiếng, nhưng dù sao cũng là nữ tử, cho nên tài đức của bọn họ cũng là chuẩn bị cho phu quân tương lai.

“Phải? Diệu Ngữ của chúng ta trưởng thành a. Diệu Ngữ, thúc thúc nghe nói khi sang năm mới, các người đều có thể nói với phụ hoàng một tâm nguyện, không biết tâm nguyện của Diệu Ngữ là gì a?” Thiên Chiêu Tể nhìn Diệu Ngữ hồn nhiên tươi cười, yêu thương nữ hài này, một mình ở trong hoàng cung rộng lớn lại không được mẫu phi quan tâm.

“Không biết, ách, kỳ thực, Diệu Ngữ muốn phụ hoàng đến xem Diệu Ngữ nhiều hơn, thế nhưng nương nói, đều là bởi vì tên bại hoại kia, phụ hoàng mới không đến đích.” Diệu Ngữ ủy khuất nhớ tới nam sủng gì đó của phụ hoàng đang lan truyền qua miệng mọi người, làm hại nàng không được phụ hoàng quan tâm, cho nên trong trái tim nhỏ bé của nàng không thể phân tích được tình huống đặc biệt này.

“Không biết, Diệu Ngữ cũng không thể xin phụ hoàng yêu cầu tên bại hoại kia rời đi a.” Diệu Ngữ nhỏ giọng nói thầm nguyện vọng của chính mình, Thiên Chiêu Tể có nghe thấy nguyện vọng của Diệu Ngữ. Hắn nhìn khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của nàng, thực sự là một nữ hài khả ái a, tương lai nàng nhất định sẽ mê đảo vô số nam tử trong thiên hạ.

“Diệu Ngữ, ta nghĩ lão thiên gia nhất định sẽ nghe được nguyện vọng của ngươi, cho dù phụ hoàng của ngươi không nghe được.” Thiên Chiêu Tể an ủi Huyền Diệu Ngữ, Huyền Trọng Thiên đương nhiên không nghe được a, nếu như để cho người kia nghe được nguyện vọng của Diệu Ngữ, chẳng phải là lại phát sinh một lần nữa vụ việc như Trình Đức hoàng hậu.

Thiên Chiêu Tể không biết mình có nên là vui vẻ hay không, thời cổ có Đắc Kỷ mê hoặc Trụ vương, chiếm được toàn bộ tình yêu của nam nhân, nàng thật cao hứng. Mà hắn vì sao lại không có tí xíu cảm giác vui vẻ nào. Thiên Chiêu Tể ôm thân thể nhỏ bé của Diệu Ngữ, qua tối nay nàng đã năm tuổi. Mà hắn cũng đã là một nam nhân mười tám tuổi, hắn đang ở thâm cung này làm gì đây?

“Công chúa điện hạ có ở trong Trình Tuyên điện không? Nô tài phụng mệnh hoàng thượng đến hỏi thăm bệnh tình công chúa điện hạ.” Thiên Chiêu Tể và Huyền Diệu Ngữ ở trong điện nghe được thanh âm ngoài cửa đều rất sững sốt. Bọn họ tuy mang tâm sự khác nhau nhưng đều khẩn trương vì đối phương, nếu như bị Huyền Trọng Thiên phát hiện hắn dùng huyết của mình cấp cho Diệu Ngữ uống, không biết Huyền Trọng Thiên sẽ làm gì đây?

Lúc đầu, Thiên Chiêu Tể nghe nói Vương phi của Nhị vương gia Huyền Trọng Tĩnh thuở nhỏ thể nhược đa bệnh, thân thể hư hàn, sau đó hắn từng xin Huyền Trọng Thiên đi xem bệnh cho Vương phi. Nhưng lúc

đó Trọng Thiên sợ hấn rồi đi, nói cái gì cũng không chịu, hơn nữa hấn không muốn cho hấn xuất đầu lộ diện, nói hàng năm trong cung đều đưa vào Dung vương phủ rất nhiều dược liệu trân quý, cho nên căn bản không có vấn đề gì. Thực sự là không biết Huyền Trọng Thiên này có còn chút tình nghĩa huynh đệ nào hay không nữa.

“Ta không sao, chỉ là có chút buồn ngủ. Phụ thân hỏi nguyện vọng của ta sao?” Huyền Diệu Ngữ dù sao cũng là một tiểu hài tử, vừa nghe tới phụ hoàng quan tâm mình, lập tức vui vẻ lằng lằng. Thực sự là dễ thỏa mãn a. Huyền Diệu Ngữ vốn muốn lao ra ngoài nhưng nếu như đi ra ngoài nói thúc thúc sẽ bị người khác phát hiện nên nàng đành nhịn xuống.

Mỗi lần, ta đều muốn uống thật nhiều huyết của thúc thúc, tuy rằng vị huyết rất khó uống nhưng thân thể lại càng ngày càng tốt hơn. Có phải như vậy sẽ có thể tùy ý chạy nhảy trong cung a. Trước đó ta luôn phải cẩn thận, nếu như bị lạnh sẽ dẫn phát hàn độc. Như vậy sẽ rất lạnh, ngay cả Tiểu Châu tỷ tỷ ôm vào lòng cũng không có cảm giác ấm áp a.

Hiện tại số lần nàng phát bệnh càng ngày càng ít, đôi khi nàng có thể duy trì nửa tháng cũng không phát bệnh. Ngay cả Trịnh thái y đều cảm thấy kỳ quái vì thân thể của nàng đang chuyển biến tốt đẹp mà thái y viện bọn họ lại không có trị liệu đặc biệt gì mà chỉ dựa theo phương thuốc cũ tận lực điều trị thân thể của tiểu công chúa mà thôi. Vì thế các thái y đều nghĩ lão thiên gia có mắt, bọn họ nỗ lực nhiều năm như vậy cũng không uống phí, kỳ thực bọn họ cũng không biết đây đều là công lao của thúc thúc a.

“Đúng vậy, hoàng thượng hỏi nguyện vọng của công chúa, cho nên phái nô tài đến đây. Không biết công chúa điện hạ có nguyện vọng gì.” Tiểu công công đứng ngoài kính cẩn nhắc nhở thánh chỉ của hoàng đế, tới nay Thực phi hình như không biết do nguyên nhân gì làm hoàng thượng mất hứng, tốt nhất là tiểu công chúa này đừng có nguyện vọng gì kỳ quái, bằng không hoàng thượng bệ hạ không biết sẽ có sắc mặt gì đây.

“Ta, ta cũng không thể yêu cầu phụ hoàng đem thúc thúc xấu xa kia đuổi đi a.” Huyền Diệu Ngữ đấu tranh một chút nói ra nguyện vọng của mình, tuy rằng Tiểu Châu tỷ tỷ nói nàng không nên nói lung tung nhưng nếu như phụ hoàng đuổi thúc thúc xấu xa kia đi, mẫu phi có phải sẽ càng yêu nàng a. Khi Huyền Diệu Ngữ đang nói ra nguyện vọng tâm niệm của bản thân, cũng cảm giác được cánh tay đang ôm mình không biết vì sao run rẩy một chút. Nàng rất muốn phụ mẫu yêu nàng a, nàng muốn giống như Tiểu Bàn vậy, được phụ mẫu quan tâm.

“Ách! Công chúa điện hạ người nói cái gì?!” Thái giám ngoài cửa thiếu chút nữa nhảy lên khỏi mặt đất, thúc thúc xấu xa đó, Thiên Triệu vương triều trên dưới có thể được Diệu Ngữ xưng là thúc thúc cũng chỉ có hai vị Vương gia a. Mà số lần hai vị Vương gia gặp công chúa là vô cùng hữu hạn, hơn nữa bọn họ đều thập phần thương yêu công chúa bị nhiễm hàn độc từ nhỏ này, nhất là tam Vương gia Huyền Trọng Lệnh, Huyền Diệu Ngữ từ nhỏ đã thích tiểu thúc thúc này, mỗi lần tam Vương gia về kinh cũng đều đến gặp Diệu Ngữ công chúa mà.

“Thúc thúc xấu xa kia, hay ở trong phòng phụ thân —” Huyền Diệu Ngữ nói ra nguyện vọng của chính mình, trong lòng nàng không biết ái tình là gì, nàng chỉ biết là phụ mẫu nàng không cùng một chỗ, như vậy rất không đúng. Phụ mẫu không phải là giống phụ mẫu của Tiểu Bàn, ở cùng hài tử sao?

Thiên Chiêu Tể ôm Huyền Diệu Ngữ giống như muốn đem nàng giữ chặt bảo hộ nàng, tiểu cô nương này có biết hay không chính mình vừa mạo phạm tới phụ hoàng. Phụ hoàng nàng nghe được tâm niệm nguyện vọng này sẽ có phản ứng gì? Thế nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện quyết tâm và kiên nghị, Thiên Chiêu Tể nhìn tiểu nữ hài này dường như không quan tâm hậu quả. Thực sự là ghé non không sợ hổ a. Thiên Chiêu Tể đang nghĩ biện pháp như thế nào cứu tiểu công chúa này, lời nói của nàng không biết sẽ bị phụ thân lý giải ra sao nữa?

Hai người trong phòng cũng không nói gì thêm nhưng công công ngoài cửa có thể đã không dễ chịu lắm. Vừa rồi hấn nghe được công chúa điện hạ nói ra nguyện vọng, còn thiếu nước muốn tự tử ngay trong Trình Tuyền cung này, mà khi nghe được câu nói kế tiếp lại hận không thể chưa từng nghe qua bất cứ cái gì.

Tiểu công công này đang hối hận mình vì sao nóng lòng biểu hiện mà xung phong nhận tới Trình Tuyền điện tuyên chỉ trước mặt Tiểu Đình Tử công công a. Việc này tiểu công công nho nhỏ như hấn làm sao tới tiền điện trả lời hoàng thượng a. Hấn thà rằng cả đời không có cơ hội trở nên nổi bật cũng không muốn như hiện tại a. Tiểu thái giám dường như đã thấy được hình ảnh mình bị hoàng đế đại nhân lăng trì xử tử.

“Diệu Ngữ a, người không thích thúc thúc đến thế sao?” Thiên Chiêu Tể nhìn tiểu công chúa đang ngủ trong lòng mình, nàng dường như không biết mình đã làm ra đại sự gì, vẫn đang ngủ rất sâu, không biết hiện tại hoàng đế Thiên Triệu có phải đã tức giận muốn đem nữ nhi bầm thây vạn đoạn hay không.

Bất quá, hẳn sẽ không cho phép Huyền Trọng Thiên làm ra chuyện gì thương tổn tính mệnh người khác. Tựa như khi hắn vui vẻ sẵn khoái giết hai nam nhân đã phi lễ với hắn. Thiên Chiêu Tể biết chính mình có thể vì Trình Đức hoàng hậu cầu xin nhưng hắn tuyệt đối không thể cầu xin cho hai nam nhân kia, bởi vì nếu như hắn cầu xin, Huyền Trọng Thiên không biết sẽ làm gì đối với hai người họ. Có lẽ giết họ mới là kết cục tốt nhất cho bọn họ a, trong hoàng cung hẳn là có các loại cực hình chuyên dùng để đối phó phạm nhân đi.

Thiên Chiêu Tể đem Huyền Diệu Ngữ đang ngủ say đặt lên giường, sau đó nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, đặt thêm than vào lò sưởi trong điện, để cho trong điện trở nên ấm áp. Sau đó xoay người rời Trình Tuyên điện, hẳn nghĩ Huyền Trọng Thiên hẳn là đã nhanh chóng quay về tẩm cung. Không biết, hẳn vì tiểu công chúa cầu tình, Huyền Trọng Thiên có thể cảm thấy kỳ quái hay không a —

“Người nói cái gì? !” Giọng nói tức giận của Huyền Trọng Thiên làm cho cả yến hội rơi vào im lặng, mọi người cảm giác được gió lạnh mãnh liệt thổi qua đỉnh đầu, không biết người hoàng đế Thiên Triệu đang giận dữ có phải bọn họ hay không a. Thật là, vì sao không sáng suốt mà giả bệnh xin ở nhà đi, như vậy có thể cùng lão bà và hài tử mừng năm mới a, sao lại hết lần này tới lần khác muốn làm cho hoàng thượng vui vẻ mà tới niên yến làm gì, có ngày mất mạng a.

Huyền Trọng Thiên tức giận nhìn tiểu thái giám vẫn đang run rẩy phía dưới, tức giận tới mức làm cho chén rượu trong tay vỡ nát, mảnh vỡ cắm vào tay hắn cũng không có cảm giác. Ánh mắt Huyền Trọng Thiên phần nộ như muốn đem ai đó ra chặt làm tám khúc.

“A, hoàng huynh Diệu Ngữ nhất định là phát bệnh nên mới hồ đồ như vậy. Nàng mới là một tiểu nữ hài năm tuổi, cái gì cũng không hiểu, căn bản không nói nên lời.” Huyền Trọng Lệnh lập tức cầu xin cho tiểu chủ nữ, hoàng huynh hẳn lần này là thực sự tức giận a. Không biết ai sẽ không may đây.

“Người, công chúa thật đã nói như thế sao?” Huyền Trọng Thiên không để ý tới đệ đệ ở bên cạnh, ánh mắt nhìn thẳng tiểu thái giám đang quỳ gối trước mặt, dường như muốn xuyên thủng vô số lỗ trên người hắn. Tiểu thái giám kia cúi đầu gần như dán chặt trên mặt đất, thân thể run run như lá khô trước gió.

“Nô tài không dám nói bậy a. Công chúa thật sự nói như vậy, nô tài còn cố ý hỏi hai lần.” Tiểu thái giám lập tức thanh minh. Hàng thượng anh minh a, chuyện như vậy có cho hắn mười cái đầu, hắn cũng không dám nói bừa trước mặt hoàng thượng a.

“Hảo, hảo, thực sự là nữ nhi tốt của trẫm.” Huyền Trọng Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng từ. Hắn nhìn tiểu thái giám phía dưới đang không biết nên làm thế nào cho phải, lại lạnh lùng nhìn Thục phi còn đang ngồi kia. Mà Thục phi khi nhận thấy ánh mắt Huyền Trọng Thiên, lập tức giống như con nhím, nhảy xuống khỏi chỗ ngồi, quỳ gối trước mặt hắn.

“Hoàng thượng, nô tì tội đáng chết vạn lần, không có giáo dục tốt Diệu Ngữ, thỉnh hoàng thượng niệm tình nàng trẻ người non dạ mà tha cho nàng.” Thục phi quỳ trên mặt đất khẩn cầu Huyền Trọng Thiên tha thứ, nếu như bị hoàng thượng trách tội, hai mẫu tử nàng không biết sẽ có kết quả gì đi.

“Trẫm đương nhiên biết nữ nhi tuổi nhỏ, trẫm còn không đến mức không phân biệt được thị phi. Thế nhưng, người hình như lại không phân biệt được thị phi a.

15. Chương 14

“Hoàng thượng, nô tì không có dạy cho Diệu Ngữ cái gì a, Diệu Ngữ phần lớn thời gian đều đau ốm, căn bản là không thể gặp nô tì a.” Thục phi cực lực biện giải cho mình, nàng không hề biết chính những gì mình vừa nói lại làm Huyền Trọng Thiên thêm tức giận, thân là mẫu thân lại có thể mặc kệ nữ nhi không chăm sóc. Dám nói ra những lời như vậy, không biết Thục phi này đang làm cái gì đây.

“Nga, trẫm đã biết. Nữ nhi của trẫm trong cung lại giống một dã hài tử ngay cả nương dạy nàng phải nói gì cũng không có, người không biết còn tưởng rằng hoàng tử công chúa Thiên Triệu đều không có trình độ gì.

Truyền ra ngoài, thanh danh Thiên Triệu ta còn có thể tồn tại sao? !” Huyền Trọng Thiên không để ý tới Thục phi đang biện giải, nhìn nữ nhân đã từng vì cứu hắn mà thân trúng kịch độc, lúc đó hắn rất cảm kích nàng nhưng vẫn không thể yêu nàng. Bởi vì Huyền Trọng Thiên hắn sẽ không yêu ai ngoại trừ nam nhân kia.

“Không, không hoàng thượng, nô tì, ta — hoàng thượng —” Thục phi cuối cùng không biết nên nói như thế nào, nàng chỉ có thể quỳ trên mặt đất không ngừng hướng về Hoàng thượng dập đầu, chỉ sợ mình tuổi già phải sống trong ly cung hẻo lánh kia, nếu thế không bằng để nàng chết đi. Thục phi lần này biết rõ mình nói sai, chỉ là không biết Diệu Ngữ vì sao lại nói ra những lời đó, tuy rằng nàng cũng không thích nam sủng rất được hoàng thượng bảo hộ kia nhưng trong cung này có ai dám nói ra a.

“Truyền ý chỉ của trẫm, từ bây giờ, Diệu Ngữ công chúa do nhũ mẫu của thái tử dạy dỗ. Cùng thái tử ở tại Đông Cung, phải thái y của thái y viện thường xuyên tới Đông Cung.” Giọng nói lạnh băng của Huyền Trọng Thiên thanh biểu hiện hắn vô cùng phần nộ. Hắn sẽ giáo dục tốt nữ nhi, dù sao cũng là cốt nhục của chính mình, hắn đương nhiên phải chăm lo quan tâm.

“Hoàng thượng, nô tì không muốn xa Diệu Ngữ a. Nô tì thỉnh cầu hoàng thượng để nô tì giáo dục Diệu Ngữ, nô tì nhất định tận tâm tận lực. Sẽ không cô phụ mong muốn của hoàng thượng.” Thục phi cầu xin Huyền Trọng Thiên để cho nàng giáo dục nữ nhi, bởi vì nếu như Diệu Ngữ bị mang đi, tức là nàng đã không còn tác dụng nữa, một nữ nhân không đảm đương nổi chức trách thê tử, hiện tại ngay cả mẫu thân cũng không làm được, nàng sẽ không thể sống yên ổn trong hậu cung này.

“Ý trẫm đã quyết, người bên ngoài không cần dị nghị. Thục phi, người cũng không cần lo lắng, trẫm nói rồi, ân tình của người trẫm sẽ không quên. Người cứ ở trong hậu cung hưởng thụ đãi ngộ cấp bậc quý phi.” Huyền Trọng Thiên nhìn nữ nhân trước mắt, sự tham lam của nàng khiến cho nàng mất đi tất cả, ngay cả nữ nhi cũng phải ly khai, nàng còn có thể oán ai?

“Được rồi, Thục phi người hãy bình thân. Mọi người tiếp tục uống rượu đi, tối nay là đêm ba mươi, vốn là ngày vui.” Huyền Trọng Thiên nhìn thần tử có chút cứng ngắc, tất cả mọi người đang nhìn sắc mặt hắn mà hành sự, hắn vốn có không phải bạo quân cho nên mọi người không cần sợ hắn như vậy a.

“Nô tì tạ ân hoàng thượng.” Thục phi không thể nói thêm gì nữa, nàng chỉ có thể tiếp nhận ý chỉ hoàng thượng, tuy rằng sau này không thể thường xuyên nhìn thấy nữ nhi nhưng cũng không có gì khác nhau. Dù sao tương lai nữ hài tử cũng phải lập gia đình, cho nên nàng cũng không cần chăm sóc nữ nhi vì mục đích của mình nữa. Hoàng thượng đã hứa cấp cho nàng một đời vinh hoa phú quý, nếu muốn thêm gì đó, nàng hôm nay cũng thấy rõ rồi, đời này nàng sẽ không chiếm được.

Nữ nhân ở hậu cung có thể làm tất cả vì mình, các nàng có thể điều chỉnh tâm trạng rất nhanh chóng. Trong cái lồng hậu cung xa hoa này, các nàng chỉ có thể học cách thích ứng, bằng không sẽ bị ép tới phát điên.

“Nhị đệ, người chủ trì yến hội tiếp đi.” Huyền Trọng Thiên quay đầu nhìn về phía Nhị đệ Huyền Trọng Tĩnh, nhị vương gia Huyền Trọng Tĩnh tối nay cũng đưa Vương phi theo. Do chủ trì niên yến trong cung lần này, cho nên Huyền Trọng Tĩnh đều bị bắt ở trong hoàng cung mỗi ngày, hắn lo lắng Vương phi một mình ở trong phủ, dù sao thì trong hoàng cung này là nơi có nhiều được liệu nhất, hắn chỉ cần đơn giản là mang theo ái thê mà thôi.

Huyền Trọng Tĩnh nhìn khuôn mặt thê tử có chút uể oải, thực sự là ghét hoàng huynh quấy rối phu thê bọn họ nghỉ ngơi a. Bất quá, hắn phải vì quân phân ưu a. Ai bảo người ta cho hắn bổng lộc.

“Thị, thần đệ lĩnh chỉ.” Huyền Trọng Tĩnh nhìn hoàng huynh xoay người rời đi, chỉ biết hoàng huynh là vì người kia mà đi. Thật là, ngay cả Dung vương gia bình thường không có lòng hiếu kỳ cũng phải tò mò người kia của hoàng huynh rốt cuộc là có bộ dáng gì nữa, thật không biết hoàng thượng sao lại bảo hộ hắn đến thế. Thực sự là rất cẩn thận a.

Kỳ thực Dung vương gia có thể tự do xuất nhập trong cung, hắn đã từng thấy qua nam nhân kia, chỉ là nhìn người kia từ xa bộ dạng yếu đuối, thần thái phiêu dật, khiến cho người ta nảy sinh hảo cảm, thật không biết nếu như nhìn thấy diện mạo sẽ còn thế nào nữa? Lê nào thực sự là giống như lời đồn bên ngoài, bộ dáng rất mỹ hoặc sao?

Thế nhưng một nam nhân sao có thể giống nữ nhân làm cho nam nhân si mê a? Huyền Trọng Tĩnh không thể lý giải, hoàng huynh hẳn đã thấy qua nữ nhân quyến rũ nhiều lắm, lẽ nào sẽ bị một nam nhân yêu mê hoặc sao. Nam nhân kia nhất định không phải là dùng tư sắc mê hoặc hoàng huynh hẳn, nhưng lại là cái gì a?

“Trọng Lệnh, người lưu lại chủ trì yến hội một hồi, dù sao cũng chỉ là bảo bọn thị vệ đốt pháo hoa, sau đó chú ý phòng ngừa hỏa hoạn là tốt rồi. Người là Trần Viễn đại tướng quân hẳn là có thể làm tốt chuyện nhỏ ấy chứ?” Huyền Trọng Tĩnh nhìn tam đệ nở nụ cười, hẳn đang bức mình, vì sao không tìm cái tên chưa vợ này đi, hết lần này tới lần khác làm phiền người đã có vợ là hẳn a?

“Cái gì? Uy, nhị ca, người sao có thể như vậy. Đừng tưởng rằng người cấp bậc so với ta cao nên cứ như vậy. Uy, người đừng đi a —” Huyền Trọng Lệnh nhìn nhị ca chuẩn bị chạy càng không ngừng kháng nghị cho mình, hẳn còn muốn lợi dụng hệ thống tình báo của Thiên Triệu gửi cho người kia một bức thư a. Không biết người kia tại biên cảnh xa xôi có nhớ tới hẳn hay không.

Tối nay là đêm ba mươi, không biết các tướng sĩ biên cương có vui vẻ hay không, không biết man tộc nhìn như hòa bình kia có đánh lên không. Tuy rằng toàn bộ thiên hạ do sáu nước phân chia nhưng tại biên giới còn có một số man tộc không ngừng quấy phá nhân dân các nước, có lúc bọn chúng giả họa cho một nước, khơi mào chiến sự.

“Ân, tam đệ, thật ngại, kỳ thực là ta có chút khó chịu — nhị ca người hẳn — kỳ thực, ta không sao — khụ khụ —” giọng nói ôn nhu của Dung vương phi vang lên, biểu thị ý xin lỗi, thanh âm ôn nhu như nước thực sự là vũ khí tốt a. Ngay cả Dung vương gia Huyền Trọng Tĩnh lạnh lùng bình tĩnh trong thiên hạ cũng bị một nữ nhân ốm yếu bắt làm tù binh.

“Ách, tẩu tử đừng lo lắng, tiểu đệ nhất định sẽ chia sẻ cho các người. Tẩu tử cứ yên tâm về phủ, ta có gì bất mãn tới tìm nhị ca là được rồi.” Huyền Trọng Lệnh nhìn tẩu tử trên ghẹo, sau đó thấy nhị ca đang nhìn tiểu thê lộ ra hình dạng e lệ như vậy, trong mắt nhu tình cùng dục hỏa càng tăng lên.

Thật không biết chính mình và người kia lúc nào mới có thể như nhị ca hiện tại a. Ái tình thực sự là vấn đề nan giải, nếu như có thể lựa chọn Huyền Trọng Lệnh cũng không muốn yêu trắc trở như vậy, nhưng mà hẳn lại yêu phải một tên không có đầu óc. Huyền Trọng Lệnh hẳn đời này cũng đều giao cho người kia rồi, cũng không biết người kia lúc nào mới có thể phát hiện lời hẳn nói đều là sự thực, từ khi mười sáu tuổi mỗi câu nói của hẳn đối với người kia đều là thật lòng mà.

“Vậy phiền phức tam đệ người a.” Huyền Trọng Tĩnh cũng không để ý tới đệ đệ, mới vừa rồi tiểu kiều thê của hẳn ho khan, hẳn phải đi về hảo hảo bảo vệ kiều thê. Dù sao thì hoàng cung này rất lớn, cho dù có bị pháo hoa thiêu rụi một hai tòa cung điện cũng không có vấn đề gì a. Chỉ cần không đem Kim Loan điện đốt rụi là không có vấn đề gì.

Kỳ thực Huyền Trọng Tĩnh còn rất mong tam đệ có thể đem bảo bối Kim Loan điện của hoàng huynh hẳn thiêu rụi đi, như vậy hẳn có thể không cần vào triều nữa, ở nhà cùng nương tử thân yêu mới thật là tốt a. Thế nhưng hẳn là nhị vương gia vương triều Thiên Triệu, là rường cột quốc gia a, vương cung Thiên Triệu không có hẳn không biết sẽ như thế nào đây.

“Tĩnh, để tam đệ ở lại trong cung, chúng ta như vậy có tính là kháng chỉ hay không?” Huyền Trọng Lệnh nghe được tẩu tử tốt bụng của mình vừa đi vừa quan tâm tới tam đệ, thực sự là cảm động a, nếu như tẩu tử tốt bụng của hẳn có thể khỏe mạnh trở lại thì càng tốt hơn nữa. Nhị ca hẳn cái gì cũng nghe theo tẩu tử.

“Không quan hệ. Hoàng huynh sẽ thông cảm chúng ta những... người có vợ.” Huyền Trọng Tĩnh ôn tồn nói với thê tử của mình, còn đồng dạng chọc vào chỗ đau của Tam Vương gia Huyền Trọng Lệnh, ba huynh đệ bọn họ chỉ có hẳn hiện nay ngay cả người yêu cũng không có. Thực sự là bi ai a, nghĩ hẳn Trần Viễn đại tướng quân Thiên Triệu ở ngoài thanh danh lan xa, nhưng bại dưới tay vợ.

Ai, Huyền Trọng Lệnh nhìn bọn thị vệ vẫn chờ mệnh lệnh bên cạnh, nhanh lên một chút đốt xong pháo hoa sẽ về nghỉ ngơi. Nhưng mà mình một người nằm một giường thật đúng là quạnh quẽ a.”Được rồi, truyền lệnh xuống, đốt pháo hoa.” Huyền Trọng Lệnh ra lệnh cho thị vệ trưởng bên cạnh, dù sao thì cũng không có mấy ai xem pháo hoa.

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Thị vệ xoay người rời đi, một lúc sau trên bầu trời xuất hiện pháo hoa ngũ sắc, rọi sáng bầu trời đêm, cũng chấm dứt kết thúc cho niên yến hàng năm.

“Thế nào? Đẹp không?” Huyền Trọng Thiên trở lại tấm cung không phát hiện người mình muốn tìm, hắn xoay người đi ra thì phát hiện người kia đứng ở trong vườn ngẩn ngơ nhìn pháo hoa trên trời, ngay cả chớp mắt cũng không. Pháo hoa ngũ sắc ánh lên trên bạch y lộ ra vẻ đẹp mỹ lệ.

“Ân, chỉ tiếc là quá ngắn.” Thiên Chiêu Tễ nhẹ nhàng trả lời câu hỏi của người phía sau. Hắn cảm thấy hai tay người kia đang ôm mình, thực sự là lạnh a. Đêm khuya trong cung vẫn lạnh như vậy, không biết mùa xuân khi nào mới đến?

“Ta mỗi ngày đều đốt pháo hoa cho người được không? Chỉ cần người thích, ta sẽ đốt cho người xem, được không?” Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt mơ mộng của Thiên Chiêu Tễ, nghĩ chính mình sẽ chìm đắm trong đó mất. Nếu như người này thích, có đốt thêm pháo hoa hắn cũng không để ý. Có thể làm cho Thiên Chiêu Tễ cười như lần đầu gặp mặt là điều hắn vô cùng mong muốn, hắn mong muốn Thiên Chiêu Tễ có thể toàn tâm tin cậy hắn, đem chính mình giao cho hắn, chứ không phải mang theo nặng nề bất tín nhiệm và lo sợ như bây giờ.

“Người muốn cho ta trở thành tội nhân sao?” Thiên Chiêu Tễ xoay người nhìn nam nhân đang ôm mình, lẽ nào hắn thực sự đem hắn coi như sủng vật để nuôi dưỡng sao? Năm đó để giành được nụ cười của mỹ nhân, vương thượng ngu ngốc kia đã châm đèn chỉ dùng trong trường hợp khẩn cấp của quân đội, kết quả đổi lấy quốc gia diệt vong. Không biết có thể là hắn làm cho Thiên Triệu vì pháo hoa mà diệt vong hay không.

“Thiên Chiêu Tễ, người im miệng. Trong mắt trẫm, người không phải sủng vật, lại càng không là nam sủng. Người là ái nhân của Huyền Trọng Thiên ta, là người ta yêu.” Huyền Trọng Thiên thở gấp nhìn nam nhân trước mắt còn đang mỉm cười với hắn, đáng hận, hắn sao có thể cười như thế.

“Qua tới nay ta sẽ mười tám tuổi. Mười tám tuổi hắn là làm được gì đó?” Thiên Chiêu Tễ không để ý tới Huyền Trọng Thiên, tiếp tục nói ra suy nghĩ của bản thân. Hắn năm nay mười tám tuổi, không biết sự phụ và sự thúc hiện tại đang làm gì? Hai người bọn họ có nhớ tới mình hay không, Tễ nhi của bọn họ bị nhốt trong hoàng cung thật lớn, bọn họ lúc nào mới đến gặp hắn a.

“Nga? Lẽ nào người cũng muốn nói nguyện vọng tân niên sao? Tễ, người muốn cái gì?” Huyền Trọng Thiên nói, hỏi Thiên Chiêu Tễ rốt cuộc muốn cái gì.

“Ta muốn người sẽ đáp ứng sao?” Thiên Chiêu Tễ chăm chú nhìn Huyền Trọng Thiên, ánh mắt khó có thể dứt ra. Hắn tuy rằng chỉ nhẹ nhàng hỏi Huyền Trọng Thiên, nhưng lời nói lại kiên định không thể bỏ qua. Thiên Chiêu Tễ không biết làm thế nào giải quyết tình trạng giữa hắn và Huyền Trọng Thiên, biện pháp nhanh nhất và duy nhất chỉ có thể là ly khai hắn. Chỉ là, không biết hắn quan tâm Huyền Trọng Thiên tới đâu.

“Trẫm sẽ không hứa.” Huyền Trọng Thiên dùng tư thái vương giả nhìn Thiên Chiêu Tễ, hắn không cho phép Thiên Chiêu Tễ rời khỏi mình.

“Quên đi.” Thiên Chiêu Tễ cũng không cưỡng cầu nữa, dù sao thì quan hệ hai người bọn họ còn không rõ ràng.

“Tễ, người có thể không tin vào ta thế sao? Kỳ thực, chỉ cần người cũng đối mặt với tình cảm của ta, cùng ta đối mặt, chúng ta sẽ giải quyết được vấn đề hiện tại.” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tễ, thật không biết hắn đang lo lắng cái gì, chẳng lẽ không phải hai người yêu nhau có thể cùng một chỗ sao? Lẽ nào hai người yêu nhau không phải là vui vẻ hạnh phúc ở cùng nhau?

“Người nghĩ quá đơn giản rồi, không phải hai người có tình cảm nhất định sẽ cùng một chỗ, bằng không trong thiên hạ tất cả đều là đẹp đôi hết.” Thiên Chiêu Tễ nhìn hoàng đế Thiên Triệu, thật không biết nam nhân đã hai mươi lăm tuổi này sao có thể có ý nghĩ như vậy, trên tình trường hình như không thể dựa vào niên kỷ để phán đoán sự trưởng thành a.

“Tễ, ta, chúng ta. Người, rốt cuộc muốn thế nào mới có thể giải quyết được.” Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt Thiên Chiêu Tễ, hắn nghĩ người kia dường như lúc nào cũng có thể rời khỏi mình. Rốt cuộc phải thế

nào mới có thể giải quyết tất cả, nếu như hần buông tha vương vị thì có thể hay không? Mang theo người hần yêu cùng rời đi.

“Người có thể buông tha tất cả sao? Không, là người có thể không hề lo lắng mà buông tha tất cả sao?” Thiên Chiêu Tể nhìn hoàng thượng trước mắt, chỉ cần liếc mắt hần đã biết Huyền Trọng Lệnh đang nghĩ gì, hai người bọn họ thật là tâm đầu ý hợp a.” Sẽ rất nhanh thôi.” Thiên Chiêu Tể nói xong tựa đầu lên vai Huyền Trọng Thiên, cho Huyền Diệu Ngữ uống huyết của mình, thân thể hiện nay lại rơi vào cảm giác choáng váng.

“Ta mệt mỏi quá a, chúng ta không bàn luận vấn đề này nữa được không? Ta còn chưa ăn cơm tất niên đâu. Không biết hiện tại có phải đã muộn không?” Thiên Chiêu Tể dạ dày trống rỗng lại thêm thiếu máu quá nhiều, thân thể đã chịu không nổi thời gian đứng lâu như thế, thế nhưng hần muốn duy trì trước mặt Huyền Trọng Thiên. Không muốn nam nhân quan tâm hần từng giây phút này nhìn ra hần đang khó chịu. Đáng tiếc hần thực sự là không kiên trì được nữa, hần muốn đem toàn bộ sức nặng cơ thể mình giao cho Huyền Trọng Thiên a.

“Àn? Làm sao vậy, Tể, có chỗ nào khó chịu sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tể sắc mặt tái nhợt, mấy ngày nay phát hiện Thiên Chiêu Tể khi ở một mình thường ăn một ít được vật, mỗi lần Huyền Trọng Thiên hỏi tới hần sẽ nói là thuốc bổ, dù sao thì Huyền Trọng Thiên cũng vẫn muốn Thiên Chiêu Tể nỗ lực chăm sóc thân thể. Huyền Trọng Thiên không quá chú ý nhưng mà người này vì sao càng bồi bổ thân thể càng sắc mặt lại càng tái nhợt a.

“Hình như là có chút chóng mặt, ta một ngày nay chưa ăn gì, không giống như hoàng thượng đại nhân, cả một đêm ca múa vui mừng ăn tiệc a.” Thiên Chiêu Tể nói xong thì có chút hối hận, vì sao khẩu khí lại như đang làm nũng a?

16. Chương 15

“Àn? Tể, người đang tức giận sao? Người đang oán giận ta sao?” ánh mắt Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tể có chút kinh ngạc, vui vẻ quay sang hỏi Thiên Chiêu Tể có đúng hay không vì hần mà có phản ứng này? Thiên Chiêu Tể thực sự là rất hiếm khi biểu hiện ra tình cảm của mình a.

“Ta không biết, ta đói bụng.” Thiên Chiêu Tể đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn Huyền Trọng Thiên, hần có chút ngượng ngùng làm cho ngữ khí lại càng giống như đang làm nũng với Huyền Trọng Thiên, điều này làm cho Huyền Trọng Thiên trong lòng càng thêm thoải mái.

“Hảo, chúng ta đi ăn, hôm nay ta cố ý sai ngự trù phòng làm rất nhiều đồ ăn người thích. Hai chúng ta cùng ăn được không?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tể đang cúi đầu, trong lòng cảm thấy yêu thương người này vô hạn, chỉ là, sâu trong lòng hần cũng đồng thời tồn tại sự sợ hãi. Hai người bọn họ đều không muốn đụng tới điều đó, vẫn có một ranh giới không gì có thể vượt qua giữa hai người a.

“Àn, đi thôi.” Hai người cùng đi vào bóng đêm, cùng nhau trải qua giao thừa, khó có được ấm áp như vậy, thế nhưng phía sau sự ấm áp lại luôn luôn cất giấu niềm lo âu. Nếu như hai người bọn họ đều có thể vì chính mình một chút thì sẽ tốt hơn. Nếu như Huyền Trọng Thiên đủ vô tình, hoặc là đủ kiên quyết, hần chỉ cần thỏa mãn dục vọng của mình không cần phải quan tâm tới cảm thụ của người khác thì đã tốt, thế nhưng hần muốn không phải là một người dễ tiết dục mà là một người hần yêu, có thể cùng hần làm bạn.

Mà Thiên Chiêu Tể nếu như trong mắt chỉ có thể có một mình Huyền Trọng Thiên thì mọi chuyện sẽ khác, nếu hần không cần quan tâm tới những người khác trong thiên hạ, không cần nghĩ tới tiểu Diệu Ngữ đáng thương và hậu cung với những oán phụ này thì mọi việc sẽ tốt hơn, nếu hần có thể không quan tâm người trong thiên hạ bình phẩm khuyết điểm của hần thế nào, nam sủng hay nam kỹ gì cũng đều không quan hệ tới hần, hần cần chỉ một người yêu hần, mà điều này Huyền Trọng Thiên thực sự có thể làm được.

Thế nhưng hai người bọn họ đều vì đối phương mà suy nghĩ, mà Thiên Chiêu Tể lại càng vì Huyền Trọng Thiên mà lo lắng, suy nghĩ.

Từ khi Huyền Diệu Ngữ chuyển tới Đông Cung cùng ở với Huyền Tĩnh Nhiên, Thiên Chiêu Tể cho Huyền Diệu Ngữ uống huyết của mình càng thêm dễ dàng, nhưng người biết chuyện này cũng tăng thêm một người

nữa. Huyền Tĩnh Nhiên nhìn sư phụ già yếu và thân thể như vậy trong lòng cảm thấy thống khổ không nói nên lời, mà Huyền Diệu Ngữ lại là muội muội của mình, hẳn luôn băn khoăn về hai vấn đề nghiêm trọng này nhưng lại không thể nói cùng phụ hoàng.

“Tĩnh Nhiên, sao lại cau mày giống như lão nhân gia vậy.” Thiên Chiêu Tể từ nội điện của Đông Cung đi ra, thấy Huyền Tĩnh Nhiên vẻ mặt u ám, phiên muộn ngồi trên ghế. Hài tử mới bảy tuổi sao lại có biểu tình đó. Thiên Chiêu Tể vừa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Tĩnh Nhiên vừa bôi được lên vết thương của mình, hẳn biết lượng huyết của mình đang ngày càng giảm xuống mà hẳn dù có bồi bổ thế nào cũng không bù lại được với tốc độ xói mòn kia.

Thế nhưng Huyền Diệu Ngữ trúng hàn độc từ trong bụng mẹ cũng không dễ dàng mà trừ tận gốc như vậy a. Ít nhất cũng phải nửa tháng nữa, thật không biết hẳn có đủ huyết tới lúc đó không. Gần đây, Thiên Chiêu Tể thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, luôn ngủ trong tấm cung, Huyền Trọng Thiên cũng không để ý nhiều, bởi như thế còn tốt hơn trước đây suốt ngày dờ ra, Huyền Trọng Thiên chính là thích Thiên Chiêu Tể có thể ngủ nhiều một chút.

“Sư phụ, người mau nghỉ ngơi một chút đi. Người xem sắc mặt người cũng đã trắng như tờ giấy a.” Huyền Tĩnh Nhiên khi thấy sắc mặt Thiên Chiêu Tể lại càng nhợt nhạt hơn. Thực sự là không trân trọng thân thể của mình gì hết, lẽ nào sư phụ làm như thế là chống lại phụ thân sao? Dù sao cũng không thể đùa giỡn với sinh mạng như thế a.

“Ha ha, không sao. Nhiên nhi, phụ hoàng người sắp bãi triều, một lát sẽ tới tìm ta, cho nên ta phải quay về tấm cung đây. Có điều người bảo Hiên nhi hôm nay không nên tới tìm ta, sư phụ có chút không khỏe.” Thiên Chiêu Tể cũng cảm giác được tình huống của mình thực sự không thích hợp để dạy dỗ hai hoàng tử.

Nhiên nhi biết hiện trạng của hẳn cũng tốt, không biết khi Hiên nhi biết sẽ có bộ dáng gì nữa đây? Tiểu tử Huyền Tĩnh Hiên hay nghịch ngợm kia một ngày không nhìn thấy sư phụ hẳn, không biết có đem hoàng cung này làm loạn lên không nữa. Huyền Tĩnh Nhiên lại là một đứa trẻ không để tới mọi thứ, hẳn có thể mặc kệ tất cả.

“Thị, sư phụ, ta sẽ cảnh cáo Hiên nhi không đi quấy rối người nghỉ ngơi. Người không cần lo lắng, phụ hoàng có hỏi, ta cũng sẽ nói người tới kiểm tra ta học tập. Chỉ là — người không nói cho, Diệu Ngữ, người —” Huyền Tĩnh Nhiên muốn tìm một từ ngữ phù hợp để biểu đạt ý nghĩ của mình nhưng hẳn thực sự không biết nên nói gì cho đúng.

“Àn, không sao. Ta không biết nói như thế nào, cứ như vậy đi.” Thiên Chiêu Tể sợ mình tổn thương tới tiểu hài tử, hẳn trong lòng Huyền Diệu Ngữ ưu tú như vậy, nếu như để nàng biết hẳn chình là thúc thúc xấu xa mà nàng vẫn hay nói không biết nàng có thể chịu được đả kích này không. Chính là không nói vẫn hơn, hẳn nhất định phải cứu công chúa Thiên Triệu này, chỉ là không biết hẳn có còn mệnh cho tới lúc đó hay không, nếu như có thể an toàn mà kết thúc hẳn nhất định phải cùng Huyền Trọng Thiên hảo hảo nói về chuyện giữa hai người bọn họ.

“Thế nhưng, sư phụ, Diệu Ngữ nếu biết, nàng nhất định sẽ không —” Huyền Tĩnh Nhiên nhìn sư phụ đã xoay người rời đi từ lâu, lẽ nào sư phụ đang sợ Diệu Ngữ sẽ sợ hẳn sao? Xem ra hẳn cần phải cùng Diệu Ngữ nói chuyện rồi, hỏi nàng một chút nếu như thúc thúc xấu xa mà nàng vẫn nói biến thành Thiên Chiêu Tể thì sao. Àn, hẳn nhất định phải giải quyết vấn đề này thật tốt.

“Nghe nói, người ngày hôm nay không dạy Nhiên nhi và Hiên nhi, người không khỏe sao? Có cần ta truyền ngự y tới xem không.” Huyền Trọng Thiên bãi triều trở về chợt nghe nói Thiên Chiêu Tể khó chịu, ngay cả lên lớp cũng không thể lại một mình nằm trên giường, khiến cho hẳn nhanh chóng chạy về, rất sợ người kia không khỏe.

“Không có việc gì, người quên rồi sao, bản thân ta cũng là một thần y, sao có thể có chuyện gì a.” Thiên Chiêu Tể nhìn Huyền Trọng Thiên ngồi ở cạnh giường, ngay cả long bào cũng chưa thay, thật không biết nam nhân này rốt cuộc thích hẳn nhất ở điểm nào? Hẳn cho tới bây giờ cũng chưa thực sự đối diện, đáp lại cảm tình của người này.

“Nhưng mà sắc mặt của người càng ngày càng tái nhợt, ta cũng không biết nên làm như thế nào cho phải. Chẳng lẽ là ta yêu cầu vô độ sao?” Huyền Trọng Thiên hồi hận nói ra lo lắng của bản thân, là hẳn không

không chế được chính mình a. Hắn quá thích Thiên Chiêu Tễ, hơn nữa bởi Thiên Chiêu Tễ đối với hắn lãnh đạm, cho nên hắn lại càng muốn xác định người kia là thuộc về mình.

Cho nên hắn đôi khi không khống chế được tình dục dâng trào, thế nhưng Thiên Chiêu Tễ nhanh chóng gầy đi như vậy cũng không bình thường a. Nhất định là có chuyện gì, Thiên Chiêu Tễ khẳng định đang gạt mình chuyện gì.

“Ngày hôm nay Hiên nhi náo loạn với trăm một hồi, nói là trăm giam người, cho nên người mới không dạy hắn, nhưng mà trăm cũng rất oan uổng a.” Huyền Trọng Thiên nhớ tới nhị nhi tử khóc lóc om sòm tại ngự thư phòng lại muốn cười, Hiên nhi này thực sự là càng lớn càng không biết đúng mực, nhưng mà hài tử như vậy mới là hài tử bình thường. Nếu như đều sớm già dặn như Nhiên nhi vậy thì cơ nghiệp Thiên Triệu vương triều khẳng định là thiên thu muôn đời, nhưng hắn sẽ không có niềm vui làm phụ thân.

“Vậy sao, ta cũng đoán hài tử kia sẽ làm ầm ĩ, chỉ là không nghĩ hắn lại đi tìm người a.” Thiên Chiêu Tễ cũng rất cảm thán tiểu đồ đệ, nếu như để cho Huyền Trọng Thiên biết được việc mình đang làm. Không biết, sẽ phát sinh chuyện gì. Nghìn vạn lần đừng nổi lên sóng gió gì nữa, để cho tất cả đều bình yên trôi qua, sau đó thời gian sẽ làm mờ nhạt đi tất cả.

“Ta mệt, muốn ngủ một lát, người có chuyện gì sao? Cũng sắp tới mười lăm rồi, không biết đêm nguyên tiêu năm nay sẽ như thế nào, đã lâu không xem hoa đăng nha.” Thiên Chiêu Tễ thanh âm mơ hồ biểu hiện hắn đang buồn ngủ, thực sự hắn không biết, thân thể hắn hiện tại đã quá hư nhược rồi, chỉ mới nói một hồi đã cảm thấy rất mệt mỏi.

“Hảo, người ngủ đi, trăm ở chỗ này cùng người.” Huyền Trọng Thiên ôn nhu nhìn Thiên Chiêu Tễ đang ngủ, vấn đề của hai người bọn họ lúc này không biết phải giải quyết như thế nào đây. Nhìn Thiên Chiêu Tễ đơn độc, Huyền Trọng Thiên không biết phải như thế nào để xóa đi buồn đau trên khuôn mặt “vợ”, hắn phải biểu đạt tình yêu thế nào để người kia không rời đi đây.

“Tiểu Đình tử, tờ ngự thư phòng đem tấu chương tới đây cho trăm, trăm muốn phê duyệt tấu chương tại tẩm cung.” Huyền Trọng Thiên muốn trông nom “vợ” hắn, hắn đơn giản là xử lý chính vụ tại tẩm cung, dù sao thì một mình ở ngự thư phòng hắn cũng sẽ nhớ Thiên Chiêu Tễ, không bằng chuyển tới đây luôn.

“Hoàng thượng, vừa rồi ngự y đi qua Đông Cung, nói thân thể Diệu Ngữ công chúa đang chuyển biến một cách thần kỳ.” Tiểu Đình tử nói cho Huyền Trọng Thiên, hiện tại tiểu công chúa Diệu Ngữ mỗi ngày đều bị các lão thái y của ngự y viện kiểm tra một vài lần. Thế nhưng, các thái y nghi ngờ sự chuyển biến tốt lên nhanh chóng của công chúa.

“Đây là chuyện tốt. Diệu Ngữ nếu như có thể khoẻ lên cũng giải quyết được một nỗi lo trong lòng trăm a.” Huyền Trọng Thiên chỉ có một nữ nhi cho nên hắn rất yêu tiểu nữ nhi này, nghe được Diệu Ngữ không có việc gì, hắn đương nhiên vui vẻ a.

Năm đó, Diệu Ngữ vừa mới sinh ra, thái y còn nói tiểu công chúa không thể sống qua mười sáu tuổi, hiện tại lại có chuyển biến tốt đẹp, đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng nhìn tiểu Đình tử sắc mặt kỳ quái hắn biết còn có ẩn tình gì đó.

” Sáng sớm hôm nay, Trương thái y phát hiện trên giường của tiểu công chúa có vài giọt máu, nhưng máu cũng không phải của tiểu công chúa, cho nên Trương thái y có chút lo lắng.” Tiểu Đình tử không biết nói như thế nào, lẽ nào là trong cung có người muốn ăn thịt công chúa sao, nhưng mà tiểu công chúa Diệu Ngữ mới năm tuổi a. Sao có thể phát sinh chuyện này.

“Cái gì? Huyết. Có hỏi qua có phải thái giám hay cung nữ nào khi hầu hạ tiểu công chúa không cẩn thận lưu lại hay không.” Huyền Trọng Thiên nhìn tiểu Đình tử đang cúi đầu, không biết Diệu Ngữ lại có chuyện gì. Nhưng mà có vết máu, cần phải để ý tới.

“Cái này đã hỏi qua, cung nữ và thái giám hầu hạ đều rất cẩn thận, hơn nữa hầu hạ Diệu Ngữ công chúa, căn bản cũng không phải việc gì khó khăn, không có khả năng thấy vết máu.” Tiểu Đình tử cúi đầu, không biết khi hắn nói cho hoàng thượng tin tức này có làm cho cả vương triều Thiên Triệu kinh sợ không nữa.

“Nga, cái này cũng kỳ quái, nhưng nếu công chúa không có việc gì, các người cũng không cần quá lo lắng.” Huyền Trọng Thiên hiện tại đang lo hai vấn đề lớn, không biết nữ nhi đã xảy ra chuyện gì, tuy nhiên nếu

không có việc gì cũng không cần lo lắng quá a. Lẽ nào là có quan hệ với người kia sao?

Huyền Trọng Thiên quay đầu nhìn Thiên Chiêu Tể đang ngủ say trên giường, không nên a. Nếu như hần nói, vậy Diệu Ngữ sao có thể có nguyện vọng như vậy tại lễ mừng năm mới.

“Thế nhưng trưa hôm nay Trương thái y kiểm tra phát hiện trong phân và nước tiểu của Diệu Ngữ công chúa có vết máu a.” Tiểu Đình tử vừa nói vừa lạnh run, không biết tiểu công chúa của bọn họ sao lại có vết máu. Nếu có một người ép công chúa uống huyết thực sự là rất kinh khủng a.

“Cái gì? !” Huyền Trọng Thiên đột nhiên nhìn về phía tiểu Đình tử, lông mày nhăn lại, nhanh chóng đi tới, “Huyết?” Huyền Trọng Thiên không thể tin vào lỗ tai. Sao có thể, Diệu Ngữ nhỏ như vậy nhất định sẽ không tự mình uống huyết, trừ phi là có người uy nãng. Thế nhưng bệnh của nàng lại đang chuyển biến thần kỳ. Vậy nhất định là có liên quan tới huyết này.

“Đúng vậy, Trương thái y phát hiện công chúa đại tiện có màu tím đen, cho nên mới báo cho hoàng thượng.” Tiểu Đình tử có chút lo lắng nói, trong hoàng cung này chuyện gì cũng có thể phát sinh, mà hần thân là nội vụ tổng quản gần đây không nghe nói trong cung thiếu người nào a. Không biết tiểu công chúa từ đâu mà có huyết này a? Hơn nữa, kẻ hầu hạ công chúa đối với huyết đó lại hoàn toàn không biết gì. Lẽ nào trong vương cung Thiên Triệu có chuyện ma quái sao?

“Trẫm đã biết, tiểu Đình tử dặn Trương thái y không nên lộ ra, nói cho hần trẫm tự có định đoạt.” Huyền Trọng Thiên phân phó tiểu Đình tử đi truyền ý chỉ của mình, xem ra hần phải đi gặp tiểu nữ nhi. Nghĩ đến cũng đã mấy tháng không gặp a.

“Phụ hoàng! Diệu Ngữ rất nhớ phụ hoàng a!” Huyền Diệu Ngữ thấy phụ hoàng đương nhiên là vô cùng vui vẻ, nàng đã rất lâu không được gặp phụ thân a. Hiện tại phụ thân lại đến xem nàng, nàng đương nhiên là hạnh phúc.

“Diệu Ngữ nhớ phụ hoàng sao? Phụ hoàng cũng rất nhớ Diệu Ngữ. Nhưng phụ hoàng nghe nói thân thể Diệu Ngữ hiện tại khá lên rất nhiều, không biết Diệu Ngữ sao lại chuyển biến tốt a?” Huyền Trọng Thiên thấy tiểu nữ nhi sắc mặt dần dần hồng nhuận, thực sự là so với trước đây tốt lên rất nhiều.

“Àn, cái này — là y thuật của các thái y cao minh.” Huyền Diệu Ngữ vừa nói vừa nhìn về phía đại hoàng huynh cũng đang đứng trước phụ hoàng. Không biết nói như vậy đã hợp với yêu cầu của hoàng huynh hay chưa?

“Nhiên nhi, phụ hoàng đã lâu không nói chuyện với Diệu Ngữ, người có thể lui.” Huyền Trọng Thiên nhìn bộ dạng của nữ nhi, biết trong đó tất có ẩn tình. Tiểu tử Huyền Tĩnh Nhiên này tốt nhất không làm gì đó kỳ lạ sau lưng hần, bằng không hần nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn nhi tử này.

“Phụ hoàng, nhi thần cũng đã nhiều ngày không được gặp phụ hoàng, cho nên cũng muốn nói chuyện phiếm với muội muội và phụ hoàng. Hay là phụ hoàng không thích nhi thần, muốn nói cái gì với muội muội mà không cho nhi thần nghe sao?” Huyền Tĩnh Nhiên không cho phụ thân cơ hội, cúi đầu cũng không nhìn sắc mặt Huyền Trọng Thiên, ngữ khí kính cẩn làm người khác cho rằng đó chỉ là nhi tử muốn nói chuyện cùng phụ thân mà thôi.

“Nhiên nhi cũng muốn nói chuyện với phụ hoàng? Đó thật đúng là chuyện khó gặp được a? Tốt lắm, phụ hoàng hỏi người, cấp Diệu Ngữ uống huyết là người kia có đúng hay không.” Huyền Trọng Thiên nhìn nhi tử, sự tức giận của hần dường như có thể đốt cháy Huyền Tĩnh Nhiên, nhất là thấy Huyền Tĩnh Nhiên bộ dạng như đã biết tất cả hần lại càng thêm tức giận.

Vì sao mọi người đều biết, mà hoàng đế hần lại không biết một chút nào. Khẩu khí của Huyền Trọng Thiên kỳ thực căn bản là khẳng định, chỉ là hần không thể tin được người kia lại tự tàn phá cơ thể mình mà thôi.

“Hồi phụ hoàng, việc này chỉ có hai người là nhi thần và sư phụ biết.” Huyền Tĩnh Nhiên kịp thời giải đáp nghi vấn của phụ hoàng nhưng lại làm Huyền Trọng Thiên càng thêm tức giận, cái gì gọi là chỉ có hai người bọn họ biết, đó không phải thừa nhận Thiên Chiêu Tể đang đùa giỡn với chính sinh mệnh mình sao? !

17. Chương 16

“Các người, hảo, thực sự là nhi tử tốt của trẫm, người dám để hần làm việc này.” Huyền Trọng Thiên nhìn nhi tử, con hần điều không phải luôn luôn trong bộ dạng bảo hộ Thiên Chiêu Tể sao? Tại sao hiện tại lại có thể đồng ý để sư phụ làm việc này?

“Nhi thần không thể làm chủ, sư phụ hần muốn cứu người.” Huyền Tĩnh Nhiên bắt lực đáp lại trước sự tức giận của phụ thân, hần cũng muốn sư phụ có thể yên ổn mà sống nhưng sư phụ lại luôn cảm thấy hổ thẹn, luôn luôn cho rằng mình nợ bọn hần, luôn mang thái độ xin lỗi khi đứng trước bọn hần.

Kỳ thực, bọn hần tuy còn nhỏ nhưng sinh ra trong hoàng gia nên đã sớm hiểu cái gì là “hầu môn thâm tự hải”. Cho nên dù không có sư phụ, tương lai cũng không chắc chắn sẽ không có một người nào đó có thể thu hút toàn bộ sự chú ý của phụ hoàng. Trong hậu cung này, mọi người chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình mà thôi, mẫu thân thua là do bản lĩnh của nàng không cao.

“Phụ hoàng, người đang tức giận sao?” Huyền Diệu Ngữ nhìn phụ thân vừa rồi còn rất ôn hoà với mình, vì sao trong nháy mắt đã trở nên đáng sợ như vậy a? Lễ nào phụ hoàng không phải là đến gặp nàng sao, phụ hoàng đang nói tới ai a, nàng nghe nhưng không hiểu được. Nhưng mà hoàng huynh nhưng lại có thể hiểu, hoàng huynh thực sự là lợi hại a.

“Không có, phụ hoàng không có tức giận với Diệu Ngữ. Người cố gắng nghỉ ngơi, hôm khác phụ hoàng sẽ trở lại nhìn người.” Huyền Trọng Thiên nỗ lực kiềm chế mình không xông lên phía trước đánh cho nhi tử một trận, vì sao gạt hần – hoàng thượng này, phụ thân này. Cho dù là vì cứu nữ nhi của hần cũng không được, trong mắt Huyền Trọng Thiên không có gì quan trọng hơn tính mạng của Thiên Chiêu Tể.

“Mong phụ hoàng bình tĩnh.” Huyền Tĩnh Nhiên nhìn bóng dáng phụ hoàng vội vàng rời đi, lên tiếng nhắc nhở phụ thân, không biết phụ hoàng hiện tại có gây tổn thương cho sư phụ hay không a. Hần có nên cùng phụ hoàng qua đó hay không, nhưng một hải tử mới bảy tuổi như hần có thể làm được cái gì đây?

“Hoàng huynh, các người vừa nãy nói tới ai vậy? Diệu Ngữ nghe mà không hiểu a.” Huyền Diệu Ngữ quay đầu nhìn hoàng huynh ngưỡng mộ, nếu như mình cũng thông minh như hoàng huynh có phải tốt không.

“Không có, Diệu Ngữ người còn chưa trả lời vấn đề của ca ca. Nếu như thúc thúc xấu xa mà người vẫn nói biến thành Thiên thúc thúc thì làm sao bây giờ?” Huyền Tĩnh Nhiên vốn đang nói với muội muội về vấn đề này, nhưng mới hỏi được phân nửa phụ thân đã tới đây, làm hại hần cũng chưa có đáp án.

“Àn, cái này, nhưng mà Thiên thúc thúc không phải là thúc thúc xấu xa a.” Huyền Diệu Ngữ dùng đôi tay nhỏ bé chống chống đầu, suy nghĩ nửa ngày cuối cùng đưa ra một đáp án làm Huyền Tĩnh Nhiên suýt ói máu.

“Nếu một ngày Thiên thúc thúc thật sự là thúc thúc xấu xa thì sao?” Huyền Tĩnh Nhiên vẫn gọi Thiên Chiêu Tể là sư phụ, để muội muội có thể hiểu được hần cũng nỗ lực giải thích cho muội muội. Thật là, Diệu Ngữ này sao lại ngốc như thế a, hần đã hỏi rõ ràng như thế. Chẳng lẽ còn không hiểu được sao?

“Ta, ta, ta không biết.” Huyền Diệu Ngữ mấp máy môi, nàng thực sự không biết, nếu như Thiên thúc thúc thực sự biến thành thúc thúc xấu xa kia thì phải làm sao bây giờ? Nàng cũng rất bối rối a.

“Hảo, Diệu Ngữ, vậy người nói cho ca ca, người thích Thiên thúc thúc không?” Huyền Tĩnh Nhiên cuối cùng chỉ có thể đổi sang cách đi đường vòng. Không biết muội muội lần này sẽ cho hần đáp án gì đây. Xem ra trên thế giới này, con người thực sự là sinh vật ngu ngốc nhất đang tồn tại a. Huyền Tĩnh Nhiên cho rằng Huyền Diệu Ngữ không rõ vấn đề của mình thật là ngu ngốc, nhưng có lẽ hần không ngờ tới nguyên nhân hình như là bởi vì hần quá thông minh.

“Ta đương nhiên là thích a.” Huyền Diệu Ngữ lớn tiếng nói ra đáp án của mình, nếu như không có Thiên thúc thúc nàng sẽ không thể khoẻ lên nhanh chóng như vậy, Trương thái y hôm trước còn nói với nàng, nếu như nàng có thể tiếp tục khoẻ lên như vậy, mùa xuân tới có thể cùng học tập với thái tử ca ca. Nàng rất muốn được đọc sách a.

“Hảo, vậy người nói, nếu như thúc thúc xấu xa và Thiên thúc thúc là một người, vậy Diệu Ngữ còn nghĩ hần là người xấu không?” Huyền Tĩnh Nhiên không biết muội muội có thể hiểu được điều này hay không nữa.

“Nếu như vậy thì thúc thúc xấu xa sao có thể là người xấu? Nhưng nếu thúc thúc xấu xa không phải là thúc thúc xấu xa, vậy hẳn là ai a?” Huyền Diệu Ngữ khổ não tự hỏi, nàng có chút hồ đồ, nàng không thể hiểu được, đây là chuyện gì a.

“Đúng vậy đúng vậy, thúc thúc xấu xa nếu không phải là người xấu vậy đương nhiên là người tốt a.” Huyền Tĩnh Nhiên tiếp tục hướng dẫn muội muội, hẳn thăm cảm thán, muội muội nên phản ứng nhanh một chút đi, như vậy hẳn sẽ không phải lao lực như thế chỉ để hỏi một vấn đề a.

“Ân, đúng a. Đó chính là thúc thúc tốt bụng a.” Huyền Diệu Ngữ hài lòng nhìn ca ca, “Hoàng huynh, ta cuối cùng cũng hiểu, ha ha, Diệu Ngữ hiểu rồi a.” Huyền Diệu Ngữ cao hứng kể công với hoàng huynh, không biết hoàng huynh của nàng để làm cho nàng hiểu điều này đã phải mất sức cầu chín trâu hai hổ a.

“Ân, vậy là được rồi, nếu như Thiên thúc thúc là thúc thúc xa mà người nói, vậy Diệu Ngữ người — “

“Ta đương nhiên cũng thích thúc thúc xấu xa. Sai, là thúc thúc tốt bụng a.” Huyền Diệu Ngữ vui vẻ trả lời hoàng huynh, sau đó nhanh chóng đi tìm Tiểu Châu tỷ tỷ, nàng có chút mệt mỏi, nàng muốn nghỉ ngơi sớm một chút a.

“Ai, chậm một chút a.” Huyền Tĩnh Nhiên nhìn muội muội vui sướng, trong lòng lại cảm thán không biết phụ hoàng hiện tại thế nào? Thực sự phải nói là hẳn lo lắng cho sự phụ có bị nguy hiểm gì tới tính mạng hay không, phụ hoàng yêu sự phụ như vậy hẳn là không thành vấn đề đi?

Huyền Trọng Thiên lửa giận ngút trời làm cho thị vệ cũng sợ đến mức không dám tới gần, bọn họ không rõ mới vừa rồi hoàng thượng còn vui vẻ đi gặp Diệu Ngữ công chúa, sao lúc này lại như muốn đem người nào ra chém vậy. Huyền Trọng Thiên trở lại tấm cung của mình, một cước đá văng cửa phòng, sau đó phân phó hạ nhân ai cũng không được tới gần nửa bước.

“Người đã biết —” Thiên Chiêu Tể đang nhìn Huyền Trọng Thiên đang vô cùng tức giận nhẹ nhàng lên tiếng, hẳn biết nam nhân này hẳn đã biết hẳn làm chuyện gì. Nhưng Thiên Chiêu Tể vẫn không cảm thấy mình đã làm sai chỗ nào, ngược lại hẳn nghĩ có thể bù đắp cho những hài tử này gì đó có thể làm cho hẳn cảm thấy an tâm, bởi vì đã có hai hài tử vì hẳn mà phải xa rời mẫu thân.

“Người vẫn còn có thể hỏi vậy, lẽ nào người không cảm thấy băn khoăn gì sao?” Huyền Trọng Thiên nhanh chóng bước tới trước giường, nhìn người vì mình vừa mới thô lỗ mà tỉnh giấc, nếu như bình thường hẳn nhất định sẽ đi lên ôm lấy hẳn sau đó nói với hẳn tất cả là do mình không tốt, đã đánh thức người kia đang nghỉ ngơi nhưng hiện tại hẳn muốn mạnh mẽ lay cho người này tỉnh lại, để hẳn thấy rõ ràng hẳn đang tức giận.

“Ta có lý do của mình.” Thiên Chiêu Tể không muốn nhìn Huyền Trọng Thiên tức giận, bởi vì nếu như vậy, hẳn sợ mình sẽ biểu lộ tình yêu say đắm đối với Huyền Trọng Thiên. Ngược lại trong mắt Huyền Trọng Thiên, Thiên Chiêu Tể phản ứng như vậy căn bản là cố ý khiêu chiến tính nhẫn nại của hẳn.

“Lý do, lý do gì, người ở trong cung, mạng của người cũng là của trẫm. Người có lý do gì, ngay cả chính người cũng không thuộc về người.” Huyền Trọng Thiên hiện tại rất muốn mạnh mẽ thương tổn Thiên Chiêu Tể, hẳn muốn nhìn xem trái tim của người này rốt cuộc là làm bằng gì, vì sao hẳn không đáp lại cảm tình của hẳn.

“Đúng vậy, mạng của ta cũng là của người a. Cùng người báai đường nên là phi tử của người.” Thiên Chiêu Tể nhớ tới khi đó thay tỷ tỷ tiến cung, là hẳn và Huyền Trọng Thiên báai đường, không biết có tính là phu thê không.

“Mọi vật trong cung này đều là của trẫm, thân thể của người, tính mạng của người cũng là của trẫm. Trẫm muốn người sống, người hảo hảo sống cho trẫm!” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tể đang cười nhạt với mình lại càng không khống chế được tức giận. Tiếng hẳn rống giận hạ nhân ngoài cung nhất định đều nghe thấy.

“Đúng vậy, ta là của người, hoàng thượng bề hạ, không có ý chí hay quyền lợi quyết định. Đang ở trong hậu cung nên vì hoàng thượng cống hiến tất cả.” Thiên Chiêu Tể biết Huyền Trọng Thiên đang nổi nóng nhưng mỗi lời nam nhân này thốt ra như một thanh kiếm sắc bén đâm vào tim hẳn, đúng vậy, từ xưa mọi người trong hậu cung này đều là của hoàng đế, nào có cái gì là tự do. Xem ra tất cả đều là chính mình cưỡng cầu, người trong hậu cung nên vì hoàng thượng mà dâng hiến thân thể, tâm trí của mình a.

Hoàng thượng là chủ nhân của hậu cung này, người ở bên trong đều là đồ chơi của hoàng thượng, nào có cái gì gọi là ý chí, tư tưởng của mình, điều này là tuyệt đối không được a. Đang ở hậu cung, sẽ thời khắc là cá chậu chim lồng, nếu là chim hoàng yến thì tốt rồi a. Hoàng thượng muốn thân thể của người đó là vinh hạnh lớn của người, hoàng thượng muốn tình cảm của người đó là phúc khí mấy đời tu luyện của người a.

“Ách, ta, Tể, người sao vậy?” Huyền Trọng Thiên vẫn đang vô cùng tức giận nhưng khi nhìn tới ánh mắt Thiên Chiêu Tể dần dần trở nên u ám mới phát hiện mình đã nói ra lời gây tổn thương người khác tới vậy, nhất thời hối hận không biết nên làm thế nào cho phải. Nhìn Thiên Chiêu Tể khôi phục dáng vẻ không có biểu tình gì, Huyền Trọng Thiên càng không ngừng chỉ trích chính mình, sao có thể đối xử với người này như vậy a. Kỳ thực tất cả đều là hấn cưỡng cầu mà tạo nên hậu quả như ngày hôm nay, là hấn đã xem nhẹ ý nghĩ của người này, mạnh mẽ giữ lấy hấn, làm cho hấn cùng với hấn trầm luân trong cõi thế tục hồng trần này.

“Ta là phi tử của hoàng thượng, đúng, ta là phi tử của người.” Thiên Chiêu Tể đột nhiên yên lặng nhìn Huyền Trọng Thiên còn đang lo lắng, sau đó cúi xuống hôn lên môi Huyền Trọng Thiên. Rồi dường như cực lực lấy lòng, mê hoặc Huyền Trọng Thiên, tựa như một phi tử nỗ lực lấy lòng quân vương, rất sợ chủ tử sẽ tức giận.

“Thiên Chiêu Tể, người làm cái gì? Người, không nên như vậy.” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tể có chút cuồng loạn, không biết người này sao đột nhiên biến thành như vậy, khi hấn nhìn tới đôi mắt Thiên Chiêu Tể lại phát hiện bên trong căn bản không có một tia tức giận hay ý nghĩ yêu thương nào. Hấn lẽ nào chỉ là máy móc mà hôn môi mình sao?

“Thiên Chiêu Tể, người đem trẫm trở thành cái gì!?” Huyền Trọng Thiên túm lấy áo Thiên Chiêu Tể, sau đó quay sang khuôn mặt đang không có biểu tình kia, quát to hơn. Thực sự là làm đau lòng người khác a, hai người bọn họ ở đây gây tổn thương cho nhau, bọn họ không thể biểu đạt ý nghĩ yêu thương cho nhau sao?

“Hoàng thượng.” Thiên Chiêu Tể nhẹ nhàng phun ra hai chữ, không mang theo bất cứ cảm tình nào, chỉ có ngữ khí cung kính tựa như phi tần khác đối với Huyền Trọng Thiên. Thiên Chiêu Tể đã đem chính mình như một phi tử hầu hạ Huyền Trọng Thiên, không, thực sự mà nói thì hấn là nam sủng a. Là nam sủng, không phải là nên hảo hảo làm cho chủ tử vui lòng sao? Như vậy có phải đạt được mục đích làm nam sủng hay không?

“Hoàng thượng? A, khá lắm hoàng thượng a, ha ha.” Huyền Trọng Thiên buông tay đang nắm áo Thiên Chiêu Tể, khuôn mặt trở nên vô cùng đau khổ, dường như vừa nhận được gì đó vô cùng thương tâm. Hấn – hoàng đế của vương triều Thiên Triệu, cường giả của lục quốc, lúc này ngay cả tình yêu của mình cũng không thể hiểu được.

Trong mắt Huyền Trọng Thiên là bi thương nồng đậm, đôi mắt sắc bén của hấn lúc này dường như xuất hiện một lớp sương mù. Trong đôi mắt không có một chút tức giận của Thiên Chiêu Tể dường như cũng hiện lên gì đó nhưng Huyền Trọng Thiên còn đang chìm đắm trong thống khổ căn bản không thể thấy được. Hấn nỗ lực, hấn yêu say đắm thì ra vẫn không thể khiến cho người kia tin tưởng a. Vì sao người hấn yêu lại không thể yêu hấn như vậy? Lẽ nào người này không có cảm giác gì với tình yêu của hấn sao?

Huyền Trọng Thiên nhìn người mặc đồ trắng vẫn đang ngồi trên giường, người đó mỹ lệ như thế, vẫn như khi hấn nhìn thấy lần đầu tiên. Mà vì sao hấn hiện tại thấy hấn thật xa lạ a, con người mỹ lệ kia có phải là một ác ma hay không, là một ác ma tới để thương tổn hấn, một ác ma tới chiếm đoạt trái tim hấn rồi sau đó hung hăng vứt bỏ? Huyền Trọng Thiên lùi lại vài bước, sau đó nhìn Thiên Chiêu Tể, dường như muốn nhìn thấu hấn.

“Thiên Chiêu Tể, người thật là có bản lĩnh gây tổn thương trẫm a. Hoàng đế Thiên Triệu ta trong lòng Thiên Chiêu Tể người có đúng hay không đáng một đồng a? Người cho là trẫm là kẻ tùy tiện nói yêu đối với người khác sao? !” Thiên hạ không thiếu nữ tử thậm chí nam tử đều nguyện ý vì hấn, hoàng thượng vương triều Thiên Triệu này mà kính dâng trình tiết thậm chí là trái tim nhưng Huyền Trọng Thiên hấn lại không quan tâm, đem toàn bộ tâm tư lãng phí cho một người không coi hấn ra gì.

“Hảo, thật sự là quá tốt. Người đã nhận thức rõ địa vị chính mình, vậy trẫm có nên tùy ý chi phối gì đó cũng thuộc về trẫm a?” Huyền Trọng Thiên nhìn trên mặt Thiên Chiêu Tể cuối cùng cũng lộ ra một chút

hoảng sợ, khuôn mặt hắn càng trở nên đáng sợ hơn. Nếu Thiên Chiêu Tể cho rằng hắn là một phi tử thấp hèn, vậy hoàng thượng này có thể tùy ý sử dụng thân thể của hắn hay không?

Vương giả từ trước tới nay là như vậy, hắn không quan tâm người chết hay sống, người có cha có nương hay không, chỉ cần hoàng thượng muốn, người phải vì hắn, thời khắc chuẩn bị khuôn mặt tươi cười chào đón, không phải còn muốn hầu hạ dưới gối hắn sao? Bởi vì trong hậu cung này là như vậy, nếu như người không hầu hạ được hoàng thượng người sao có thể tiếp tục tồn tại, xem ra trước đây hắn đã quá sùng ái Thiên Chiêu Tể rồi.

“Người làm cái gì? Buông.” Thiên Chiêu Tể nhìn Huyền Trọng Thiên đột nhiên tới gần, trong nhất thời cảm thấy hoảng sợ, sự tức giận hiện tại của nam nhân này đủ để đốt cháy hai người bọn họ, mà làm cho Thiên Chiêu Tể thống khổ chính là, hắn nghĩ chính mình đã ép nam nhân này thành như vậy, trong lòng hắn cũng như người này đều đau đến tột đỉnh.

“Làm cái gì? Đương nhiên làm việc của nam nhân làm với nữ nhân.” Huyền Trọng Thiên đã không khống chế được chính mình, mọi lỗ chân lông trên người đều kêu gào hắn phải hủy diệt nam nhân trước mặt, hắn quay sang nói ra những câu tàn nhẫn nhục nhã Thiên Chiêu Tể, dường như như vậy có thể làm cho hắn giảm bớt thống khổ.

“Không nên, người buông, Huyền Trọng Thiên người đang mất lý trí, người không nên làm ra chuyện khiến chúng ta đều hối hận được không?” Thiên Chiêu Tể nỗ lực vùng ra khỏi sự kìm kẹp của Huyền Trọng Thiên nhưng khí lực của hắn quá lớn, mà Thiên Chiêu Tể mấy ngày nay đã thiếu máu quá nhiều, căn bản không thể chống đỡ nam nhân hiện đang tức giận này.

18. Chương 17

“Hối hận? ! A, ta đã sớm hối hận rồi, vì sao ta không sớm phát hiện người căn bản chỉ coi ta như đồ chơi mà thôi?” Huyền Trọng Thiên nhìn sắc mặt Thiên Chiêu Tể vì căng thẳng mà trở nên đỏ ửng, ánh mắt vẫn mê luyến như trước thậm chí còn có phần nồng nàn hơn, chỉ là lần này trong ánh mắt ẩn chứa tuyệt vọng sâu sắc và tàn khốc.

“Ta phải hủy hoại người, như vậy có lẽ trong lòng ta sẽ không còn đau khổ nữa.” Huyền Trọng Thiên cúi xuống đặt môi lên tai Thiên Chiêu Tể nói ra sự hỗn loạn của mình, hắn sắp điên mất rồi, từ đêm gặp phải nam nhân này trong lãnh cung loang lổ cũ nát đó, Huyền Trọng Thiên hắn đã hoàn toàn điên rồi.

“Người, không nên như vậy, a, buông ra.” Thiên Chiêu Tể muốn nỗ lực thoát khỏi Huyền Trọng Thiên đang ngay sát mình, hơi thở nóng ẩm của hắn ngay bên cổ nhạy cảm làm cho Thiên Chiêu Tể run lên từng hồi. Nhất là khi hắn cảm giác được Huyền Trọng Thiên nhẹ nhàng cắn lên cổ mình, hắn lại càng bị dẫn dắt không chịu nổi.

“Không buông. Thế nào? Vừa nãy không phải người nói người là người của trẫm sao, trẫm chỉ đang sủng hạnh người thuộc về trẫm mà thôi, người có tư cách gì phản đối, Thiên gia các người được trẫm ban cho bao nhiêu ân huệ người biết không?” Huyền Trọng Thiên không buông tha bất cứ điều gì có thể gây thương tổn cho Thiên Chiêu Tể. Thiên Chiêu Tể sợ nhất là nghe được bất cứ điều gì về Thiên gia, từ nhỏ hắn lớn lên trong ánh mắt xem thường của bọn họ, cho đến khi sự phụ phát hiện hắn, mang hắn đi —

Thiên Chiêu Tể vẫn biết sau khi Thiên gia biết người nhà được hoàng thượng sủng hạnh nhất định sẽ không biết xấu hổ quay sang xu nịnh Hoàng thượng, hơn nữa hắn cũng biết Huyền Trọng Thiên vì giúp hắn mà gặp không ít phiền phức. Thiên gia mặc kệ người trong cung là nam hay nữ, từ khi bọn họ phản lại tiền triều, trở thành khai quốc công thần của Thiên Triệu thì họ đã không còn biết tới cái gọi là hổ thẹn nữa.

Hiện tại Huyền Trọng Thiên lại nhắc tới Thiên gia kia trước mặt hắn, người trong Thiên gia khẳng định là vừa hưởng thụ vinh hoa phú quý do Thiên Chiêu Tể dùng thân thể đổi lấy lại vừa cười nhạo hắn làm nam sủng, không biết Thiên hầu gia – phụ thân hắn có từng nỗ lực ngăn lại mình đã sinh ra một nhi tử tên là Thiên Chiêu Tể lúc nào không?

“Thế nào? Biết thân phận của mình rồi sao? Không chống cự nữa sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tể đột nhiên ngừng chống cự, sắc mặt xám như tro tàn lại phát hiện trong lòng không hề thoải mái

mà ngược lại lại trở nên càng thô bạo hơn. Huyền Trọng Thiên nhìn nam nhân trong lòng, hẳn biết Thiên Chiêu Tể ghét nhất là Thiên gia, mà hắn lại không khống chế được chính mình thương tổn người này.

Huyền Trọng Thiên rất ghét vẻ ngoài nịnh nọt của Thiên gia, khi Thiên hầu gia cực lực yêu cầu vào cung gặp lại bảo bối nữ nhi, hẳn ngay cả chuyện nữ nhi chạy theo người khác cũng không hề biết, hơn nữa Huyền Trọng Thiên cũng thấy Thiên hầu gia kia bởi vì yêu cầu quá mức mà trở nên mặt dày tới mức nào, cho nên hắn cũng chỉ ban cho một ít vàng bạc châu bảo rồi đuổi hắn đi.

Đáng giận hơn là Thiên hầu gia kia sau khi thấy hoàng thượng ban cho nhiều tiền tài như vậy, lập tức quên mục đích chính khi tới hoàng cung là gì, vội vã bái lạy tạ ơn Huyền Trọng Thiên, mang tài vật được ban cho vui vẻ tiêu sái ra về, căn bản không hề nhắc lại hài tử cũng không hỏi hài tử có mạnh khỏe hay không, phụ thân như vậy so với chó lợn có khác gì nhau?

“Thiên gia dù có thế nào người cũng không cần quan tâm, nhưng ta không thể không tiếp tục cứu Diệu Ngữ.” Thiên Chiêu Tể nhìn chằm chằm Huyền Trọng Thiên, hẳn mặc kệ Thiên gia thế nào, bởi vì Thiên gia kia chỉ cho hắn một tên gọi mà thôi, Thiên Chiêu Tể hẳn cũng không thiếu Thiên gia cái gì. Hắn cũng không có nghĩa vụ quản Thiên gia bọn họ chết hay sống bởi bọn họ đã sớm vứt bỏ hắn.

Chỉ là, Diệu Ngữ còn nhỏ như vậy, hẳn nhất định phải cứu Diệu Ngữ, hắn không thể dừng lại được, thân thể Diệu Ngữ hiện tại đang từ từ tốt hơn nhưng chỉ cần một ngày đình chỉ dùng huyết của hắn sẽ khiến cho hàn độc trong cơ thể bộc phát, nếu vậy kết quả sẽ càng tệ hại, Diệu Ngữ có thể sẽ mất mạng trong vòng mấy tháng, hắn không muốn hại tiểu nữ hài này.

“Người, hảo, nếu như trăm đáp ứng người thì có lợi gì chứ?” Huyền Trọng Thiên phần hận nhìn Thiên Chiêu Tể hiện đang nằm trong vòng tay hắn lại nghĩ về Diệu Ngữ, lẽ nào hắn thực sự muốn đem sinh mệnh mình ra đùa giỡn sao? Lẽ nào hắn không biết vì sao hắn lại tức giận như thế sao? Xem ra sự tức giận của hắn căn bản không làm cho tên hỗn đản Thiên Chiêu Tể này cảm thụ được hắn đang sợ hãi và yêu hắn tới đâu.

Huyền Trọng Thiên nghĩ tới đây đột nhiên lại nghĩ tới mình vừa mới quyết định không nên tiếp tục lãng phí cảm tình đối với người này, Thiên Chiêu Tể căn bản là không có cảm tình với hắn.

“Ta, như thế này có thể chứ?” Thiên Chiêu Tể nói xong chủ động dùng môi hôn lên đôi môi đang mím chặt của Huyền Trọng Thiên, sau đó nhẹ nhàng hôn một chút trên mặt, động tác vẫn cực kỳ dịu dàng ôn nhu, mà nếu như bình thường Huyền Trọng Thiên nhất định sẽ cảm động mà ôm Thiên Chiêu Tể, sau đó sẽ hạnh phúc giống như một tên ngốc. Thế nhưng —

“Hảo, hảo, người lại có thể vì những người khác mà hi sinh lớn như vậy. Thật sự là quá tốt, Diệu Ngữ là nữ nhi của trăm, người cứu nàng trăm đương nhiên là vui vẻ, đây chính là một giao dịch có lợi phải không? Trăm có lý do cự tuyệt sao?” Huyền Trọng Thiên nói xong hung hăng đặt môi lên đôi môi mềm mại của Thiên Chiêu Tể, sau đó mạnh mẽ dày vò hắn, dường như muốn phát tiết toàn bộ bất mãn và thống khổ của bản thân.

Thiên Chiêu Tể này chẳng lẽ không biết hắn đang lo lắng điều gì sao? Hắn thực sự không tin vào hắn đến vậy sao? Lo sợ Huyền Trọng Thiên như một kẻ bạc tình sao, coi Huyền Trọng Thiên như Thiên gia giả dối kia mà phòng bị. Không lẽ người tiếp cận hắn đều là muốn lợi dụng hắn sao? Thiên Chiêu Tể lẽ nào không có đầu óc ngấm lại, hắn đường đường là người nắm quyền tối cao ở vương triều Thiên Triệu này, hắn có thể lợi dụng Thiên Chiêu Tể cái gì? Hắn lại muốn lợi dụng Thiên Chiêu Tể cái gì?

“Ngô, người, ân, nhẹ một chút. A!” Thiên Chiêu Tể ở dưới thân Huyền Trọng Thiên thừa nhận hắn thô bạo, hẳn biết mình chọc giận Huyền Trọng Thiên nhưng hắn không muốn giải thích bất kỳ việc gì, cũng không muốn vì chính mình biện giải điều gì.

Thiên Chiêu Tể từ nhỏ tới lớn vẫn bị hài tử của các di nương (vợ bé) khi dễ. Mẫu thân hắn cũng bởi được phụ thân sủng ái mà bị những người khác bức tử, vì mẫu thân hắn không có địa vị a. Cho nên Thiên Chiêu Tể rất hiểu nỗi khổ của hài tử không có mẫu thân, hắn vẫn nghĩ mình có lỗi với những hoàng tử và công chúa trong cung này. Là hắn đã cướp đi quyền lợi của mẫu thân bọn họ, làm cho hai hài tử mất đi sự chăm sóc của mẫu thân.

Có lẽ khi đó hắn chọn rời đi cùng Vũ Trạch quốc quân kia cũng tốt a, chỉ ít hắn khẳng định Vũ Quân Kỳ kia sẽ không có cảm tình đối với hắn, mà hắn cũng chỉ là thưởng thức sự lạc quan và phóng khoáng của Vũ

Quân Kỳ mà thôi. Hắn thích khí chất đường hoàng trên người Vũ Quân Kỳ, điều này hắn mong ước mà không thể có được. Hắn cũng muốn vui sướng sinh hoạt dưới ánh mặt trời, nhưng hắn luôn phải trốn ở lãnh cung lạnh lùng kia, sau đó lại bị giữ trong tấm cung thật xa hoa này.

“Người là của trăm, người là của trăm, người là của trăm a.” Huyền Trọng Thiên không ngừng tuyên thệ quyền sở hữu đối với Thiên Chiêu Tễ, hắn lại càng không ngừng muốn Thiên Chiêu Tễ đáp lại mình, hai người tại đây, gắt gao quần quýt lấy nhau trên long sàng trong tấm cung rộng lớn này.

Hai người bọn họ cũng không ai nói gì khác do bị ham muốn kịch liệt thiêu đốt, mà cũng chỉ có như vậy, hai người mới có thể cảm nhận được cảm xúc của nhau, không ai muốn phá hoại bầu không khí khó có được này, mặc sức hưởng thụ tình dục. Huyền Trọng Thiên thô bạo đối xử với Thiên Chiêu Tễ, sau đó cũng không quan tâm Thiên Chiêu Tễ có nguyện ý hay không, như muốn đòi lại những gì Thiên Chiêu Tễ thiếu hắn tròn một đêm. Cho đến khi thân thể Thiên Chiêu Tễ có quá nhiều vết thương, đau đến hôn mê, Huyền Trọng Thiên mới thoáng hồi phục một chút lý trí, lập tức ngừng chuyển động, trong nháy mắt trở nên khiếp sợ.

“Sao có thể như vậy? Sao có thể, ta, làm cái gì?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tễ đã hôn mê không biết bao lâu, trên mặt hắn đều là mồ hôi và dấu vết do hoan ái lưu lại. Hơi thở yếu ớt biểu thị hắn không chịu nổi sự giày vò lớn như thế. Trên thân thể trắng nõn đã sớm hiện lên nhiều vết bầm tím to nhỏ, có nơi còn chảy máu. Khuôn mặt mệt mỏi tái nhợt khó có thể hình dung. Xung quanh lông mày nhíu chặt dường như hắn đang phải chịu đựng điều gì đó —

“Không, Thiên Chiêu Tễ người tỉnh lại cho ta, nghe không, người đừng tưởng cứ như vậy là có thể trả lại những gì người thiếu ta.” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tễ đang ngất trên giường, không khống chế được suy nghĩ muốn hắn tỉnh lại, bởi vì hắn muốn xác định Thiên Chiêu Tễ có mạnh khỏe hay không.” Người vẫn chưa trả lại trái tim cho ta.” Huyền Trọng Thiên bị ai thốt lên, khi thương tổn Thiên Chiêu Tễ hắn không hề cảm thấy vui mừng mà ngược lại lại càng thêm thống khổ, trái tim hắn đã sớm thuộc về một nam nhân tên là Thiên Chiêu Tễ mà thôi.

Huyền Trọng Thiên không dám nhìn lại người vừa bị mình dày vò thống khổ đang nằm trên giường, hắn rời giường, lảo đảo mặc xong quần áo, xoay người bước ra khỏi tấm cung như muốn chạy trốn, không dám quay đầu nhìn lại phía long sàng. Đương nhiên, Huyền Trọng Thiên cũng không thể thấy khoảnh khắc khi hắn vội vã đóng cửa tấm cung, từ khe mắt đang nhắm chặt của người nằm trên giường rơi xuống một giọt nước, chạm vào gối, biến mất trong nháy mắt. Khiến cho người ta không cảm thấy có gì khác lạ.

“Như vậy cũng tốt. Thực sự — tốt —” từ tấm cung tĩnh mịch truyền ra một tiếng thở dài và một lời thì thầm, sau đó lại khôi phục sự tĩnh mịch vừa rồi, hình như tiếng thở dài vừa rồi chỉ là do không khí lưu động sản sinh ra âm hưởng yếu ớt mà thôi.

Từ đêm đó, sau khi đối xử thô bạo với Thiên Chiêu Tễ, Huyền Trọng Thiên không hề quay về tấm cung, tuy rằng hạ nhân vẫn tận tâm hầu hạ như trước nhưng Thiên Chiêu Tễ lại cảm thấy được ánh mắt bọn họ như đang thương hại hắn, dường như để biểu thị hắn đang thất sủng.

Thiên Chiêu Tễ cũng không quan tâm tới mấy thứ đó. Mười lăm tháng giêng là thời điểm then chốt, cho nên từ giờ tới khi đó hắn càng phải bồi bổ khí huyết để cấp cho Diệu Ngữ. Mấy ngày nay Thiên Chiêu Tễ càng không ngừng ăn uống, nỗ lực điều trị cho thân thể của mình, nếu không hắn sợ chính mình không đủ mệnh để hoàn thành lần cuối cùng này.

Từ ngày đó hắn không gặp lại nam nhân kia, tuy rằng hắn tận lực không quan tâm tới hắn, nhưng hắn dù sao cũng là quân chủ Thiên Triệu, dù không hỏi hắn cũng sẽ nghe được tin tức về người kia. Tựa như ngày hôm qua nô tài phụ trách y phục của hắn nói hoàng thượng đêm trước qua đêm cùng Lăng phi nương nương, ngữ khí bọn họ lúc đó có lẽ là cảm thán, an tâm hoàng thượng bọn họ cuối cùng cũng trở về bình thường như trước.

Thiên Chiêu Tễ tuy không ngừng nói với mình rằng hắn không quan tâm nhưng trong lòng vẫn rất đau. Mỗi đêm nằm trên long sàng rộng lớn kia, hắn luôn cảm thấy lạnh lẽo, trong quá khứ luôn có người kia sưởi ấm cho hắn, hiện tại mặc dù có hỏa lô (lò sưởi) thật lớn, nhưng vẫn không ấm áp như cũ, chẳng lẽ là do đầu xuân, tiết trời vẫn còn lạnh sao?

“Ai nha, sư phụ, người có nghe ta nói gì hay không a?” Huyền Tĩnh Hiền nhìn sư phụ đang chờ ra, cảm thấy mắt húng, sư phụ gần đây khi dạy bọn hắn học luôn có bộ dạng không tập trung làm hại hắn cũng không có tâm tình học hành.

“Nga, xin lỗi Hiền nhi, sư phụ lại thất thần. Vừa giảng tới đâu rồi?” Thiên Chiêu Tể bị thanh âm bất mãn của Huyền Tĩnh Hiền đánh thức, vì sao hắn luôn nhớ tới người kia.

Đêm đó, hắn đem hắn dần vật thê thảm như vậy, cuối cùng quay lưng đi, dường như thực sự coi hắn như một nam sủng bình thường trong hậu cung, bảo hắn phải chịu đựng thể nào a? Thế nhưng chính mình lại không ngừng nghĩ tới nam nhân kia.

“Hiền đệ, sư phụ mệt mỏi, chúng ta tạm nghỉ một hồi đi.” Huyền Tĩnh Nhiên nhìn Thiên Chiêu Tể tái nhợt, sắc mặt cũng không tốt, gần đây số lần sư phụ cho Diệu Ngữ huyết ngày càng nhiều. Nàng đang dần khỏe lại, như vậy không phải sẽ ụ càng ít huyết sao? Sao mỗi lần sư phụ đi ra sắc mặt lại càng thêm tái nhợt?

“Nhưng mà ta còn chưa học xong mà?” Huyền Tĩnh Hiền mắt húng phần uất nói, sư phụ sao lại thế này, hắn còn muốn học giỏi nhiều thứ, tương lai hắn muốn làm đại hiệp a.

“Cảm ơn người, Nhiên nhi.” Thiên Chiêu Tể nhìn Huyền Tĩnh Nhiên đang lo lắng nhìn hắn, khẽ cười biểu thị mình rất tốt để Huyền Tĩnh Nhiên không suy nghĩ thêm. Nhưng bộ dạng tươi cười của hắn trong mắt Huyền Tĩnh Nhiên lại là tràn ngập bi thương, khiến cho hắn lại càng thêm nhăn mặt lại. Xem ra, hắn cần phải nói chuyện cùng phụ hoàng, chỉ là phụ hoàng hiện tại dường như không gặp muốn gặp nhi tử này a. Bất quá, phụ hoàng hắn tốt nhất nên cầu nguyện sư phụ không có việc gì đi, hắn hiện có dự cảm không tốt chút nào, sư phụ dường như sẽ sớm ly khai bọn hắn.

“Sư phụ, vì sao chỉ tạ ơn hoàng huynh, Hiền nhi cũng muốn a.” Huyền Tĩnh Hiền nghĩ sư phụ bắt công, hai người bọn họ hình như đang thầm nói gì với nhau, không cho hắn nghe được. Huyền Tĩnh Hiền nghĩ mình bị gạt ở bên ngoài, hắn không muốn a.

“Ngu ngốc, xem sách của người đi.” Huyền Tĩnh Nhiên không chịu nổi bộ dạng của đệ đệ, thực sự là một hài tử không biết xem tình huống gì hết.

“Hiền nhi, sư phụ rất thích Hiền nhi a. Cách dạy cậu sư phụ Hiền nhi có hiểu không? Sau đó tự mình luyện tập theo phương pháp này biết không?” Thiên Chiêu Tể nhìn Huyền Tĩnh Hiền mới sáu tuổi, thật là khả ái a, hài tử này có năng lực lĩnh ngộ rất mạnh đối với bài binh bố trận.

“Đã biết a, không cần luyện tập, chỉ cần ta không hiểu ở đâu, đi tìm sư phụ là tốt rồi.” Huyền Tĩnh Hiền mới không muốn cố sức nhớ kỹ, dù sao thì có sư phụ vạn năng ở đây, hắn sẽ không phải vất vả a.

“Thế nhưng, nếu một ngày sư phụ không ở — “

“Sư phụ, chúng ta bắt đầu học tập đi, ta muốn học một chút chính sách trị quốc của Khổng Tử.” Huyền Tĩnh Nhiên chen vào không cho Thiên Chiêu Tể nói tiếp, hắn không muốn nghe, hắn sợ phải nghe. Sư phụ nhất định sẽ không có việc gì.

“Uy, hoàng huynh, người rất không lễ phép, tùy tiện chen ngang sư phụ đang nói. Có phải sư phụ muốn nói với ta cái gì, người đồ kị, cho nên mới như vậy a.” Huyền Tĩnh Hiền rất tức giận hoàng huynh hắn vô lễ.

“Huyền Tĩnh Hiền, người tốt nhất dẹp ngay sắc mặt ngu ngốc này đi. Không nên chọc ta tức giận, bằng không —” Huyền Tĩnh Nhiên không chịu nổi đệ đệ, kỳ thực Huyền Tĩnh Hiền không thể biết hắn sai chỗ nào, chỉ là không biết tiểu tử này rốt cuộc sao lại luôn có bộ dạng ngu ngốc như thế. Dường như hắn vĩnh viễn không thể hiểu được mọi sự bên ngoài.

19. Chương 18

“Ta, ta, hừ.” Huyền Tĩnh Hiền cuối cùng cũng đành khuất phục trước uy quyền của hoàng huynh, Thiên Triệu có một người thừa kế vương vị thông minh như vậy thì tốt rồi. Hắn là muốn tương lai có thể thực hiện giấc mơ của mình, không muốn trở thành công cụ của mẫu phi, hắn tuy ngốc một chút nhưng mẫu phi sẽ không có cách nào ép buộc hắn, nàng chỉ có thể hảo hảo chiếu cố mà không thể lợi dụng hắn a.

Thiên Chiêu Tể nhìn bộ dạng hai đứa nhỏ cạnh nhau, tình cảm huynh đệ thực đáng ước ao a. Đã sắp tới tết nguyên tiêu, hẳn cũng đã mười tám tuổi, không biết sư phụ có còn nhớ rõ từng đáp ứng khi hẳn mười tám tuổi sẽ dẫn hẳn đi xem hội hoa đăng hay không?

Nhớ khi còn nhỏ, hẳn bị sư phụ mang tới một nơi thế ngoại đào nguyên, hẳn rất sợ bóng tối, mỗi đêm đều phải thấp nền mới có thể đi vào giấc ngủ. Lúc đó hẳn nghĩ đèn lồng nhỏ mà sư phụ làm cho hẳn là thứ ấm áp nhất, đẹp dễ nhất trong thiên hạ nhưng sư phụ lại nói cho hẳn đèn lồng tết nguyên tiêu hàng năm mới là đẹp nhất trong thiên hạ.

Khi đó sư phụ hỏi hẳn có muốn nhìn hay không, Thiên Chiêu Tể lộ ra ánh mắt mong mỏi nhưng không dám nói, hẳn sợ sư phụ sẽ ghét bỏ hẳn. Sau đó sư phụ lại ôn nhu nói với hẳn, đợi tới khi hẳn mười tám tuổi, sư phụ và sư thúc sẽ cùng dẫn hẳn đi xem hoa đăng, sau này hẳn dần quên đi lời nói năm đó. Hay là, đó chỉ là sư phụ vì muốn khiến cho tiểu hài tử là hẳn vui vẻ nên mới nói vậy?

Sư phụ Thiên Chiêu Tể – Thanh Tu và sư thúc Yến Sở là một đôi tình nhân ẩn cư đã lâu, họ đã từng thề không bao giờ bước vào trần thế một lần nữa, không biết năm đó hai người đã trải qua chuyện gì. Nhìn sư thúc khí chất cao quý, Thiên Chiêu Tể đã từng nghĩ sư thúc nhất định từng là vương công quý tộc, mà hẳn lại có thể vì sư phụ mà buông tha địa vị.

Nếu như Huyền Trọng Thiên có thể như vậy đối với hẳn, không, trên thực tế Huyền Trọng Thiên nhất định sẽ đối với hẳn như vậy, nhưng hẳn lại không cảm thấy vui sướng. Hẳn không muốn đoạt đi phụng thân của ba hài tử này. Không biết năm đó sư phụ làm thế nào để quyết định?

Huyền Trọng Thiên mỗi ngày đều khiến cho bản thân mệt gần chết sau đó thì ngủ ở ngự thư phòng hay tùy tiện tìm tẩm cung của một phi tử nào đó trụ một đêm, nhìn những nữ nhân này mỗi lần thấy hẳn đều lộ ra ánh mắt có chút khát vọng, Huyền Trọng Thiên đều cảm thấy có lỗi với các nàng. Nhưng hẳn cũng không có cách nào, ai khiến hẳn bại trên tay người kia cơ chứ.

Cuối cùng, hẳn cũng chỉ có thể ở tại tẩm cung của Lăng phi, bởi vì Lăng phi hiểu rõ vị trí của mình, mà Huyền Trọng Thiên cũng vui vẻ vì có một người có thể tâm sự cùng. Kết quả lại biến thành cung nhân (người trong cung) đều bàn tán hẳn hiện đang chuyên sủng Lăng phi, tất cả mọi người đều đoán liệu Lăng phi có thể trở thành chính cung quốc mẫu hay không.

Huyền Trọng Thiên cũng mặc kệ lời bàn tán của những kẻ nhàn rỗi trong cung này, hẳn chỉ thắc mắc không biết người kia sau khi nghe được có thể ghen vì mình hay không? Dù cho chỉ là một chút cũng đã tốt rồi.

Huyền Trọng Thiên ngồi ở ngự thư phòng nhìn văn thư khẩn cấp tám trăm dặm truyền về, cau mày nhìn truyền lệnh quan phía dưới.”Chuyện này, tam vương gia có biết hay không.” Huyền Trọng Thiên lo lắng đệ đệ sẽ làm ra chuyện gì lỗ mãng, dù sao đây là quốc sự a, không thể manh động, tất cả cần phải được bàn bạc kỹ lưỡng.

“Cái này, tiểu nhân không rõ, nhưng Trấn Viễn tướng quân luôn có mạng lưới tình báo riêng, cho nên tiểu nhân nghĩ —” truyền lệnh quan một đường cưỡi ngựa, tới được kinh thành đã khiến cho bảy con tuần mã kiệt sức mà chết, hiện tại trên mặt vẫn còn một nhọc và khổ cực, nhưng vừa nghĩ tới một khi Trấn Viễn tướng quân biết việc này, không biết có đem toàn bộ tướng sĩ trong doanh trại bọn họ ra giết hay không?

“Ân, trẫm đã biết. Tiểu Đinh Tử, bố trí cho truyền lệnh quan nghỉ ở dịch quán tốt nhất, sau đó ban cho năm trăm lượng bạc.” Huyền Trọng Thiên nhìn thần tử của mình, tướng sĩ biên quan vì bảo vệ quốc gia không biết đã chịu bao gian khổ.

Huyền Trọng Thiên nhìn công văn chỉ viết vài chữ nhưng lông mày nhăn chặt lại . Bởi vì, đó là công văn khẩn cấp từ biên cương truyền về nói Phù Ngụy đại tướng quân Cảnh Thu Sinh bị quân địch đánh lén, sau đó mất tích. Việc này nếu như để cho tam đệ hay xúc động của hẳn biết, còn không phá tan hoàng cung của hẳn sao.

Kỳ thực, qua lễ mừng năm mới, tam vương gia Huyền Trọng Lệnh đã muốn quay về biên cương, hẳn không muốn để Cảnh Thu Sinh ở đó một mình, hơn nữa hai người còn có nhiều hiểu lầm chưa giải trừ được nên Huyền Trọng Lệnh nóng lòng muốn trở về. Mà Huyền Trọng Thiên lại muốn hẳn ở lại qua tết nguyên tiêu, kiên quyết bắt Huyền Trọng Lệnh lưu tại kinh sư, bây giờ Cảnh Thu Sinh xảy ra vấn đề, Huyền Trọng Lệnh lại không nháo hẳn một trận âm ỉ sao, nói không chừng ngay cả hoàng huynh hẳn đây cũng sẽ bị xử làm

tám mảnh mắt. Cảnh Thu Sinh là người Huyền Trọng Lệnh yêu từ nhỏ, Huyền Trọng Lệnh đối với hắn mà nói là có thể hi sinh tất cả mọi thứ cũng không hối tiếc a.

“Hoàng thượng, không tốt!” Tiểu Đinh Tử vừa mới đưa truyền lệnh quan kia đi ra ngoài đã hoang mang rối loạn chạy vào ngự thư phòng, cũng không quản cái gì là quân thần chi lễ mà lôi kéo Huyền Trọng Thiên chạy theo.

“Tiểu Đinh Tử, sao lại hoang mang rối loạn như thế, còn ra thể thống gì.” Huyền Trọng Thiên nhìn Tiểu Đinh Tử chạy như có lửa cháy sau mông, hắn còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào với tam đệ tên nô tài này đã vọt đến. Thực sự là càng ngày càng không có quy củ gì a.

“Hoàng thượng, tam vương gia đang cầm Long Bảo Kiếm hướng tới ngự thư phòng, thị vệ ngoài cửa cũng không ai dám ngăn cản a!” Tam điện hạ vương triều Thiên Triệu là chiến thần a, hơn nữa trong tay còn cầm Long Bảo Kiếm do tiên hoàng ban cho, ai dám ngăn cản, bị hắn chém chắc chắn sẽ chết. Hiện tại không chạy còn đợi bao giờ a.

“Cái gì? ! Nhanh như vậy.” Huyền Trọng Thiên vừa nghe tam đệ tới, nhất thời không biết làm sao, sao lại nhanh như vậy, xem ra mạng lưới tình báo của tam đệ so với Thiên Triệu vương triều không hề thua kém a. Huyền Trọng Thiên không hề biết mạng lưới tình báo của Huyền Trọng Lệnh là đặc biệt chỉ do một người mà lập nên, mục đích đương nhiên là để giám thị nhất cử nhất động của người đó, kết quả lại là xảy ra chuyện như vậy sao có thể không khiến hắn phiền muộn.

“Hoàng thượng, hay là chúng ta trốn đi, tam vương gia mà giận dữ thì không ai có thể địch lại a.” Tiểu Đinh Tử sợ chết yêu cầu hoàng đế bệ hạ của hắn cần phải nhanh chóng tìm một chỗ trốn. Đây là huynh đệ bọn hắn đánh nhau, hắn làm nô tài nhất định là nên vì chủ tử mà xuất lực nhưng một khi tam vương gia mất hứng đem hắn ra chặt đầu thì Tiểu Đinh Tử hắn chẳng phải là chết rất oan uổng sao.

“Không cần né, ta hiện tại sẽ chém hắn!” Huyền Trọng Lệnh một cước đá văng cửa ngự thư phòng, hai mắt bốc hỏa nhìn hoàng huynh đang mặc long bào, đều là hắn làm hại, nếu không vì hắn người kia sao có khả năng gặp phải chuyện này. Huyền Trọng Lệnh trong tay mang theo Long Bảo Kiếm, thị vệ chỉ dám canh giữ ngoài cửa mà không dám tiến đến, sợ bị tam vương gia tức giận chém luôn mình.

Tuy rằng bọn họ đều biết tam vương gia tuyệt đối sẽ không chém hoàng thượng, nhưng bọn hắn chính là muốn giả vờ giả vịt a, lúc này đối với bọn họ hoàng thượng không phải là quan trọng nhất. Tam vương gia cầm Long Bảo Kiếm muốn giết hoàng thượng cũng không phải chuyện mới xảy ra một hai lần.

Còn nhớ khi hoàng thượng vừa mới đăng cơ, hoàng thượng làm cho tam vương gia quay về kinh, không nên tiếp tục ở ngoài học võ nhưng lại cho Thu tướng quân tiếp tục ở bên ngoài. Tam vương gia mới đầu thế nào cũng không chịu trở về, sau khi hoàng thượng hạ tam đạo thánh chỉ cuối cùng cũng triệu được tam điện hạ trở về, cho tam điện hạ làm một chức quan nhân tản trong cung, tam điện hạ tức giận cầm Long Bảo Kiếm hướng thẳng vào hoàng thượng, lúc đó thực sự là hù chết thị vệ bên cạnh, bởi vì không ai ngờ tới Huyền Trọng Lệnh lại đột nhiên muốn ám sát hoàng thượng a.

Kết quả Huyền Trọng Lệnh chỉ chém lên long ý của hoàng thượng, lột bỏ một khối vàng mười phía trên khiến cho long ý tại Kim Loan điện hiện nay mang hình dạng này, hoàng thượng nói hắn muốn nhắc nhở tam vương gia phải bảo trì bình tĩnh mọi lúc.

Lại có một lần, hai năm trước hoàng thượng phái Thu tướng quân tới biên cương trấn thủ biên quan, lúc đó tam điện hạ dâng tấu chương muốn đi tới năm lần, hoàng thượng cũng không phê chuẩn Huyền Trọng Lệnh. Cuối cùng, Huyền Trọng Lệnh lại cầm Long Bảo Kiếm chạy ào vào ngự thư phòng, hướng về hoàng thượng đang ngồi đối diện.

Kết quả thật không ai ngờ tới, Huyền Trọng Thiên lại không né không tránh, làm cho Huyền Trọng Lệnh đến lúc đó phải chuyển hướng kiếm, đánh lên giá sách gỗ lim thượng hạng phía sau hoàng thượng. Đem giá sách gỗ lim tiên hoàng tối trân trọng yêu quý rơi mất một mảnh, mà hoàng thượng anh minh của bọn họ lại hạ lệnh không cho bất cứ ai sửa chữa, hắn muốn cho tam đệ hắn tiếp nhận giáo dục về vật dụng thực tế.

Thế nhưng lần này không biết có phải tam vương gia muốn làm thực không a. Cho nên những thuộc hạ như bọn họ đương nhiên phải vũ trang toàn bộ, chuẩn bị sẵn sàng, nghìn vạn lần phải bảo vệ thật tốt — tài sản của vương cung, tam vương gia này là một kẻ siêu cấp phá hư đồ vật a.

Vương triều Thiên Triệu mỗi đồ vật đều có giá trị vô cùng a, hơn nữa hoàng cung tinh mỹ như thế nếu như bị tam vương gia chém tới chém lui trăm nghìn nhát, vậy khi sứ thần các nước khác tới Thiên Triệu chẳng phải là sẽ chê cười Thiên Triệu keo kiệt, ngay cả tiền tu sửa hoàng cung cũng không có sao?

“Tam đệ, không biết lần này ngươi lại muốn phá hư cái gì trong cung nữa? Ngươi nếu giỏi thì cứ thỏa thích mà chém, không sao hết.” Huyền Trọng Thiên nhìn tam đệ vẻ mặt phần nộ và lo lắng, không biết có ai nhắc nhở hần hiện nay việc hần cần làm nhất là cái gì hay không a?

“Hừ, đều tại ngươi, nếu như không phải do hoàng huynh, hần hiện tại có thể có chuyện sao, ngươi đừng có trốn tránh trách nhiệm, đừng tưởng rằng ngươi là hoàng thượng Thiên Triệu ta cũng không dám động tới ngươi.” Huyền Trọng Lệnh nhìn hoàng huynh vẫn đang ung dung nhàn nhả lại càng thêm tức giận, đều là bởi vì hoàng huynh lời kéo hần mới lùi thời gian quay trở về biên cương, Cảnh Thu Sinh mới có thể gặp chuyện không may.

“Là, hoàng huynh biết sai rồi, nhưng mà tam đệ a, không biết tam đệ ngươi tới nơi này thật là muốn giết vi huynh sao? Nếu như không phải, trẫm phải nhắc nhở ngươi mau nhanh ngấm lại làm thế nào cứu người mới là quan trọng?” Huyền Trọng Thiên nhìn về phía đệ đệ đang mất bình tĩnh, hai người bọn họ thực sự là huynh đệ a, chỉ cần là chuyện liên quan tới người mình quan tâm sẽ đều mất đi đầu óc như nhau.

“A, ta, ta nên làm cái gì bây giờ?” Huyền Trọng Lệnh nghe hoàng huynh nói mới phát hiện chính mình hiện tại đang làm gì, Trần Viễn tướng quân thống lĩnh đại quân Thiên Triệu lại mất đi lý trí bình thường, như một hải tử bất lực đến xin ca ca giúp đỡ.

“Được rồi, không có việc gì, Trọng Lệnh, chỉ cần tỉnh táo lại ngươi sẽ phải biết làm gì bây giờ, ngươi chính là Trần Viễn tướng quân của Thiên Triệu a.” Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt lo lắng của đệ đệ, càng không ngừng an ủi hần, tính mệnh của Cảnh Thu Sinh đối với Huyền Trọng Lệnh mà nói là quan trọng hơn so với tất cả mọi thứ.

Huyền Trọng Lệnh tựa bên người hoàng huynh, nỗ lực không chế cảm xúc, hần nhất định phải bình tĩnh, người kia còn đang chờ hần đi cứu a. Sau khi điều chỉnh tâm trạng, Huyền Trọng Lệnh đi tới trước mặt hoàng huynh. “Hoàng huynh cho ta mượn hai trăm ảnh vệ của ngươi.” Huyền Trọng Lệnh lần đầu tiên mượn ảnh vệ của hoàng huynh, bởi vì ảnh vệ ở Thiên Triệu chỉ nghe theo lệnh hoàng thượng mà thôi, khi cần thiết phải sống chết bảo vệ hoàng thượng an toàn, cho nên lòng trung thành của ảnh vệ là tuyệt đối, cho dù hoàng thượng là một hôn quân bọn họ cũng sẽ bảo vệ chủ tử cho đến hơi thở cuối cùng. Cho nên người trong hoàng tộc đều có ảnh vệ riêng, không ai biết một đời quân vương rốt cuộc có bao nhiêu ảnh vệ, cũng không biết là bọn họ ẩn thân ở đâu.

“Ta còn muốn người tên Đan sở hữu mạng lưới tình báo ở biên cương của ngươi.” Huyền Trọng Lệnh biết yêu cầu của mình có chút quá phận nhưng hần không quản được nhiều như vậy, chỉ cần có thể cứu được người kia thì sau đó sau hoàng huynh có giết hần cũng không quan tâm.

“Hảo, ngoài ra ta cấp cho ngươi tám trăm quân cận vệ.” Huyền Trọng Thiên nhìn đệ đệ, hần tuyệt đối không nghi ngờ đệ đệ không trung thành, bởi vì hần hiểu rõ đạo lý “dụng nhân bất nghi, nghi nhân bất dụng” (dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người), huynh đệ cùng chơi từ nhỏ đến lớn đích hần rất rõ ràng, không phải vạn bất đắc dĩ hần sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy. Mà hần làm hoàng huynh cũng chỉ có thể giúp đỡ Huyền Trọng Lệnh như vậy mà thôi.

“Cảm tạ ngươi, hoàng huynh.” Huyền Trọng Lệnh cảm kích nhìn ca ca. Hần biết Huyền Trọng Thiên đối với huynh đệ bọn họ đều tốt, nhưng Huyền Trọng Thiên dù sao cũng là một quân vương, hần đem mạng lưới tình báo của mình tiết lộ cho người khác là rất mạo hiểm, bởi vì muốn thành lập một mạng lưới tình báo tốt không có thể một sớm một chiều là có thể hoàn thành. Chỉ chọn mỗi người trong đó cũng là một chuyện rất khó khăn a.

“Thái phi ta sẽ giúp ngươi, Thu lão thái quân ta cũng sẽ phái người trấn an, có thể không nói ra ta sẽ tận lực giấu diếm. Còn có, đi sớm về sớm.” Huyền Trọng Thiên căn dặn đệ đệ, sắp tới tết nguyên tiêu mà Huyền Trọng Lệnh lại không thể ở lại kinh sư, Huyền Trọng Thiên đã không còn nhớ rõ đệ đệ có bao nhiêu lần ăn tết ở ngoài.

“Hoàng huynh, thần đệ khuyên ngươi nên quý trọng a.” Huyền Trọng Lệnh cảm hổ phù hoàng thượng cấp

cho đi ra ngự thư phòng không quay đầu lại nói với hoàng huynh những lời này, chính hấn không quý trọng cảm tình năm đó với người kia, luôn luôn trêu đùa cho nên người kia sau này vẫn không tiếp nhận hấn. Lần này, hấn nhất định phải khiến cho người kia thực lòng tin tưởng mình, mặc kệ dùng biện pháp gì, hấn nhất định phải một lần nữa tìm được hạnh phúc.

Huyền Trọng Thiên nhìn bóng lưng đệ đệ đang đi xa dần, còn ngẩn ngơ tại chỗ, câu nói kia của Huyền Trọng Lệnh làm trong lòng hấn xao động. Kỳ thực, hấn thích Thiên Chiêu Tể như vậy, căn bản là không có gì phần hận nhưng hấn dù sao cũng là hoàng thượng, từ nhỏ đã được dạy là người trong thiên hạ đều thần phục dưới chân hấn. Mà Thiên Chiêu Tể lại đối với hấn như vậy khiến cho lòng tự tôn của hấn bị thương tổn.

“Tiểu Đình Tử, mấy ngày nay Thiên công tử làm gì?” Huyền Trọng Thiên không nhịn được hỏi, hấn rất muốn đi gặp Thiên Chiêu Tể, đã mấy lần hấn đi tới trước cửa tẩm cung nhưng lại quay lưng rời đi, sau đó tới cung của Lăng phi, cùng ngủ với Huyền Tĩnh Hiên, chỉ bất quá là hấn luôn cảnh cáo Hiên nhi không được đem chuyện này nói cho người khác, bằng không mặt mũi hoàng đế vương triều Thiên Triệu hấn biết giấu vào nơi nào a.

“Ách, cái này.” Tiểu Đình Tử mới tỉnh lại sau cơn phong ba do tam vương gia gây ra, chợt nghe thấy hoàng thượng hỏi như vậy, hấn phải trả lời thế nào a, lẽ nào nói cho hoàng thượng Thiên công tử vẫn đang vui vẻ như xưa sao?

“Àn? Làm sao vậy? Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn về mặt Tiểu Đình Tử nghiêm trọng, còn tưởng rằng Thiên Chiêu Tể xảy ra chuyện gì. Huyền Trọng Thiên sốt ruột nhìn chăm chăm nô tài, thật là, lúc này hấn còn làm cái gì vậy.

“Cái này, bẩm hoàng thượng, Thiên công tử mấy ngày nay vẫn như cũ, không có gì thay đổi.” Tiểu Đình Tử tận lực chọn từ ngữ để không gây kích động cho hoàng đế bệ hạ. Xem bộ dạng hoàng thượng mấy ngày này ăn không ngon, ngủ không yên, thật không biết tâm của Thiên công tử kia là dùng cái gì làm nên a?

“Cái gì gọi là như cũ?” Huyền Trọng Thiên nghe Tiểu Đình Tử trả lời xong lại hỏi thêm một lần, có ý gì, chẳng lẽ là người kia rất tốt sao? Sao có thể, hấn lẽ nào tuyệt nhiên không quan tâm tới hấn đang lạnh nhạt hấn sao?

Đúng vậy, vốn là hấn bám lấy Thiên Chiêu Tể không buông a. Người ta chưa từng biểu thị nguyện ý ở bên hấn cả đời a. Hai người bọn họ vốn là chỉ mình hấn nỗ lực mà thôi, đôi khi hấn nghĩ chỉ cần mình cố gắng sẽ có kết quả, nhưng sự thực là vẫn không đổi được một câu thật tình của Thiên Chiêu Tể.

“Cái kia, là Thiên công tử mỗi ngày vẫn theo lẽ thường đi dạy các hoàng tử, đúng giờ dùng bữa nghỉ ngơi, nga, chỉ là Thiên công tử gần đây tới ngự y viện nhiều hơn. Hơn nữa tiểu nhân hỏi qua, Thiên công tử mỗi ngày đều ăn rất nhiều thuốc bổ, phần lớn đều là bổ huyết dưỡng khí.” Tiểu Đình Tử một hơi nói xong, dù thế nào cũng sẽ là hoàng thượng bị đau lòng, chính là đau nhức lâu dài không bằng đau trong chốc lát a.

“Cái gì? Uống thuốc?” Huyền Trọng Thiên biết Thiên Chiêu Tể lo lắng cho bệnh tình của Diệu Ngữ nhưng hấn không thể chịu được chính là Thiên Chiêu Tể lại coi như không có việc gì hết, hấn không có một chút ưu sầu oán hận nào sao?

“Ta rốt cuộc đang làm cái gì đây?” Giọng nói mờ mịt của Huyền Trọng Thiên khiến cho Tiểu Đình Tử nghe xong cảm giác vô cùng sợ hãi, quân vương Thiên Triệu của bọn họ sau một thời gian ngắn lại vì một người biến thành như vậy

20. Chương 19

Gần đến ngày tết nguyên tiêu, khắp Thiên Triệu đều bao phủ trong không khí vui mừng, các thần tử đương nhiên cũng mong muốn có thể sớm nghỉ ngơi một chút, bởi vì mười lăm ngày đó có thể không cần vào triều, mọi người trong nhà có thể cùng nhau đi du ngoạn coi như là nghỉ ngơi sau một năm khổ cực a.

“Hoàng thượng, tết nguyên tiêu năm nay không biết nên an bài thế nào, thần đệ nghĩ hiện nay tình hình chiến sự tại biên quan khẩn cấp, chúng ta cũng không nên tổ chức yến hội gì trong cung, tất cả đều giản lược, không biết ý hoàng huynh thế nào?” Huyền Trọng Tĩnh đứng phía dưới đại điện, thanh âm nghiêm

túc biểu hiện hần là một vị Vương gia tốt cần chính ái dân nhưng trong lòng hần thực sự đang mong muốn được về nhà với ái thê.

Huyền Trọng Tĩnh không muốn lại tổ chức yến hội gì hết, hiện tại tam đệ không ở kinh sư, nếu như tổ chức hần sẽ phải chủ trì mọi sự lớn nhỏ, như vậy hần lại càng không muốn, nhất là Vương phi gần đây mới có thai, Huyền Trọng Tĩnh đặc biệt lo lắng a. Hần rất lo ái thê ở trong phủ một mình không thể tự chăm sóc mình, cho nên bây giờ chỉ cần bãi triều thì hần luôn người đầu tiên lao ra khỏi đại điện.

“Ân, trăm đang có ý này. Tất cả cứ làm theo ý Dung Vương gia đi, bất quá các cung nữ có thể xuất cung.” Huyền Trọng Thiên cũng không ghét tổ chức yến hội, mấy ngày nay hần muốn đi gặp Thiên Chiêu Tể, nhớ tới lời của nhị tử Huyền Tĩnh Nhiên ngày hôm qua, hần phải rất khó khăn mới có thể bình tĩnh lại được.

Hôm qua, Huyền Trọng Thiên mới bãi triều đã bị nhị tử chặn ở lối đi, Huyền Trọng Thiên vốn không muốn để ý tới Huyền Tĩnh Nhiên nhưng Huyền Tĩnh Nhiên lại hét lên với hần: “Lẽ nào phụ hoàng muốn nhìn sư phụ đi tìm cái chết sao?” chỉ một câu nói đã ngăn cản Huyền Trọng Thiên đang cất bước rời đi.

“Người nói cái gì? !” Huyền Trọng Thiên nhìn nhị tử, khuôn mặt nhỏ nhắn của hần đang rất lo lắng, dường như hần biết chuyện gì đó. Hơn nữa hần cho tới giờ cũng chưa từng gặp qua Huyền Tĩnh Nhiên lo lắng như vậy, ngay cả khi Huyền Trọng Thiên bắt mẫu hậu hần đi cũng không gặp hần lộ ra biểu tình như vậy.

“Ta không biết.” Huyền Tĩnh Nhiên dừng một chút, “Ta không biết sư phụ muốn gì? Nhưng phản ứng của hần rất kỳ quái.” Huyền Tĩnh Nhiên vô cùng bất mãn với sự vô dụng của bản thân, bởi vì mỗi ngày hần đều quan sát sư phụ, hần biết Thiên Chiêu Tể đang muốn làm chuyện gì đó nhưng hần thực không đoán ra sư phụ muốn gì? Cho dù vậy, hần biết việc đó nhất định có liên quan tới Diệu Ngữ, không phải chỉ cần uy năng huyết là được sao?

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Huyền Trọng Thiên giọng nói khẩn cấp cũng mang theo nồng đậm lo lắng, hần có thể thấy được tình hình rất nghiêm trọng nhưng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a.

Mấy ngày nay, Tiểu Đình Tử vẫn quan tâm tới hành tung của Thiên Chiêu Tể sau đó đều báo cáo với hần, tuy rằng đôi khi hần giả vờ không thèm để ý nhưng Tiểu Đình Tử nói gì hần chưa từng bỏ qua một chữ, Tiểu Đình Tử nói mọi việc đều rất bình thường, đơn giản là Thiên Chiêu Tể đi dạy các hoàng tử, đi thái y viện, đối với cung nữ thái giám nào cũng nở nụ cười mà thôi. Ngay cả Thiên Chiêu Tể ăn cái gì cũng đều báo cáo cho hần a.

“Không xảy ra chuyện gì. Nhưng là bởi vì không có xảy ra việc gì nên nhị thần mới thấy càng thêm kỳ quái.” Huyền Tĩnh Nhiên nhớ tới mấy ngày nay sư phụ đều mỉm cười với hần và Hiên đệ nhưng mỗi lần nhìn sư phụ tươi cười khiến cho hần rất khó chịu a, dường như chỉ là khế động khóe miệng một chút mà thôi, tuyệt nhiên không có cảm giác gì.

Sư phụ gần đây luôn luôn rất nghiêm khắc dạy dỗ bọn họ, mỗi lần đều rất nghiêm túc dạy cho hần và Hiên nhị thật nhiều thứ, lại viết lại sách cho bọn họ, đem thật nhiều thứ bọn hần có lẽ sẽ không hiểu được viết lại, nói là sau này nếu như không hiểu thì tham khảo một chút, nghe thế nào cũng làm hần cảm thấy không thích hợp.

“Nhiên nhi, người không cần lo lắng, sư phụ của người có lẽ chỉ là thoát khỏi phụ hoàng, trong lòng vui vẻ cho nên mới như vậy thôi, dù sao phụ hoàng đã mang đến cho hần rất nhiều phiền phức.” Huyền Trọng Thiên chỉ nghĩ đây đều là Thiên Chiêu Tể không nhìn thấy hần nên mới vui vẻ như thế, khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ bi thương.

“Phụ hoàng, nhị thần tuy rằng không biết cái gì là ái, thế nhưng nhị thần biết sư phụ là một người tâm cao khí ngạo, nếu như là việc hần không muốn làm hần tuyệt đối sẽ không khuất phục.” Huyền Tĩnh Nhiên tuy là một đứa trẻ mới bảy tuổi nhưng lại nhìn ra vấn đề mà hai người lớn là phụ thân và sư phụ cũng không thấy rõ.

“Nhị thần từng hỏi qua nhị hoàng thúc, nếu có một người có thể nói rõ ràng sách lược trị quốc, một người có thể đem tất cả binh pháp đọc lâu lâu, một người có thể nhìn là biết kỳ môn thuật giáp thuật đồng thời tinh thông y lý sao có thể sẽ chịu thiệt làm một — ách — khụ — của một nam nhân?” Huyền Tĩnh Nhiên không muốn nói thêm gì nữa, hần chỉ là một tiểu hài tử, căn bản không biết cái gì là nam sủng nhưng hần không muốn nói ra từ kia, đó là vũ nhục đối với sư phụ hần.

“Cái gì?” Huyền Trọng Thiên quay lại nhìn nhi tử, hắn biết Thiên Chiêu Tể là một kỳ tài, nhưng hắn cũng không có nghĩ là tới mức này a. Trong mắt hắn, Thiên Chiêu Tể chỉ là một người bình thường, cần người khác quan tâm yêu thương, hắn đã quên mất năng lực của Thiên Chiêu Tể, chỉ đơn thuần muốn thương yêu người kia.

“Nhi thần chỉ muốn nhắc nhở phụ hoàng một chút, đừng để tương lai phải hối hận.” Huyền Tĩnh Nhiên đối với loại sự tình này cảm thấy rất vô lực, vì sao người lớn chỉ cần đụng tới chuyện như vậy sẽ rối loạn hết a. Mẫu hậu cũng vậy, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy, không biết phụ hoàng —

“Nhi thần xin cáo lui.” Huyền Tĩnh Nhiên cũng không chờ phụ hoàng có đáp lại hay không, nói xong xoay người rời đi. Hắn còn phải đi giám sát chặt chẽ sư phụ, tên Huyền Tĩnh Hiên ngu ngốc kia là không thể trông chờ gì hết.

Huyền Trọng Thiên nhìn bóng lưng nho nhỏ của nhi tử đang rời đi, trong lòng càng thêm rối loạn. Hắn dù sao cũng là vua của một nước, sao có thể chịu khuất phục cúi đầu trước người kia sau đó nói cho hắn “Ta nhớ ngươi”?

Huyền Trọng Thiên ở trong ngự thư phòng hai canh giờ nhưng không hề đọc tấu chương một chữ nào, hắn chỉ ngồi chờ ra trước thư án. Hắn muốn đi gặp Thiên Chiêu Tể nhưng lại sợ bị người kia chê cười, nếu như Thiên Chiêu Tể cũng không muốn gặp hắn thì phải làm sao? Hắn có thể chịu được những lời lạnh nhạt từ người kia lần thứ hai không? Nếu như đến lúc đó không khống chế được mình, lại tổn thương người đó như lần trước thì phải làm sao?

Huyền Trọng Thiên đang không biết làm sao đột nhiên thấy Tiểu Đình Tử vẻ mặt kinh sợ chạy vào.”Ta không phải nói không muốn thấy bất cứ kẻ nào sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn Tiểu Đình Tử, hắn không phải đã nói cho bọn họ ngày hôm nay ai cũng không muốn gặp sao, hắn hiện tại căn bản không xử lý được bất luận chuyện gì quốc sự hết.

“Nga, vậy nô tài ra bảo Thiên công tử đi thôi.” Tiểu Đình Tử nhìn hoàng đế bệ hạ vừa mới nghe được Thiên công tử tới trong mắt đột nhiên toát ra ánh sáng kỳ quái, như là muốn nuốt ai đó vào trong bụng vậy.

“Cái gì? ! Hắn tới, mau để hắn tiến đến. Không, ta đi ra ngoài.” Huyền Trọng Thiên vừa nghe Thiên Chiêu Tể đến tim đã sớm quên rằng hắn và Thiên Chiêu Tể đang có chiến tranh lạnh, kích động tới mức gần như ngất dựng lên khỏi ghế. Sau đó vội mặc long bào chạy ra ngoài cửa, khi hắn thấy người phía trước khuôn mặt tái nhợt thì cảm thấy vô cùng đau lòng, không ngừng thăm mắng Tiểu Đình Tử ngu xuẩn. Cái gì gọi là “Thiên công tử bình thường”, cái gì gọi là “Thiên công tử mỗi ngày làm việc và nghỉ ngơi điều độ”, nếu tất cả như thật là bình thường như thế, sắc mặt người này sao lại tái nhợt tới vậy.

“Ta tới tìm ngươi cùng dùng bữa, không biết hoàng đế bệ hạ có niệm tình, nể mặt tiểu nhân một chút hay không a.” Thiên Chiêu Tể không để ý tới Huyền Trọng Thiên vẫn đang trong trạng thái ngơ ngẩn, nụ cười được trưng lên thường xuyên trên khuôn mặt từ lâu đã không thể nhìn ra cái gì gọi là bi phẫn hay thống khổ. Huyền Trọng Thiên bị nụ cười dịu dàng trên mặt hắn bắt làm cho mê muội.

“Ta — đương nhiên là có —” Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt tươi cười của Thiên Chiêu Tể, ngơ ngẩn trả lời, hắn là thụ sủng nhược kinh, trên mặt chỉ có mừng rỡ và hạnh phúc. Huyền Trọng Thiên không thể tin vào tai và mắt mình, lẽ nào Thiên Chiêu Tể đổi tính sao? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Người không ăn sao? Lẽ nào sợ ta hạ độc sao?” Thiên Chiêu Tể buồn cười nhìn người đã ngồi xuống bên bàn ăn mà vẫn sững sờ kia. Thực sự là không biết phải bắt hắn làm sao bây giờ nữa, Thiên Chiêu Tể chăm chú nhìn khuôn mặt tuần tú của Huyền Trọng Thiên, một thời gian không gặp, hắn cũng tiêu tụy rất nhiều a.

Xem ra mình thực sự là mang tới rất nhiều phiền phức cho những người trong hoàng cung này a. Thiên Chiêu Tể nhìn quân vương của Thiên Triệu – quốc gia đứng đầu sáu nước này, nam nhân cao ngạo này vì một người nho nhỏ như hắn mà nỗ lực nhiều đến thế, mà hiện tại lại bị dẫn vật sa sút tinh thần như vậy.

“Ách, không, đều không phải, ta ăn, ta ăn.” Huyền Trọng Thiên vẫn chăm chú nhìn vào khuôn mặt Thiên Chiêu Tể, rất sợ khi hắn cúi đầu xuống Thiên Chiêu Tể sẽ đột nhiên biến mất. Huyền Trọng Thiên không thể tin được, Thiên Chiêu Tể vì sao đột nhiên lại tốt đối với hắn như vậy, hắn sợ đây là âm mưu thần bí gì

đó, nhưng Thiên Chiêu Tễ hiện tại thật giống trước đây, cho hắn dù đang gạt hắn, hắn cũng cam tâm tình nguyện bị lừa.

“Người gầy đi rất nhiều a. Không biết những đồ ăn này người ăn có quen không.” Thiên Chiêu Tễ yêu thương nhìn Huyền Trọng Thiên, vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt hắn nhưng chỉ giơ tay lên một chút rồi lại thu về.

Thiên Chiêu Tễ cố ý tới ngự trù phòng, nói là muốn tự mình làm một chút đồ ăn làm cho cả ngự trù phòng sợ hãi, bọn họ cho tới giờ chưa từng thấy một nam nhân mỹ mạo như thế xuất hiện ở trong cung, mà sau khi biết nam nhân này là “nam sủng” họ vẫn nói tới lại càng thêm không dám tin tưởng.

Một người bị người trong thiên hạ gọi là nam sủng có thể có khí chất thanh tao và vẻ ngoài xuất trần như thế soa? Nam sủng đều không phải mang vẻ đẹp rất mỹ hoặc sao, giống như sứ giả Lãnh Hương Lăng lần trước tới Thiên Triệu a? Lần trước Lãnh Hương Lăng tới đã làm cho linh hồn nhỏ bé của bao nam nhân Thiên Triệu bị câu dẫn. Bất quá nghe nói hắn muốn tới Thiên Triệu mở kỹ viện, mọi người vẫn đều đang chờ mỹ nhân kia đến a.

“Ăn, rất ngon.” Huyền Trọng Thiên căn bản là không biết mình đang ăn gì, hắn thực ra còn không nhìn hắn đang ăn cái gì bởi vì ánh mắt hắn chưa từng rời khỏi khuôn mặt Thiên Chiêu Tễ.

“Ngày mai là mười lăm, người sẽ đi chủ trì hội hoa đăng phải không.” Giọng nói Thiên Chiêu Tễ mang theo ý khẳng định, ngày mười lăm tháng giêng hàng năm quân chủ Thiên Triệu đều châm một đèn lồng thật lớn sau đó treo tại cửa chính của hoàng cung, mục đích là cùng cầu nguyện cho mùa thu hoạch năm sau.

“Ăn, sao vậy Tễ, người cũng muốn đi sao? Lần trước không phải người nói muốn đi xem hội hoa đăng sao?” Huyền Trọng Thiên mong đợi nhìn Thiên Chiêu Tễ, hắn nhớ kỹ Thiên Chiêu Tễ đã từng rất mơ ước có thể cùng sư phụ xem hoa đăng nhưng lại không thích xem một mình bởi vì hắn sợ cô đơn.

“Ăn, hảo muốn đi a, muốn cùng người, hai người chúng ta nhìn đèn lồng a.” Thiên Chiêu Tễ lần này không có chút nào ngượng ngùng nhìn thẳng mắt Huyền Trọng Thiên, cuối cùng cũng vươn tay, dùng bàn tay vẫn đang lạnh đặt lên bàn tay to lớn của Huyền Trọng Thiên, cảm nhận sự ấm áp và yên tâm do hắn mang lại.

“Tễ — người — ta — có đúng hay không đang nằm mơ?” Huyền Trọng Thiên lộ ra vẻ mặt ngu ngốc. Hắn hiện tại đang vô cùng kinh ngạc, không biết nam nhân này rốt cuộc muốn hắn thế nào, làm tổn thương tâm hắn hại hắn lo được lo mất rồi lại làm hắn hạnh phúc muốn chết.

“Người không phải, ta cũng không phải. Nếu như hai chúng ta kiếp sau có thể gặp nhau mà không phải lo lắng gì thật là tốt.” Thiên Chiêu Tễ nói ra khổ não của bản thân, hắn lần đầu tiên bất lực như thế trước mặt Huyền Trọng Thiên. Hai người bọn họ đều phải lo lắng rất nhiều thứ a.

“Nói cái gì ngốc vậy. Chúng ta người sẽ luôn ở cùng nhau.” Huyền Trọng Thiên kéo Thiên Chiêu Tễ lại gần, hắn đã lâu không ôm người này trong lòng. Bọn họ thực sự đã dần vật nhau rất nhiều a. Bất quá, Huyền Trọng Thiên thầm quyết định trong lòng, hắn sẽ không bao giờ buông tay Thiên Chiêu Tễ ra nữa, kỳ thực hắn biết Thiên Chiêu Tễ là một người rất sợ cô đơn.

21. Chương 20

Tết nguyên tiêu của Thiên Triệu là một trong những ngày lễ lớn nhất được tổ chức trong năm. Đêm nay có rất nhiều tiểu thư quan gia cũng đi ngắm đèn, kết bạn, cho nên có rất nhiều người trên đường.

Khi Huyền Trọng Thiên thức giấc, Thiên Chiêu Tễ còn đang ngủ, đêm qua hai người cuối cùng cũng về tới tẩm cung của hắn, Huyền Trọng Thiên rất cao hứng, đêm qua Thiên Chiêu Tễ nhiệt tình hiếm thấy, hai người bọn họ dường như đã bỏ qua mọi bất mãn với nhau, quần quýt, dây dưa triền miên một đêm trên giường kết quả là Thiên Chiêu Tễ vẫn đang ngủ mê mết.

Huyền Trọng Thiên sáng sớm thức giấc cảm thấy thần thanh khí sảng, trong khi nhị vương gia Huyền Trọng Tĩnh đang rất phiền muộn, Thi Vận của hắn hiện đang mang thai kết tinh tình yêu của hai người a, cho nên hắn mỗi ngày đều rất vất vả. Nguyên lai nữ nhân mang thai là một việc thống khổ đến thế, nhất là thân thể Thi Vận lại không tốt, càng cần hắn quan tâm nhiều hơn.

“Hoàng huynh, hôm nay tất cả quan lại đều không cần vào triều mà.” Huyền Trọng Tĩnh mang vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hoàng huynh đang vui vẻ đắc ý. Thực sự là không biết hoàng huynh tìm hấn tới làm cái gì đây.

“Chúng ta hòa hảo rồi a, ha ha ” Huyền Trọng Thiên cười với nhị đệ như một đứa trẻ nhỏ được đưa cho đồ chơi yêu thích, trên mặt không che giấu được niềm hạnh phúc. Hấn đang cần tìm ai đó tới chia sẻ niềm vui cho nên mới sáng sớm đã triệu đệ đệ tiến cung.

“Cái gì? ! Hoàng huynh ngươi tìm ta chỉ vì chuyện này sao?” Huyền Trọng Tĩnh quả thực không thể tin được vào tai mình, hoàng huynh hấn sáng sớm đã bắt hấn từ vương phủ tới hoàng cung này chỉ để nghe chuyện phòng the của hấn thôi sao? Điều này sao có thể a. Hoàng huynh hấn sao có thể giống như một — tên ngu ngốc thế này a.

“Àn, Trọng Tĩnh ngươi biết không? Tuy rằng chúng ta đã hòa hảo, nhưng trong lòng ta so với trước càng thêm bất an, ta luôn có dự cảm xấu.” Huyền Trọng Thiên sắp xếp lại tâm tình của mình một chút, vẻ mặt thâm trầm. Đây lẽ nào là cảm giác lo sợ sẽ mất đi sau khi có được?

“Hoàng huynh, ngươi không nên quá lo lắng. Ngươi đây là lo lắng quá mà thôi, có lẽ là hấn cuối cùng cũng biết là hoàng huynh thật lòng nên đã bị cảm hoá. Trái tim cũng không phải là làm bằng đất đá, hấn cuối cùng cũng cảm nhận được những nỗ lực của hoàng huynh a.” Huyền Trọng Tĩnh thoải mái nhìn ca ca, hoàng huynh hấn thực sự chỉ là một tay mơ trên tình trường.

“Phải? Có lẽ là ta đa nghi quá. Chỉ là cuộc sống hạnh phúc tới vậy khiến ta có cảm giác không thật lắm.” Huyền Trọng Thiên lắc lắc đầu, trước đây hấn thống khổ vì Thiên Chiêu Tể không đáp lại hấn, Thiên Chiêu Tể đối với hấn lạnh nhạt làm hấn cảm thấy bị ai, hiện tại Thiên Chiêu Tể đối với nhị đệ tình như thế, hấn lại sợ đây chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, khi tỉnh mộng sẽ không còn gì.

“Được rồi, hoàng huynh, tối nay ngươi sẽ phải làm rất nhiều việc. Mau chóng thu dọn về ảm đạm đó lại đi, đừng làm cho con dân Thiên Triệu tưởng rằng chúng ta sắp vong quốc tới nơi.” Huyền Trọng Tĩnh nhìn khuôn mặt bị ái tình làm cho ảo não của hoàng huynh, thực sự là đáng thương a —

Thiên Chiêu Tể nằm tới buổi trưa mới rời giường, hấn ăn qua vài thứ rồi tắm rửa qua, tới Đông Cung của thái tử. Đêm qua Huyền Trọng Thiên nói với hấn tối nay sau khi thấp đèn cầu phúc sẽ đi tìm hấn, cả hai cùng ngắm hoa đăng, chỉ hai người bọn họ mà thôi. Thiên Chiêu Tể đương nhiên lộ ra vẻ mặt mong chờ, nhưng hấn biết mình tuyệt không có khả năng đi, hấn không thể cùng người đó đi trên cùng một con đường, vua một nước sao có thể tự tiện đi ra ngoài cung a.

“Sư phụ, ngươi muốn mấy thứ này làm gì a?” Huyền Tĩnh Hiên bị sư phụ gọi tới giúp hấn xếp một số hòn đá nhỏ và cành cây, mỗi thứ đều phải đặt một cách chính xác làm hấn thật vất vả mới làm được.

“Không có gì, sư phụ chỉ muốn làm chút chuyện, hôm nay Hiên nhi không đi ngắm đèn sao?” Thiên Chiêu Tể nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn một tới đỏ bừng của Huyền Tĩnh Hiên, thực sự là một hài tử không thể ngồi yên a.

“Đương nhiên là có. Cuối cùng cũng có thể xuất cung, ta đương nhiên muốn đi ra ngoài a.” Các tiểu hoàng tử Thiên Triệu hàng năm cũng chỉ có dịp này mới được cho phép ra cung, hơn nữa năm nay thái tử Huyền Tĩnh Nhiên tròn bảy tuổi, Huyền Trọng Thiên cũng sẽ mang thái tử cùng đi thấp đèn vì bách tính a. Huyền Trọng Thiên muốn để bách tính Thiên Triệu thấy, phụ hoàng hấn không lạnh lùng với thái tử như trong lời đồn a.

Khi Huyền Trọng Thiên bắt giam cả gia tộc của Trình Đức hoàng hậu, bách tính suy đoán có phải ngay cả thái tử cũng sẽ thay đổi hay không, mọi người đoán hoàng thượng có lập nhị hoàng tử lên làm thái tử hay không. Cho nên lần này Huyền Trọng Thiên mới muốn dẫn Huyền Tĩnh Nhiên xuất cung.

“Sư phụ không đi sao? Hiên nhi muốn đi cùng sư phụ a?” Huyền Tĩnh Hiên rất muốn được đi với sư phụ, nếu như để cho hoàng huynh biết, hấn nhất định sẽ hối hận đã cùng phụ hoàng đi thấp đèn cầu phúc.

“Sư phụ sẽ không đi. Sư phụ đêm nay cần chăm sóc Diệu Ngữ a. Chỉ vài ngày nữa là nàng có thể bình phục nga.” Thiên Chiêu Tể vẫn nói với mọi người bệnh của Huyền Diệu Ngữ phải qua một thời gian nguy hiểm nữa mới hết hấn, hấn không muốn những người khác phát hiện việc mình đang làm. Không biết sư phụ đang ở nơi nào, hấn thực muốn gặp sư phụ và sư thúc một lần.

“Nga, được rồi. Sư phụ chữa bệnh cho Diệu Ngữ xong cũng có thể đi mà, dù sao thì đêm nay sẽ là một đêm không ngủ của hoàng thành a.” Huyền Tĩnh Hiền đã sớm chuẩn bị cho đi chơi cả một đêm, tuy rằng trong cung quy định các hoàng tử khi nào phải hồi cung nhưng hắn sẽ tận lực chơi.

“Ân sư phụ đã biết. Được rồi Nhiên nhi hôm nay sẽ không trở về đúng không?” Thiên Chiêu Tễ rất sợ đồ đệ Huyền Tĩnh Hiền sớm trưởng thành kia sẽ phát hiện tác dụng của mấy thứ hắn đang làm, hắn muốn đem toàn bộ Đông Cung này vây lại, cho nên rất bận rộn a.

Thiên Chiêu Tễ sau khi phân phó Huyền Tĩnh Hiền chuẩn bị cho mọi thứ xong thì bắt đầu bày binh bố trận, trận pháp “nghịch chuyển thiên địa” này có thể ngăn cản thiên quân vạn mã xâm nhập nhưng đồng thời cũng hao tổn rất nhiều tinh lực.

Thiên Chiêu Tễ là bất đắc dĩ mới phải dùng tới trận đồ này, hắn biết nếu như Huyền Trọng Thiên biết hắn dùng máu của mình đổi cho Huyền Diệu Ngữ nhất định sẽ ngăn cản mà hắn lại không muốn bất cứ điều gì ngăn cản mình, hắn nhất định phải cứu tiểu công chúa này, hắn cũng không hy vọng Huyền Tĩnh Hiền biết kế hoạch của mình vì Huyền Tĩnh Hiền nhất định cũng sẽ ngăn cản.

“Sư phụ, người làm cái gì vậy? Sao ta nhìn giống như đang bày trận a?” Huyền Tĩnh Hiền theo sát Thiên Chiêu Tễ, hắn nghĩ hành động của sư phụ rất kỳ quái nhưng lại nói không được là kỳ quái ở đâu, không biết mình động chạm tới mấy cái này có việc gì không nha?

“Hiên nhi, đừng lộn xộn, người không phải là muốn đi ngắm hoa đăng sao? Mau trở về thay y phục đi.” Y phục của Huyền Tĩnh Hiền đã có vết bẩn, Thiên Chiêu Tễ yêu thương nhìn đồ đệ một chút, hắn không dám biểu hiện ra quá nhiều tình cảm trong ánh mắt, bởi vì hắn sợ sẽ làm Huyền Tĩnh Hiền nhìn ra mình đang thương tâm.

“Thế nhưng, sư phụ, ta —” Huyền Tĩnh Hiền nhìn hành vi quái lạ của sư phụ, thực sự là có chút lo lắng a, hắn thực muốn sư phụ sẽ nói hắn không phải đi, nhưng khi hắn thấy mẫu phi phái người tới đón thì đành đi theo bọn họ.

Lăng phi vốn không thích nhi tử tiếp xúc nhiều với Thiên Chiêu Tễ, chỉ là do Huyền Trọng Thiên đồng ý cho nhi tử học cùng Thiên Chiêu Tễ nên nàng cũng không có cách nào cự tuyệt, ai biết Thiên Chiêu Tễ kia sẽ dạy cho nhi tử của nàng cái gì a. Không phải sẽ giống như thái tử, ngay cả mẫu hậu của mình cũng không quan tâm, vậy không phải Lăng phi nàng trong cung này sẽ không có chỗ dựa sao.

“Sư phụ, người chữa bệnh cho Diệu Ngữ xong phải tới tìm ta nga, nhất định phải tới nga.” Huyền Tĩnh Hiền lưu luyến ly khai sư phụ, Thiên Chiêu Tễ nhìn theo cho tới khi bóng dáng nho nhỏ của hắn biến mất trong tầm mắt mới cúi xuống tiếp tục công việc. Trời sắp tối rồi, hắn phải nhanh chóng làm tốt mọi việc a

---

Đã tới lúc thấp đèn cầu phúc, khắp kinh thành Thiên Triệu đều rực sáng, cho dù cách rất xa cũng có thể thấy ánh đèn thấp thoáng, hiện giờ trên đường nhất định là vô cùng náo nhiệt a. Nhớ khi còn bé nương luôn luôn nói với hắn, muốn dẫn hắn đi xem hoa đăng nhưng nàng đã sớm qua đời. Mà sư phụ và sư thúc cũng đáp ứng khi hắn mười tám tuổi sẽ cùng đi ngắm hoa đăng nhưng hắn lại không thể đợi được nữa.

“Thức thức, người làm sao vậy, hơn nữa vì sao thân thể Diệu Ngữ không động dậy được a.” Huyền Diệu Ngữ nhìn về mặt bị thương của Thiên Chiêu Tễ, không hiểu vì sao tối nay hắn lại như vậy.

“Diệu Ngữ muốn hoàn toàn khỏe mạnh không? Lập tức có thể a, ngày mai khi mặt trời lên, Diệu Ngữ sẽ là một tiểu cô nương hoàn toàn khỏe mạnh a.” Thiên Chiêu Tễ cúi đầu ôn nhu cười với Huyền Diệu Ngữ, dù sao cũng là hài tử của người kia, lông mày, nét mặt đều có nét tương đồng.

Ánh mắt nhu hòa của Thiên Chiêu Tễ khiến Huyền Diệu Ngữ dường như nhìn thấy hình ảnh mà nàng rất muốn thấy, mẫu phi và phụ hoàng sẽ cười với nàng, ba người họ cùng ở bên nhau. Huyền Diệu Ngữ có thể cảm giác được từ thân thể mình đang có gì đó không ngừng chảy ra, mà đồng thời lại có gì đó liên tục chảy vào. Nàng thấy một hồi lạnh một hồi nóng, nhưng lại nàng không nhìn thấy bất cứ thứ gì, trước mắt chỉ là một màn sương trắng xóa —

Hoa đăng rực rỡ muôn màu, người trên đường san sát nhau, trên mặt ai ai cũng tràn đầy không khí lễ hội. Trong đám đông phức tạp xuất hiện hai nam nhân bộ dạng thập phần xuất chúng hấp dẫn ánh mắt mọi

người, hai người bọn họ đều khoảng bốn mươi tuổi nhưng thoát nhìn chỉ như mới ba mươi mà thôi, khí chất lỗi lạc khiến cho họ vô cùng nổi bật trong đám đông.

“Sở, nhiều năm không trở về, ngươi hẳn là rất muốn về qua nhà a? Không đi gặp người nhà của ngươi sao?” Một nam nhân tiên phong đạo cốt hỏi nam nhân cao lớn đứng bên, nam nhân kia vẻ mặt cương nghị, vẻ ngoài chỉ vừa nhìn là biết xuất thân từ nhà phú quý.

“Không được, nếu như không phải vì tiểu tử ngốc kia ta sẽ không trở về, ta thực không thích ánh mắt người khác nhìn ngươi a.” Biết là “người yêu” có mị lực hẳn đương nhiên vui vẻ nhưng mắt thấy mấy tên sắc lang này nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tu mà kinh ngạc, chảy nước miếng, không hiểu vì sao hắn lại cảm thấy vô cùng tức giận a.

“Ngươi sao có thể nói Tề nhi như vậy, hắn chỉ là quá đơn thuần, mọi việc đều quá dễ ý mà thôi.” Hai người kia chính là sư phụ và sư thúc đại nhân của Thiên Chiêu Tề, hai người bọn họ năm đó kiên quyết không đồng ý cho hắn giúp tỷ tỷ Thiên Chiêu Tuyết nhưng Thiên Chiêu Tề dù chết cũng phải giúp.

Kết quả hiện tại làm hại hai người bọn họ phải tới nơi không muốn tới nhất tìm Thiên Chiêu Tề, nhớ tới đó lại làm Yến Sở bực mình. “Không tốt! Sở, ngươi xem!” Thanh Tu thấy phía hoàng cung xuất hiện khí lưu kì lạ, kinh hãi gọi Yến Sở đang đứng bên.

“Sao có thể? Tiểu tử này không phải là muốn chết chứ? Hắn đây là đang tự mình hại mình sao?” Yến Sở vẻ mặt không dám tin tưởng nhìn về phía hoàng cung, Thiên Chiêu Tề sao lại bày trận này, lẽ nào hoàng cung Thiên Triệu bị tập kích sao? Nhưng mà tên nhóc đương kim hoàng thượng còn đang ngồi sỗ sỗ trên thành lâu a. Truyện “Tù Phi” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Yến Sở phần hận nhìn đương kim hoàng thượng Huyền Trọng Thiên đang ngồi nơi cao nhất trên thành, thật là tất cả đều phải oán tên hỗn đản Huyền Trọng Thiên này, nếu không thì hắn và Thanh Tu nhất định đang vui vẻ ở nhà a.

“Không, lẽ nào Tề nhi không muốn muốn gặp sư phụ này sao? Hay là Tề nhi thất vọng về ta sao? Sở, ta nhất định phải cứu Tề nhi.” Thanh Tu gắt gao lôi kéo tay áo người yêu, nước mắt lưng tròng, bộ dạng điềm điềm đáng yêu làm cho Yến Sở hoàn toàn đắm chìm trong đó.

“Tu, sẽ không sao, tiểu tử kia chắc chắn không thất vọng về ngươi, hắn nhất định là có nguyên nhân riêng, được rồi đừng khóc nữa, ta sẽ đau lòng, chúng ta cùng đi tìm Tề nhi được không?” Yến Sở không chịu được nhất chính là khi hai mắt người yêu đầm lệ, năm đó chính là hắn làm tổn thương hắn, hắn đã từng thề nếu còn sống sẽ không bao giờ ... làm cho Thanh Tu khóc nữa, kết quả tiểu tử Thiên Chiêu Tề chết tiệt lại làm cho Tu khóc, hắn nhất định sẽ không bỏ qua ——

“Hoàng thượng, vừa rồi trong cung có người thông báo, Thiên công tử sau khi cho mọi người lui ra vẫn đang ở Đông Cung với công chúa, chưa hề đi ra.” Lúc đó, mấy nô tài bọn họ cũng không dám hỏi gì nhưng mà thời gian đã lâu, bọn họ nghĩ có gì đó không ổn lại không biết vì sao làm gì cũng không vào được a, rõ ràng Đông Cung ngay trước mắt, nhưng không thể vào được cửa, làm họ sợ tới mức phải đi thông báo.

“Cái gì? ! Chuyện gì xảy ra.” Huyền Trọng Thiên quay đầu, nhìn chằm chằm thị vệ đang thông báo, lẽ nào việc hắn lo lắng lại trở thành sự thực sao, lẽ nào Thiên Chiêu Tề có chuyện gì gạit hắn?

“Phụ hoàng, người tự mình đi xem đi, nhi thần sẽ chủ trì nghi thức một lúc.” Huyền Tĩnh Nhiên ngồi bên cạnh phụ thân, tuy rằng hắn rất muốn đi xem sư phụ đã xảy ra chuyện gì nhưng lúc này phụ hoàng đi xem so với một tiểu hài tử như hắn sẽ tốt hơn.

“Thiên Chiêu Tề, ngươi tốt nhất không nên làm ra chuyện gì quá mức, bằng không trăm tuyệt đối sẽ không tha thứ.” Sau khi gật đầu đồng ý với nhi tử, Huyền Trọng Thiên nhanh chóng sải bước đi khỏi thành lâu, vừa phần hận nói ra sự lo lắng của bản thân, hắn biết sự tình nhất định sẽ không đơn giản như thị vệ thông báo, chỉ là Huyền Trọng Thiên không nghĩ ra chuyện gì khiến cho Thiên Chiêu Tề làm như vậy, chẳng lẽ là do bệnh tình của Diệu Ngữ, không phải hắn nói chỉ một thời gian nữa sẽ hết hẳn sao?

“Các người đã phái người vào Đông Cung chưa?” Huyền Trọng Thiên bước nhanh về phía trước cũng không quay đầu lại, hỏi trưởng thị vệ đang đi phía sau.

“Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ đã phái người vào nhưng không biết do nguyên nhân gì, các thị vệ này khi trở ra đều nói mình bị lạc đường trong khi Đông Cung rõ ràng đang ở trước mắt a.” Thị vệ trưởng vẻ mặt hoang mang, không biết mình sao lại xui tới thế, sao lại bị phái tới bảo hộ Thiên Chiêu Tể. Không biết mình còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không nữa?

22. Chương 21

“Xảy ra chuyện gì? !” Huyền Trọng Thiên đi tới cửa Đông Cung đã thấy rất nhiều thị vệ đang đứng thành vòng tròn, vây quanh ai đó ở giữa, sau lại nghe thấy một tiếng hét lớn, hắn thấy bị vây trụ trong đó là một nam nhân bộ dạng ôn nhu đang trốn sau lưng một nam nhân khác. Huyền Trọng Thiên phần nộ nhìn tròn khoi hai trước mắt, không biết hai người trong giang hồ này vào bằng cách nào, vóc dáng nam nhân cao cao kia sao phải trốn sau lưng người khác, lẽ nào không muốn ai nhận ra sao?

“Bẩm hoàng thượng, hai người kia đột nhiên từ trên trời giáng xuống, sau đó xông vào Đông Cung, thuộc hạ thị vệ bọn họ làm Thiên công tử bị thương.” Phó tướng trong đó kính cẩn thỉnh an Huyền Trọng Thiên, hiện giờ là thời điểm then chốt hắn cũng không quan tâm lễ tiết quân thần.

“Từ trên trời giáng xuống? ! Vậy các người đang làm gì, lẽ nào vô dụng như thế sao? Thiên triệu hoàng cung giao cho các người bảo vệ lại phát sinh loại chuyện này, các người không muốn sống nữa sao?”

Ánh mắt Huyền Trọng Thiên lạnh lùng đảo qua những người liên quan, hắn thấy nam nhân kia hé miệng rồi lại thôi, trên mặt lộ ra dáng vẻ lo lắng, không biết có phải hắn đang lo lắng cho tính mạng mình không a. Bất quá nếu bọn họ đã có gan xông vào hoàng cung, không phải nên chuẩn bị tinh thần lãnh hậu quả sao?

“Uy, tên nhóc kia sao người lại kích động như thế a. Không biết hiện tại cái gì là quan trọng nhất sao? Người không lo lắng tính mệnh của Tể nhi sao, chúng ta còn đang lo lắng đây” Lúc này người vẫn đang trốn phía sau người yêu kia — Yến Sở đột nhiên nhảy ra, sau đó trong chớp mắt đã tới sát bên người Huyền Trọng Thiên, sau đó túm lấy long bào của Huyền Trọng Thiên nói to hơn.

“To gan, mau bảo hộ hoàng thượng a.” Thị vệ căn bản không kịp nhìn thân ảnh người kia thì hắn đã đi tới phía trước hoàng thượng, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào a? Lẽ nào mạng nhỏ của bọn họ lần này thực sự khó mà giữ được sao?

“Chậm đã, không cần. Hai nhi tham kiến hoàng thúc.” Huyền Trọng Thiên tàn bạo nhìn thị vệ, đợi bọn họ bảo hộ hắn, hắn cũng không biết phải chết bao nhiêu lần. Huyền Trọng Thiên thấy hoàng thúc chỉ “ái mỹ nhân bất ái giang sơn” này thì kính cẩn cúi chào, dù sao nếu không phải do hoàng thúc hắn thì ngại vàng này cũng không tới phiên phụ hoàng hắn, cũng càng không tới phiên hắn ngồi lên.

“Tên tiểu tử chết tiệt Huyền Trọng Thiên này, người nói, người rốt cuộc đã làm cái gì với Tể nhi của nhà ta, làm đắc Tể nhi muốn tự hại a?” Yến Sở nhìn cháu trai, thực sự là hồng nhan họa thủy a, nam nhân Huyền gia bọn họ tại sao đều dẫn vật người khác đến thế, thực sự là tai họa của thiên hạ a.

“Hoàng thúc, cầu người nhất định phải cứu Tể, ta yêu hắn a.” Huyền Trọng Thiên vừa nghe tới hai chữ “tự hại”, chỉ biết sự tình hình như rất nghiêm trọng, hắn vội vàng nhìn thúc thúc, giống như một hài tử bất lực đang đợi trưởng bối chỉ đạo và cứu trợ.

“Người hiện tại mới biết hối hận a, Tể nhi đã khởi động đại trận “nghịch chuyển thiên địa” này, người muốn hoàng thúc ta tới dừng lại thế nào a.” Yến Sở đang cầm giận mắng cháu trai, tiết nguyên tiêu đang hảo hảo là thế đều bị hắn làm hỏng, nguyên bản hắn còn an bài thật nhiều tiết mục muốn cùng hưởng thụ với Thanh Tu, tên này không bị đánh đã là may mắn rồi.

“Sở, người không nên ở nơi đó nói chuyện vô ích nữa, nghĩ biện pháp gì nhanh lên một chút, ta có thể cảm thấy hơi thở của Tể nhi đang yếu dần.” Thanh Tu sốt ruột nhắc nhở sự đệ kiêm “thê tử”, Yến Sở ở nơi nào đó đang chỉ trích cháu trai mình, chính hắn cũng đang rất tức giận với tên kia. Đã là lúc nào rồi còn có tâm tình mắng chửi người khác.

“Nga, Tu, người đừng có gấp, ta lập tức nghĩ biện pháp.” Yến Sở sợ nhất chính là làm Thanh Tu thương tâm cho nên hắn không quan tâm tới cháu trai nữa. Ba người đi tới ngoài cửa Đông Cung, nhưng không ai có thể tiến vào trong, trận tuy do Thanh Tu dạy cho Thiên Chiêu Tể nhưng lại căn cứ theo ý chí của người

bày trận mà định, nếu như người bày binh bố trận quyết tâm hy sinh, những người khác không thể tùy tiện đi vào, cho dù là sư phụ Thiên Chiêu Tể cũng không biết phải làm sao?

“Sao có thể, hần sao có thể như vậy?” Huyền Trọng Thiên sau khi nghe giới thiệu về trận pháp này mặt xám như tro tàn, lẽ nào ân ái lúc đó đều là để trừng phạt hần sao? Nhưng trong mắt Thiên Chiêu Tể tràn đầy chân thành a. Hần không tin Thiên Chiêu Tể là người đùa giỡn tình cảm người khác.

“Được rồi, Huyền tiểu tử, ngươi cũng đừng quá thương tâm, Tể nhi mọi việc đều có suy nghĩ, việc hần không muốn làm thì không ai có thể bức bách, nếu nguyện ý chuyện gì sẽ không ai có thể ngăn cản a.” Yến Sở an ủi cháu trai, không có biện pháp a, cháu trai ngốc nghếch của hần không chiếm được tình yêu của Tể nhi, hần là thúc thúc chỉ có thể vô hạn đồng tình, bởi vì Tể nhi là bảo bối, là ái đồ của Tu a.

“Ách, cái này, Huyền hoàng đế ngươi có thể quay vào nói với Tể nhi đang ở trong hay không, ý thức hần đã yếu dần.” Trong giọng nói ôn nhu của Thanh Tu ôn nhu hàm chứa mệnh lệnh không cho người khác cự tuyệt, hần có thể cảm giác được khí huyết và hơi thở của Tể nhi bởi vì thân thể Tể là do hần từng chút từng chút nuôi dưỡng.

“Tể nhi chính đang không ngừng chảy máu, hần rốt cuộc đang làm cái gì? Nếu như là muốn tự sát cũng không dùng tới trận pháp lợi hại như vậy a?” Thanh Tu nói ra nghi vấn và suy đoán của mình, hần đang muốn hỏi đáp án từ Huyền Trọng Thiên, hần muốn xem xem Tể nhi đang cứu người nào, có thể quan trọng hơn so với Huyền Trọng Thiên sao?

“Huyết? Hần đang cứu nữ nhi của ta! Hần sao có thể? Hần nhất định là không muốn ta đi vào ngăn cản hần.” Huyền Trọng Thiên nghe được chữ “huyết” lập tức biết Thiên Chiêu Tể đang làm gì? Hần sao có thể không thương lượng với hần, tự ý hi sinh bản thân để cứu Diệu Ngữ a. Hần tình nguyện hi sinh tính mệnh nữ nhi cũng không muốn mất đi người kia.

“Ta đã biết, Huyền hoàng đế mời ngài nói với Tể nhi đang ở trong đó, nói lời hần muốn nghe nhất.” Thanh Tu giục già Huyền Trọng Thiên, hần đã biết Tể nhi là vì cứu người, điều đó hần an tâm, nhưng Tể nhi hiện tại nhất định là do mất máu quá nhiều sau đó lại bị trận thế bòn rút sinh lực cho nên mới như vậy.

“Không, ta không nói, ta tuyệt đối sẽ không để hần ly khai. Thiên Chiêu Tể, ngươi nghe đây, ngươi là người của Huyền Trọng Thiên ta! Chết cũng phải chết bên người ta!” Huyền Trọng Thiên bị phản quay vào bên trong rống to hơn, sau đó hần đột nhiên cảm thấy được khí lưu trong trận lưu động, trước đây sư phụ của hần cũng là cao nhân nhưng Huyền Trọng Thiên chỉ có thể hiểu được một ít tri thức nông cạn.

“Hỗn đản, ngươi muốn cho Tể nhi chết sao?!” Thanh Tu nghiêm khắc quay sang nhìn Huyền Trọng Thiên, hần cho tới bây giờ đều là bộ dạng ôn nhu, hiện tại mất đi bình tĩnh dĩ nhiên so với Yến Sở nổi giận còn làm cho người khác e ngại hơn, khuôn mặt mỹ lệ đã không còn nét thanh thoát mà phẳng phất vẻ đẹp của Tu La làm cho người ta hoảng sợ.

“Ta — ta yêu ngươi, Thiên Chiêu Tể! Ngươi sao có thể dằn vặt ta như vậy ——” Huyền Trọng Thiên lớn tiếng nói lên lời yêu, trong thanh âm có cả tiếng khóc, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy nước mắt, một vị vương giả lại khóc rống như vậy, làm cho mọi người ở đây đều cảm thán Huyền Trọng Thiên.

“Hỗn đản, ngươi là muốn nhìn Tể nhi chết đi sao? Ngươi đây căn bản không phải là yêu Tể nhi ——” Thanh Tu tức giận chỉ trích Huyền Trọng Thiên bá đạo, lẽ nào nam nhân Huyền gia bọn họ đều như vậy sao, tình yêu của bọn họ đôi khi thực sự tàn khốc tới mức làm cho người bọn họ yêu không thể thừa nhận được a.

Giọng Thanh Tu trách cứ vang vọng toàn bộ hoàng cung, hần nhớ tới khi đó chính mình và Yến Sở cũng rất vất vả mới nhìn đến thực tâm nhau, sau đó mới có được hạnh phúc.

“Thiên Chiêu Tể ngươi nghe! Ta — Huyền Trọng Thiên — không cần tình yêu của ngươi — không cần sự không tín nhiệm của ngươi, ta không cần — ta không cần — ngươi đi đi — biến mất khỏi ánh mắt ta — ta không cần tình yêu hèn kém như thế — không cần — nghe không — ai cũng không được ngăn cản ——” Huyền Trọng Thiên lại hét lớn về phía Đông Cung nói ra lời nói đều làm cho trong lòng mình tan nát này, sau đó phun ra một ngụm huyết, té xỉu trên tay thúc thúc ——

Trận thế trong nháy mắt xuất hiện biến hóa thật lớn, dường như đã bị chấn động thật lớn, lắc lư vài cái, sau đó dần dần tiêu tán, đó vốn là trận do “ái” mà lập nên, cho nên sau khi Huyền Trọng Thiên lùi bước,

đã đánh tan uy lực vốn có của nó, lúc này bầu trời dần dần lộ ra ánh sáng, mặt trời sáng nay vẫn mọc lên như bình thường

Năm năm sau, Thiên triệu vẫn như cũ, vẫn phồn hoa cường thịnh.

“A, ta tóm được người rồi, ha hả, không nên lo lắng, người về nhà đi.” Thanh âm mềm mại vang lên, sau đó một bàn tay trắng trẻo nhỏ bé đem một con chim thả lại bầu trời. Sau đó lộ ra một mái đầu nho nhỏ, tóc bện.

“Diệu Ngữ công chúa, người đang làm cái gì a? Cẩn thận một chút, cẩn thận hoàng thượng trách tội.” Đán cung nữ dưới tán cây lo lắng nhìn Diệu Ngữ đang trên cây, công chúa mới mười tuổi nhưng ngày càng xinh xắn. Hơn nữa lại được hoàng thượng vô cùng sủng ái, hiện tại công chúa điện hạ khỏe mạnh như thế, mỗi ngày đều như rất dư thừa sinh lực.

“A, chờ thêm một lát nữa, ta phải giúp nó tìm được mẹ.” Thanh âm thanh thúy biểu hiện nàng đang hưng phấn vô cùng vì làm được một chuyện tốt.

“Người đang làm cái gì!”

“A!” Huyền Diệu Ngữ đột nhiên nghe được một giọng nói trầm thấp vang lên, sau đó nàng cũng không giữ được nữa, lập tức rơi xuống. Sau đó lại cảm thấy được mình rơi vào một đôi tay mạnh mẽ.

“A, phụ hoàng người hù chết Diệu Ngữ a.” Huyền Diệu Ngữ vừa nhìn thấy phụ hoàng lập tức lên tiếng làm nũng. Nàng nhất định phải lớn tiếng dọa người bằng không sẽ bị phụ hoàng cấm cửa, nàng cũng không muốn ở trong cung không thể ra ngoài a.

“Lần sau cẩn thận một chút, biết không? Phụ hoàng sẽ lo lắng.” Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nữ nhi, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình, hần như thấy một thân ảnh thông qua nữ nhi nhìn.

“Vâng, phụ hoàng, Diệu Ngữ đã biết.” Huyền Diệu Ngữ giãy dụa muốn thoát ra phụ hoàng, sau đó nhanh chóng chạy đi, phía sau là một đoàn người vội chạy theo.

“Sống thật tốt, phụ hoàng, sư phụ cũng sẽ vui vẻ.” Huyền Tĩnh Nhiên nhìn phụ hoàng đang dõi theo thân ảnh Diệu Ngữ, hần biết phụ hoàng rất yêu sư phụ nhưng người đã không còn trên đời này, cũng sẽ không thể nói gì nữa.

“Không nên nhắc tới người kia trước mặt ta.” Huyền Trọng Thiên thu hồi ánh mắt đang nhìn nữ nhi, quay lại nhìn nữ tử, Huyền Tĩnh Nhiên mười hai tuổi so với trước đây càng thêm thâm trầm, đã có thể đảm đương nhiều việc, hần hần là sớm có thể trở thành một hoàng đế tốt. Không biết đến lúc đó mình đi theo người kia có thể đã quá trễ hay không.

“Phụ hoàng, Hiền đệ ngày hôm trước gửi thư về, hần có hỏi qua tình hình người hiện nay ra sao.” Huyền Tĩnh Nhiên nhìn phụ hoàng mới ba mươi tuổi nhưng càng ngày càng không có sinh khí, mỗi ngày đều sống một cách máy móc. Hần biết, phụ hoàng là vì trách nhiệm mà sống, phụ hoàng không muốn làm cho những người khác lo lắng nên mới ôm đau khổ trông coi giang sơn rộng lớn này, hần biết phụ hoàng năm năm nay chưa từng ngủ một giấc yên ổn.

“Nga? Vậy sao, tiểu tử kia lại nhớ tới phụ thân này sao?” Huyền Tĩnh Hiền năm đó vì chuyện Thiên Chiêu Tể mà vô cùng tức giận với phụ hoàng, sau đó muốn đi học nghệ, năm năm nay cũng không quay về Thiên Triệu một lần. Lãng phi đã từng nhiều lần thỉnh cầu Hoàng thượng, cầu Huyền Trọng Thiên hạ lệnh triệu Huyền Tĩnh Hiền quay về nhưng Huyền Trọng Thiên cũng không làm như vậy.

Hần biết Hiền nhi giận hần, lúc đó Huyền Tĩnh Hiền lần đầu tiên ở trước mặt mọi người thể hiện trí tuệ siêu việt của mình, Huyền Trọng Thiên cũng cảm thấy kinh ngạc, con hần xem ra đều là nhân vật rất lợi hại a, không biết có phải chỉ một thời gian nữa hần có thể buông tay, sau đó đi theo người kia.

Hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua người kia, năm đó hần nói cũng không cứu được tính mệnh người kia, có người nói sau khi hần bị ôm ra ngoài đã không có dấu hiệu còn sống nữa, cho nên hần hối hận, hần lúc đó nên lưu người kia lại, cho dù muốn chết cũng phải chết bên người hần, cùng với hần, nhưng hần lại để những người khác mang hần đi.

“Khụ — Khụ — khụ khụ —” Huyền Trọng Thiên không nhịn được ho khan, vai không ngừng run run, dường như không thể chịu nổi nữa.

“Phụ hoàng, bảo trọng long thể là trọng yếu a.” Huyền Trọng Thiên năm đó cấp huyết công tâm, sau đó lại không kể ngày đêm xử lý quốc sự, thân thể trở nên suy yếu, mấy năm nay ngự y thường khuyên hoàng thượng hảo hảo điều trị thân thể của mình nhưng hần đều cự tuyệt.

“Không có việc gì, Hiên nhi có nói lúc nào trở về không?” Huyền Trọng Thiên thật mong muốn có thể trông thấy nhi tử, dù sao hần đã quyết định mọi việc cần làm, hần là mười sáu tuổi đăng cơ nhưng Nhiên nhi tuyệt đối có thể trở thành một hoàng đế tốt khi mới mười bốn tuổi.

“Cái này, nhi thần không biết, phụ tử không giận nhau quá một đêm a. Nếu phụ hoàng nhớ Hiên đệ, người có thể hạ chỉ triệu hần quay về kinh, ta nghĩ hần nhất định cũng đang đợi ý chỉ của phụ hoàng.” Huyền Tĩnh Nhiên nhiều năm làm cầu nối liên lạc giữa phụ hoàng và đệ đệ đã cảm thấy vô cùng phiền toái, hần không biết hai người này rốt cuộc tới khi nào mới có thể hoà hảo a.

“Quên đi, buộc hần tới gặp ta cũng không phải hần thật tâm muốn. Đợi tới khi hần tới, không biết hần có còn oán hận ta hay không a.” Huyền Trọng Thiên nói ra nỗi lòng, không biết hần có thể nhìn thấy nhi tử một lần cuối cùng hay không, tiểu tử kia hình như vẫn rất tức giận a.

“Phụ hoàng, kỳ thi mùa xuân năm nay đã gần kết thúc, vài ngày nữa là thi đình. Không biết thi đình năm nay là phụ hoàng chủ trì, hay là do nhị vương thúc chủ trì nha?” Huyền Tĩnh Nhiên biết phụ thân hiện tại đang nỗ lực bồi dưỡng năng lực độc lập làm việc cho hần, nhưng hần không đề cập tới mình bởi vì hần cảm thấy được sự tuyệt vọng của phụ hoàng. Giống như bộ dạng của sư phụ năm đó.

Huyền Tĩnh Nhiên không biết mình có thể lưu lại phụ hoàng bao lâu nhưng hần muốn tận lực lưu lại, bởi vì hần không thể cô phụ nguyện vọng của sư phụ, sư phụ không hy vọng phụ hoàng làm chuyện gì điên rồ a.

“Do người chủ trì đi, bất quá phụ hoàng sẽ ngồi một bên.” Huyền Trọng Thiên nhìn nhi tử, biết Huyền Tĩnh Nhiên đang nỗ lực từ chối trách nhiệm của mình nhưng việc hần hiển lộ tài năng quá sớm là không thể tranh luận nữa.

Đứng đầu thi đình năm nay có ba người, trong đó hai người đều là tài tử nổi danh Thiên Triệu còn một người khác là mới xuất hiện, người này lại đoạt được vị trí cao nhất nên tất cả mọi người đều muốn nhìn người có tên là Tả Cầu Phi này một chút, hần rốt cuộc là thần thánh phương nào, nếu như là một kỳ tài thì có thể là hôn phu tốt cho nữ nhi của mình a.

Nghe nói Tả Cầu Phi này mới hai mươi ba tuổi, hơn nữa có người nói khuôn mặt như ngọc nên các đại thần trong nhà có nữ nhi đến tuổi xuất giá đã sớm dài cổ chờ con rể tương lai này tới.

“Người là Tả Cầu Phi đứng đầu năm nay sao? Vì sao không ngẩng đầu lên?” Huyền Tĩnh Nhiên cầm tập sổ thái giám đưa qua trong tay, nhìn người vẫn đang cúi đầu bên dưới, không phải nói còn đẹp hơn Phan An sao? Thế nào lại giống như không dám gặp người khác a.

“Vâng, tại hạ tuân chỉ.” Một tiếng nói nhẹ như tiếng gió vang lên, sau đó người đang quỳ chậm rãi ngẩng đầu lên —

“Ba!” tập sổ trong tay Huyền Tĩnh Nhiên rơi xuống đất, mà phụ hoàng đang ở bên cạnh hần kia vốn không có tinh thần gì cũng lập tức lao xuống, nắm lấy tân khoa trạng nguyên gầy yếu kia.

“Người, người là ai?” Huyền Trọng Thiên không dám xác nhận nhìn người đang đứng trước mắt, người kia trong mắt cũng không có kinh hoảng, trái lại là nồng đậm tiểu ý và nhu tình mà trước giờ hần chưa gặp qua.

“Tả Cầu Phi.” Người đó khê mở môi đỏ mọng nói ra một cái tên xa lạ nhưng khuôn mặt lại cực kỳ giống người kia.

“Không nên, đừng khiến ta thất vọng, ta sẽ không chịu nổi đâu — ách —” Huyền Trọng Thiên phun ra một ngụm huyết, nhiễm đỏ bạch y người đứng trước mắt. Huyền Trọng Thiên không chịu nổi loại chuyện này, hần sắp điên rồi, mỗi đêm nằm trên long sàng kia, mở to mắt cho tới hừng đông, mong muốn người kia có thể xuất hiện trong mộng nhưng thế nào cũng không ngủ được.

“Ta tới không phải là muốn làm trạng nguyên gì hết.” Người kia nhìn Huyền Trọng Thiên thổ huyết, lông mi cau lại nhưng vẫn nói tiếp, chỉ là trong mắt hiện lên lo lắng.

“Vậy người tới làm cái gì?” Huyền Trọng Thiên nhẹ giọng hỏi người trước mắt, hắn có chút hoang mang, Thiên Chiêu Tể trước đây sẽ không tự tin như vậy, sẽ không thoải mái như vậy, chẳng lẽ là hắn nhìn lầm rồi, nhận sai người sao?

“Làm tù phi, ta muốn làm tù phi của Huyền Trọng Thiên người, hơn nữa người muốn chiêu cáo thiên hạ, chỉ có một mình ta mới có thể làm phi của người, người khác đều không thể.” Thanh âm rõ ràng vang vọng trong toàn bộ đại điện, tiếng lao xao của mọi người cũng không ảnh hưởng tới hai người đang đứng đối diện nhau, trong mắt bọn họ chỉ có người kia, không có gì có thể chen vào.

Ngay khi mọi người còn đang cảm thán nam nhân lớn mật này, chợt nghe hoàng đế bọn họ kiên định trả lời một chữ, “Hảo.”, sau đó coi như không thấy những đại thần này, lập tức hôn lên môi tân khoa trạng nguyên.

23. Chương 22

Thiên Chiêu Tể nhiệt tình đáp lại nụ hôn của Huyền Trọng Thiên, nếu chính hắn đã quyết định trở về thì phải chuẩn bị đón nhận bất cứ điều gì, kể cả sự bá đạo hay nhiệt tình của người này. Thiên Chiêu Tể năm đó quá quan tâm tới việc người khác phản ứng với quan hệ giữa hắn và Huyền Trọng Thiên cho nên từ đầu tới cuối hắn đều sợ không dám tiếp nhận tình cảm chân thành từ Huyền Trọng Thiên.

Từ khi được sư phụ và sư thúc cứu về, mỗi ngày hắn đều nghĩ đến nam nhân này, chịu đựng dày vò vì không có hắn bên cạnh. Chính mình bị Huyền Trọng Thiên giam cầm bấy lâu, tới giờ cho dù Huyền Trọng Thiên mở lồng để hắn bay đi, hắn lại lưu luyến không muốn xa rời nơi đó.

Trong thế giới này, mặc dù có sư phụ đối hắn tốt nhưng sư phụ là của sư thúc, hắn không có cách nào chen vào được mà sự âm áp Huyền Trọng Thiên dành cho hắn chính là điều mà cả đời này hắn khao khát. Tuy rằng sau đó nghe Hiên nhi nói cho hắn, Huyền Trọng Thiên vì hắn mà phế đi hậu cung bởi vì cuối cùng hắn cũng hiểu Thiên Chiêu Tể e ngại điều gì.

Nhớ khi Hiên nhi đến tìm hắn, Thiên Chiêu Tể còn không tin được mình có thể gặp Hiên nhi. Hắn sợ nhìn thấy bất cứ cái gì hay ai đó có liên quan tới Huyền Trọng Thiên, từ khi hắn biết sư thúc là thúc thúc của Huyền Trọng Thiên, mỗi lần sư thúc muốn cùng hắn nói gì đó hắn đều bỏ chạy ——

Câu đầu tiên mà Hiên nhi nói khi thấy hắn lại là, “Sư phụ, chúc mừng người, cuối cùng người cũng thoát khỏi phụ hoàng.” Thiên Chiêu Tể lúc đó ngạc nhiên, vì sao Huyền Tĩnh Hiên lại đột nhiên nói với hắn như vậy, nhưng sau đó hắn lại càng chấn động. “Sư phụ, chờ Hiên nhi trưởng thành, Hiên nhi yêu người được không? Ta nhất định đối với sư phụ tốt hơn lão nhân gia kia một trăm lần, không, một nghìn lần.” Ngữ khí của Huyền Tĩnh Hiên làm Thiên Chiêu Tể sững sờ tại chỗ không biết nói gì.

“Tiểu tử thôi, ta cho người tới là để người nói những lời vô ích này sao? Lại còn dám mơ ước gì đó của lão tử nhà người, nga, điều không phải, là Tể nhi của nhà ta.” Yến Sở nhìn cháu trai nói ra những lời không giống với những gì đã thương lượng, bắt đầu luống cuống.

“Nhưng ta nghĩ như vậy! Thái thúc thúc, là ngài không thích bị sư phụ ta quấy rầy thế giới của hai người nên mới để ta tới nói với sư phụ là phụ hoàng bệnh tình nguy kịch a.” Huyền Tĩnh Hiên cố ý nói lộ ra trước mặt Thiên Chiêu Tể, hắn chính là không muốn cho thái thúc thúc sống yên ổn, nhưng hắn cũng muốn độc chiếm sư phụ ——

“Nga? Thật là như vậy sao?” Lúc này thanh âm lãnh đạm nhưng thập phần ôn nhu từ phía sau họ truyền đến, mà nghe tiếp thì tràn đầy tức giận, Huyền Tĩnh Hiên nhìn sang thái thúc thúc ý nói “tự cứu mình đi”, sau đó ác ý quay đầu lại, nở nụ cười diêm dâm đáng yêu, gật đầu.

“Thanh Tu thái thâm thâm, là thái thúc thúc sai sử ta như thế. Hắn tới nơi ta học võ, mang ta tới đây chính là vì vậy.”

“Cái gì thái thâm thâm ——” sắc mặt Thanh Tu lập tức trở nên ửng đỏ, đôi mắt long lanh liếc qua Yến Sở còn đang lúng túng, khiến cho Yến Sở lập tức rã rời, thực sự là đáng trách a. Không biết Thanh Tu lần này

tức giận sẽ phạt hấn thế nào đây, hấn cũng không muốn chỉ có thể nhìn mà không được sờ a——

“Hiên nhi, phụ hoàng ngươi thực sự bị bệnh sao?” Thiên Chiêu Tể nhìn sư phụ đang kéo tai sư thúc rồi đi, hấn cũng không cần để ý tới, dù sao thì sư phụ lát nữa chắc chắn sẽ lôi sư thúc lên giường thôi, mỗi lần sư phụ tức giận sư thúc đều làm như vậy a.

Nhưng có một việc Thiên Chiêu Tể không biết, chính là việc xảy ra sau đó, bị cột vào trên giường nhìn người kiah ở nơi nào đó đang vô cùng quyến rũ nhưng lại không thể chạm vào thực là dày vò người ta tới cỡ nào a ——

“Ân, sư phụ ta nghĩ ngươi hấn là đã biết a.” Huyền Tĩnh Hiên nhìn khuôn mặt lo lắng của Thiên Chiêu Tể, sư phụ thật là nhẹ dạ, nếu như là hấn, hấn nhất định sẽ giết phụ hoàng. Thật là, ái tình thực sự khó vậy sao, lẽ nào so với học võ công tâm pháp còn khó hơn sao?

“Ân, nhưng ta ——” Thiên Chiêu Tể kỳ thực sớm đã biết, sư thúc vẫn không ngừng nói về tình hình Thiên Triệu trước mặt hấn. Nói là quân chủ bọn hấn phế bỏ hậu cung, đều an trí cho những nữ nhân này. Sau đó lại chiêu cáo thiên hạ rằng cuộc đời này hấn sẽ không cưới vợ nữa, suốt đời thủ tiết vì một nam nhân.

Thật là, hấn còn không thủ tiết, Huyền Trọng Thiên ở đó làm làm gì a? Hơn nữa, Huyền Trọng Thiên không phải biết hấn đã “đã chết” sao? Hấn muốn làm cho ai xem, lẽ nào muốn cho hấn biến thành quỷ cũng không an tâm sao?

“Tóm lại là rất thâm. Sư phụ ngươi không cần lo việc phụ hoàng ta sống hay chết, Hiên nhi ở đây với ngươi, hai chúng ta cùng nhau ẩn cư.” Huyền Tĩnh Hiên vừa nói vừa nhìn sư phụ, chỉ thấy sắc mặt Thiên Chiêu Tể càng ngày càng tái nhợt, hấn đã biết tình lộ của hấn —— sư phụ vĩnh viễn cũng sẽ không yêu hấn a.

“Hấn sao lại dày vò mình tới thế ? Thật là, hấn muốn làm cho ai xem a, ta phải đi giáo huấn hấn.” Giọng nói Thiên Chiêu Tể vô cùng mạnh mẽ nhưng khuôn mặt đỏ ửng nồng đậm quan tâm và muốn gặp người trong lòng làm cho uy lực trong lời nói của hấn giảm đi không biết bao nhiêu phần ——

“Sư phụ, đây là đơn báo danh của khoa thi mùa xuân năm nay, hoàng huynh đã giúp người chuẩn bị tất cả, người chỉ cần điền một chút là có thể tham gia.” Tài năng của sư phụ thừa sức chống đỡ nửa giang sơn Thiên Triệu a, Huyền Tĩnh Hiên chỉ cần nhìn cái kia là biết chủ ý của hoàng huynh hấn rồi.

“Tể, ngươi thực sự nguyện ý cùng ta sao?” Huyền Trọng Thiên cho tới khi bãi triều vẫn gắt gao cầm lấy tay giai nhân, hấn không thể tin vào mắt mình, vừa rồi hấn còn hôn Thiên Chiêu Tể không biết bao nhiêu lần, hấn muốn xác nhận người này thực sự còn sống trên đời.

“Ta đã tới đây rồi, lẽ nào ngươi còn chưa tin sao?” Thiên Chiêu Tể cau mày nhìn nam nhân này, rốt cuộc hấn đã tự dày vò tới cỡ nào a, sao có thể làm cơ thể suy nhược tới tình trạng này chứ. Không biết muốn khôi phục phải mất bao lâu đây.

“Ta sợ là mộng, ta nằm đó đối với ngươi —— ngươi vẫn có thể trở về, ta sợ ngươi sẽ hận ta cả đời —— “

“Ta chính là hận ngươi, nhưng không phải không yêu thì sẽ không hận sao?” Thiên Chiêu Tể nhìn nam nhân còn đang rụt rè trước mặt, hấn là bá chủ thiên hạ, cao cao tại thượng, hấn thật sự là rất yêu một người vô cùng bình thường như hấn a.”Thật là, thân thể kém như vậy, ngươi có biết ta sẽ rất khổ cực hay không.”

“Tể, ta sẽ không làm ngươi thất vọng, nhất định sẽ làm ngươi cảm thấy thỏa mãn a.” Huyền Trọng Thiên thấy Thiên Chiêu Tể cau mày vì cơ thể của mình, cho rằng Thiên Chiêu Tể đang chán ghét thân thể hấn suy yếu, sau năm năm Thiên Chiêu Tể hiện là một nam tử tuần mỹ mới hơn hai mươi tuổi. Mà hấn của hiện tại, dường như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay —— người kia có thể bởi vậy mà không cần hấn hay không.

“Huyền Trọng Thiên trong đầu ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy? !” Thiên Chiêu Tể nhìn Huyền Trọng Thiên bỗng nhiên lại nói với hấn như vậy, hấn không thể tin được trong đầu nam nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a. Khuôn mặt Thiên Chiêu Tể sau khi nghe Huyền Trọng Thiên nói nhanh chóng trở nên ửng đỏ khiến cho Huyền Trọng Thiên khó mà kìm lòng nổi ——

Ánh mắt hai người không hề rời nhau, hai khuôn mặt đang chậm rãi tiến lại gần ——

“Phụ hoàng! Có phải Thiên thúc thúc đã trở về, ta muốn gặp hần!” Không biết từ bao giờ Huyền Diệu Ngữ đã tới trước cửa tấm cung, đập cửa ầm ầm, nàng vừa nghe nói Thiên Chiêu Tể trở về đã chạy như bay tới đây.

“Diệu Ngữ này, trăm nhất định sẽ không tha cho nàng.” Huyền Trọng Thiên nhìn người kia đột nhiên rời khỏi mình, phần hận tới mức muốn đem nữ nhi đi chém, sao có thể tới quấy rối khoảnh khắc ngọt ngào của bọn họ a. Huyền Tĩnh Nhiên bị Huyền Trọng Thiên bắt ở lại ngự thư phòng phê chuẩn tấu chương, mà hần không có thông báo cho Diệu Ngữ a.

“Phụ hoàng, người đừng tưởng độc chiếm Thiên thúc thúc. Hoàng huynh nói Thiên thúc thúc đã trở về. Thiên thúc thúc, ta là Diệu Ngữ a, người mau ra đây gặp Diệu Ngữ đi.” Huyền Diệu Ngữ ở ngoài cửa khóc lóc om sòm, nàng phải nhìn thấy Thiên Chiêu Tể bằng không nàng sẽ không ly khai a.

“Huyền Tĩnh Nhiên! Trăm nhất định phải gặp người.” Huyền Trọng Thiên vừa nghe thấy đứa con lớn nhất sai sử Diệu Ngữ tới đây liền tức giận, tiểu tử này dám trả thù hần sao, dám tính toán với phụ hoàng hần a.

“Thật là, Diệu Ngữ tới sớm quá. Ta đang muốn xem kịch hay thì bị cắt mất!” Một thanh âm ai oán phụ hoạ ngay sau Huyền Trọng Thiên, người nói ra câu đó dường như không được coi gì đó mà vô cùng ảo não

---

“Vũ Quân Kỳ! Người tên hồn dân này ——!” trong hoàng cung Thiên Triệu giống như truyền tới tiếng sư tử rống a, rung động làm cho cả Thiên Triệu đều hoảng sợ, đương nhiên cũng dọa cho Huyền Diệu Ngữ đang ở ngoài cửa chạy mất ——

“Vũ Quân Kỳ, nói, đây là chuyện gì?” Huyền Trọng Thiên nhìn Vũ Quân Kỳ nhảy xuống từ xà nhà, cái tên quân chủ Vũ Trạch này rốt cuộc ở đây làm gì?

Dám rình trộm ta a. Huyền Trọng Thiên tàn bạo nhìn sư đệ còn đang cười nịnh nọt với mình, vừa nãy hần còn phần hận Huyền Diệu Ngữ cắt đứt chuyện tốt của hần nhưng hiện tại hần lại cảm thấy may mắn —— may là không để cho người khác thưởng thức một bức xuân cung đồ sống động của hần và Tể nhi, bằng không hần nhất định sẽ không nhịn được mà giết hay móc mắt tên Vũ Quân Kỳ này.

“Ai nha, sư huynh đừng nhỏ mọn như vậy đi.” Vũ Quân Kỳ lập tức làm nũng với sư huynh, ai bảo sư huynh hần lơ lửng cảnh giác a, cho nên hần mới có thể thừa cơ mà xông vào. Hần chỉ là muốn nhìn bộ dạng kinh ngạc của sư huynh một chút mà thôi, hần sao dám xem hết a?

“Nga? Phải? Là sư huynh keo kiệt sao? Không biết quốc quân đại nhân của Vũ Trạch, à không, là thừa tướng phu nhân tới Thiên Triệu chúng ta có chuyện gì sao?” Huyền Trọng Thiên không thương tiếc chọc thẳng vào nỗi đau của Vũ Quân Kỳ.

“Người, ai nói ta là thừa tướng phu nhân.” Vũ Quân Kỳ tức giận, đúng, hần tức cực kỳ. Vốn hần muốn sắc phong Lãnh Thiên Thương làm hoàng hậu nhưng kết quả lại biến thành hần mặc giá y (đồ cưới, y phục cưới = hỉ phục) gả cho tên Lãnh Thiên Thương kia.

Đều là tên Lãnh Thiên Thương đùa giỡn hần, hại hần tưởng hần sắp chết cho nên mới nói ra như vậy, không nghĩ tới tên sắp chết kia chỉ lãnh một vết thương nhẹ —— nhớ tới sao có thể không phần nộ, cho nên hần mới trốn nhà đi chơi a ——

“Hừ, không biết là ai mặc giá y, gả cho Lãnh Thiên Thương a. Chẳng lẽ là Lãnh đại thừa tướng cuối cùng phát hiện người có quá nhiều khuyết điểm, cho nên mới quyết định cưới vợ a, cho nên kỳ thực hần không cần người a ——” Huyền Trọng Thiên nhìn Vũ Quân Kỳ, hần biết sư đệ ngốc nghếch của hần mãi mãi là sủng vật của Lãnh Thiên Thương a.

Vũ Trạch hiện tại khẳng định còn đang vô cùng cảm tạ Lãnh Thiên Thương đi, không biết là quân chủ bọn hần bị Lãnh Thiên Thương ngấm ngấm mưu tính nhiều năm như vậy đã đem Vũ Quân Kỳ ra ăn sạch sẽ a. Bất quá, chỉ có nam nhân như Lãnh Thiên Thương mới có thể bao dung như vậy với tên Vũ Quân Kỳ này. Nếu như là Tể nhi của hần ra ngoài ——

Không được! Tuyệt đối không được! Huyền Trọng Thiên nghĩ tới đây đột nhiên siết lấy Thiên Chiêu Tể đang đứng bên, sau đó cũng không để ý tới Vũ Quân Kỳ lôi kéo Thiên Chiêu Tể tới rồi đi, mặc kệ Vũ Quân Kỳ ở nơi đó thắc mắc sư không biết huynh hần lại lên cơn cái gì a ——

“Người làm cái gì vậy? Vũ Quân Kỳ còn đang ở chỗ này. Người như vậy ——” Thiên Chiêu Tễ nhìn nam nhân này, không biết hắn làm sao vậy, sao đang cười nhạo sư đệ mình đột nhiên lại lắc đầu, sắc mặt còn phi thường nghiêm trọng, nhìn hắn thật là khó hiểu. Không biết người này đang nghĩ gì đây?

“Ân? Người sao lại tới nơi này? Đây ——” Thiên Chiêu Tễ bị Huyền Trọng Thiên đưa tới lãnh cung, Huyền Trọng Thiên dọc theo đường dường như suy nghĩ việc gì đó rất nghiêm trọng.

“Thiên Chiêu Tễ, người nguyện ý gả cho ta sao?” Huyền Trọng Thiên kéo Thiên Chiêu Tễ tới nơi bọn họ gặp nhau lần đầu – cửa lãnh cung, sau đó hai tay đặt lên vai Thiên Chiêu Tễ, trịnh trọng hỏi người đang đứng trước mắt, ánh mắt khẩn trương nhìn vào mắt Thiên Chiêu Tễ, rất sợ hắn tỏ ra không muốn dù chỉ một chút.

“Ách, người sao đột nhiên lại nói như vậy?” Thiên Chiêu Tễ ngạc nhiên nhìn nam nhân đột nhiên như có chút rò này, hắn đang lo lắng cái gì? Hắn không phải đã quyết định sẽ ở bên hắn sao? Sao hắn còn hoảng sợ như vậy a?

“Người nguyện ý sao? Tễ, người nguyện ý sao? Nếu như người không muốn mặc giá y thì để ta mặc cũng không sao, chỉ cần người có thể kết thành phu thê với ta, ta không quan tâm gì hết.”

“Ôi chào?” Thiên Chiêu Tễ quả thực không thể tin vào tai mình, đây là Huyền Trọng Thiên năm đó sao? Sao có thể nói ra như vậy, nghĩ hắn đường đường là quốc quân sao có thể mặc giá y kết hôn chứ, không biết sẽ thành bộ dáng gì đây? Thiên Chiêu Tễ nghĩ tới đây, trước mắt dường như hiện ra bộ dạng Huyền Trọng Thiên thân mặc giá y ——

“Ân? Tễ, người đồng ý sao?” Huyền Trọng Thiên càng thêm lo lắng, không biết vì sao Thiên Chiêu Tễ không trả lời hắn lại quay ra chỗ khác cười trộm, chẳng lẽ là đề nghị hắn rất buồn cười sao?

“Ta đang suy nghĩ bộ dạng người mặc giá y, thực sự là xấu chết được.” Thiên Chiêu Tễ chăm chú nhìn Huyền Trọng Thiên, sau đó nhẹ nhàng tiến vào lòng Huyền Trọng Thiên, “Ta nguyện ý vì người mặc giá y, cũng không biết người muốn lấy cái gì tới đón ta a?”

Thiên Chiêu Tễ ngượng ngùng đáp lại lời cầu hôn của Huyền Trọng Thiên, cảm thấy mình giống nữ nhi nhà ai a, nghe được người kia cầu hôn, cảm giác thật là hạnh phúc a. Bản thân đã quyết tâm nhưng đây là quân vương của nước lớn nhất trong sáu nước a, không biết mình phải đối mặt với thần dân trong nước thế nào đây?

“Nga? Ta! —— a, người đáp ứng rồi —— Tễ, người đáp ứng rồi!” Huyền Trọng Thiên lúc này phản ứng được người kia đang nói gì, hắn vui vẻ đến độ muốn nhảy lên, một nam nhân ba mươi tuổi lại lộ ra bộ mặt cười ngu ngốc như một hài tử ——

Hôn lễ của quân chủ Thiên Triệu đương nhiên tụ tập vô số anh hào và người quyền quý trong thiên hạ tới, nhất là Huyền Trọng Thiên chiêu cáo thiên hạ như muốn làm cho mọi người đều cảm thụ được niềm hạnh phúc của hắn. Nhưng trong ngày tổ chức hôn lễ hắn lại giận dữ ——

“Tễ, người đẹp như thế, ta không muốn để cho người khác thấy. Chúng ta không đi ra ngoài được không. Có lẽ cho người cái một khăn trùm đi?” Huyền Trọng Thiên nhìn người yêu tư thái mỹ lệ như thế lại đang một thân hồng y thêm vào càng thêm hiện ra khuôn mặt xinh đẹp khiến cho hắn thật muốn đem hắn giấu đi a.

“Người thực coi ta là nữ nhân sao?” Thiên Chiêu Tễ buồn cười nhìn Huyền Trọng Thiên đang cúi kính, qua thời gian dài điều dưỡng thân thể Huyền Trọng Thiên thực sự là khá lên rất nhiều, chỉ là chưa khôi phục mà thôi, bất quá Thiên Chiêu Tễ còn đang lo lắng có nên để hắn khôi phục hoàn toàn hay không, bởi vì hiện tại Huyền Trọng Thiên có chút yếu cầu vô độ a.

“Nhưng người thật đẹp a. Ta luyến tiếc.” Huyền Trọng Thiên hiện tại thực sự hối hận chính mình vì sao muốn chiêu cáo thiên hạ cho nhiều người như vậy tới tham gia hôn lễ của hắn và Thiên Chiêu Tễ a. Nếu biết vậy hắn đã không làm a, bây giờ bên ngoài nhiều người đang chờ bọn họ như vậy.

“Sư huynh, người đã khỏe chưa, sao trước hôn lễ chỉ thấy tân nương tử a.” Vũ Quân Kỳ ở ngoài cửa rộng to hơn, sư huynh hắn thật là, không biết mỹ nhân Thiên Chiêu Tễ kia mặc giá y sẽ như thế nào a? Nhớ tới đó Vũ Quân Kỳ cũng chảy nước miếng.

Tuy rằng trong nhà có một mẫu lão hổ (= sư tử hà đông a) , không, là một công lão hổ, nhưng hẳn chỉ nhìn một chút chắc cũng không có vấn đề gì đi —, cuối cùng cũng đợi được tới đại hôn của sư huynh, hẳn đương nhiên muốn nhìn sư huynh a.

“Được rồi, chúng ta mau đi ra đi. Nếu không ta không gả cho người nữa, người đỡ phải lo lắng chờ đợi.” Thiên Chiêu Tể nhìn nam nhân đang cau có kia, thật là lẽ nào người đang yêu đều thích dính vào như thế sao?

“Không, không, cứ như vậy đi. Nhưng ta không cho người nhìn nam nhân khác, chỉ cho phép nhìn ta biết không?” Huyền Trọng Thiên vừa nghe Thiên Chiêu Tể muốn bỏ hôn lễ đương nhiên là không muốn. Nhưng mà ở đây nhiều nam nhân như vậy, không biết Tể nhi của hắn có so sánh hắn với mấy nam nhân đó không a?

“Hảo, hảo, ta đã biết.” Thiên Chiêu Tể buồn cười nhìn Huyền Trọng Thiên, thì ra là vì nguyên nhân này. Thực sự là một đồ phụ (= ông chồng hay ghen) a.

“Ai nha, sư huynh, sao các người lâu thế a. Ta đợi tới mức hoa cũng tàn mất — ách —” Vũ Quân Kỳ vốn đang oán giận sư huynh nhưng khi thấy Thiên Chiêu Tể đi ra hẳn rất cục cựa cũng biết vì sao sư huynh lâu như thế — này quá là chán động a, Thiên Chiêu Tể hiện tại dường như một đoá hoa mai cao ngạo lại thêm vẻ kiều diễm của hoa đào, đó là một tập hợp của sự cao quý, tươi đẹp và mỹ lệ —

Sao có thể có nam nhân nào coi như không thấy gì trước vẻ đẹp như thế a. Nhất là biểu tình trên mặt Thiên Chiêu Tể lúc này, một chút xấu hổ lại mang theo một chút nhút nhát làm cho người ta rất muốn đem hắn che chở trong vòng tay, hảo hảo yêu thương a. Đáng tiếc, hắn là hoa đã có chủ, bằng không nhất định phải giành Thiên Chiêu Tể từ tay sư huynh —

“Uy! Vũ Quân Kỳ, người đang nhìn gì thế? !” Huyền Trọng Thiên nhìn vẻ mặt sắc lang của Vũ Quân Kỳ liền không khống chế được mình, vì sao Tể nhi phải mặc hồng y này làm cho hắn trông như một tiên tử không lấy nhiễm một chút bụi hồng trần nào, làm cho mọi người đều muốn tới trước mặt hắn —

“Ha ha — sư huynh — sư đệ lần này — tuyệt đối — đồng tình với người —” Vũ Quân Kỳ hiện tại cũng biết sư huynh hẳn lo lắng cái gì, bất quá lúc này mới có trò hay không phải sao? Lần này nhìn sư huynh hẳn làm thế nào điều võ dương oai, sư huynh có thể quần được ánh mắt của nam nhân ở đây sao

“Được rồi, không nên tức giận, ta là của người, không phải sao?” Thiên Chiêu Tể ôn nhu nắm tay nam nhân bên cạnh, an ủi người đang trong cơn ghen kia, hẳn không phải gả cho hắn sao, còn không đủ để nói rõ Thiên Chiêu Tể hẳn cả đời này chỉ chấp nhận một người là Huyền Trọng Thiên sao?

“Ân. Đi thôi.” Huyền Trọng Thiên nhìn người yêu, hai người không ngừng nhìn vào mắt nhau, cùng đi đến đại điện – nơi cử hành hôn lễ, hôm nay hai người bọn họ là nhân vật chính a.

“Ai, thực sự là không có ý nghĩa.” Vũ Quân Kỳ nhìn hai người phía trước quyến luyến không coi ai ra gì, sao có thể luôn coi hắn như người vô hình vậy. Hắn một mình thật cô đơn a, thực sự là cô đơn lẻ bóng a —

“Người đang nhớ ta sao?” Đột nhiên một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy Vũ Quân Kỳ, thanh âm trầm thấp của người mà hắn tưởng niệm bấy lâu, Vũ Quân Kỳ ngả đầu, dựa vào người đứng sau. Loại cảm giác này — thật tốt — .

Hôn lễ của quân vương Thiên Triệu là vô cùng long trọng, bất quá ngoại trừ Huyền Trọng Thiên vẫn đang cau có, tất cả đương nhiên đều là hoàn mỹ đến cực điểm —

“Thật là, sao lại nhiều người nhìn người chăm chăm như vậy. Tên Lãng Hương Lăng chết tiệt kia cũng dám dùng ánh mắt khinh nhờn nhìn người, ta thật muốn đem hắn ra giết uy cầu.” Đêm khuya, đêm động phòng hoa chúc, tân lang còn đang tự vấn. Tuy rằng người ta không có nhìn người khác nhưng mấy tên ánh mắt “sắc lang” này cũng làm hắn tức chết được —

“A, phu quân đại nhân, lẽ nào người định cứ như vậy cho hết đêm động phòng hoa chúc sao?” Thiên Chiêu Tể đảo mắt nhìn nam nhân còn đang tức giận kia, thực sự là không biết hắn sao lại nhỏ mọn như vậy, chẳng lẽ là mình cưới sai người rồi sao? Không biết hiện tại đối ý có còn kịp hay không nữa —

” Người không được hối hận! Người cả đời này đều là của ta.” Huyền Trọng Thiên không biết từ lúc nào ôm lấy eo Thiên Chiêu Tễ, bá đạo tuyên bố chủ quyền, sao có thể để hắn đi ra ngoài a, hắn quyết không đem Thiên Chiêu Tễ tặng cho bất cứ kẻ nào hết?

“Vậy vĩnh viễn không nên cho ta cơ hội hối hận.” Thiên Chiêu Tễ quay đầu đón nhận nụ hôn của Huyền Trọng Thiên, đêm tân hôn còn rất dài ——, còn gì có thể hạnh phúc hơn so với việc hai người yêu nhau được ở bên nhau.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-phi>